

Zlo na objednávku
aneb
Zvrhlé osudy černokněžníka
Zlokujóna

Václav Trajer
trajer.cz
pravopisonline.cz
©2010

Úryvek z čarodějova deníku:

Na přelomu patnáctého věku, v srdci Černého hvozdu, v bažinách. Dnes jsem dospěl k názoru, že jsem na vrcholu sil (mé nestvořry souhlasí).

1) Jsem zdatný tělesně:

- i) neskonale ohebný (páteř mne ohýbá bezmála k zemi);*
- ii) vhodně páchnoucí (stálo to moře – nejen – potu, ale výsledek stojí za to);*
- iii) skvostně šouravý (i ti, kdož šouravým zvukům uvykli, třesou se hrůzou slyšíce mé kroky).*

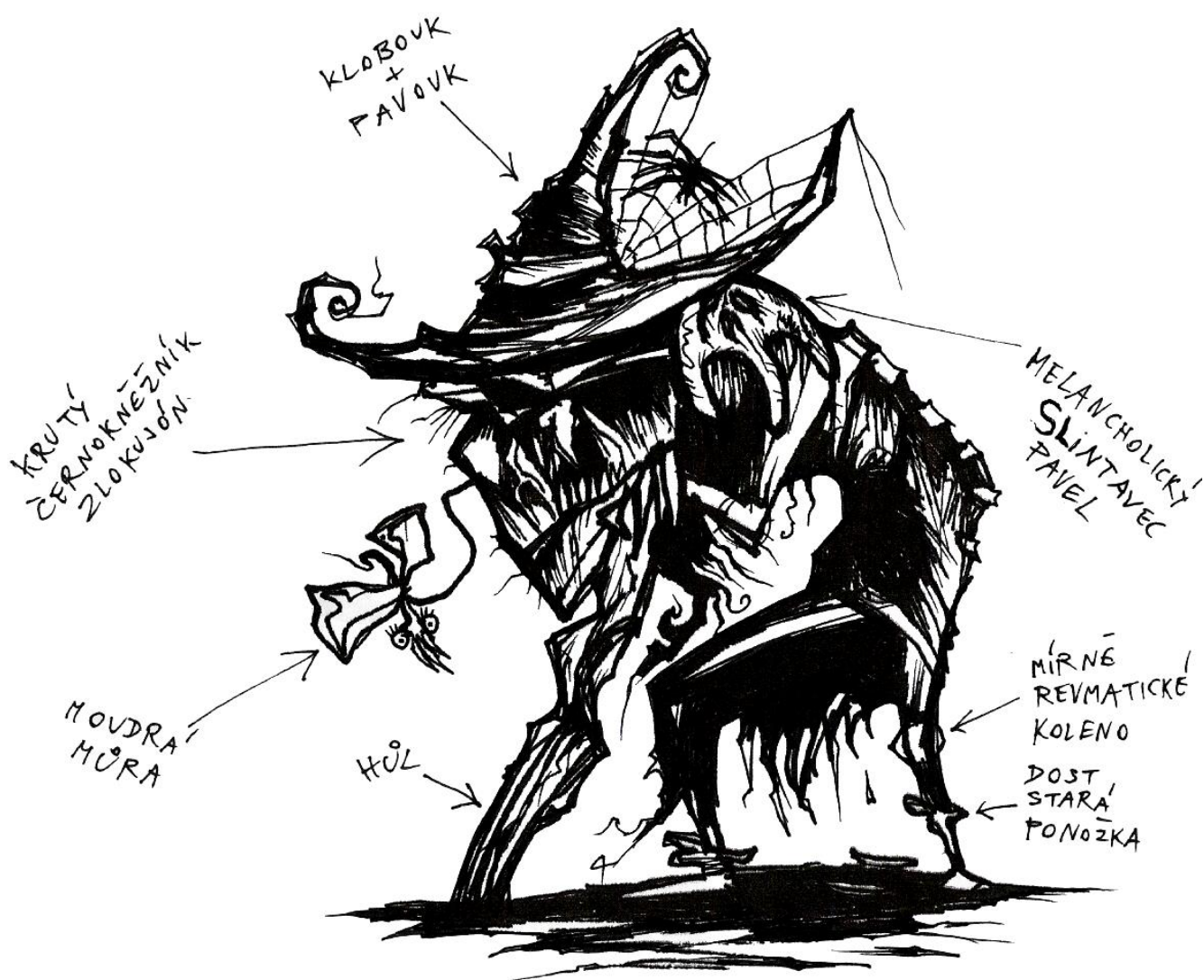
2) Jsem zdatný karierně.

- i) Doby, kdy můj ceník nabízel diletantská uhranutí či sušení kobyl, jsou nenávratně pryč.*
- ii) Pryč jsou též marnůstky středního věku, kletby zácep, plynatostí, zanícených hemeroidů (a už se ani nepamatují, kdy naposled jsem na někoho poslal vlka).*
- iii) Jsa zralým kmetem, potrpím si na rafinované zlobibůstky hodné mého jména. Kde dříve hranici působeního ukrutenství vytyčovala nedostatečná magická ztepilost, tam nyní narážím toliko na meze vlastní představivosti (jde jen o to, jak ukrutnou kletbu dokážu vymyslet – že ji pak dokážu provést, mám za zhola jisté).*

3) Jsem zdatný co do likérů.

Věř nevěř, ve spížírně mám plné 4 lahve pálenky z baziliščí moči!!! (Nemusím snad připomínat, jak neradi bazilišci čůrají a kolik dá práce, aby je k tomu člověk přinutil.)

Kniha I.

Zhrzený šlechtic

aneb „Jen hrstku chmýří z její makumby...“

- Kapitola I., kde Zlokujón kuje spolu se svým urozeným zákazníkem nesmírné zlo vůči markýze, jež byla pánem tak neprozřetelně pohrdla

Zlokujón tiskne zlotřilé oko k dírcce ve zdi. Hlásí svým zrudám: „A hled’me, jakýsi jemnostpán! Dokonce i sluhu donutil, by se s ním odvážil do srdce bažin. Ale zdá se, že ani jeden z nich nemá pro strach uděláno, nýbrž mají ze *strachu naděláno*. Che, chééé! – Toť věru bžunda, zrudy mé odporné, být tolik strašlivým a hrůzu nahánějícím! Co říkáte?“

A-to-nás-je-ště-a-ni-ne-spat-řil! upozornila můra.¹

¹ Můra slula velikou moudrostí. Komunikovala s čarodějem pomocí svého druhu morseovky prostředkované taháním za ušní chlup, k němuž byla uvázána. Vlastního jména se jí nedostávalo, neboť Zlokujón soudil, že bezejmennost bude neméně děsivá než krutojmennost (jaké holdoval pro sebe), a tedy bude této vhodným doplňkem. Tvrdil, že chybění jména s sebou ponese chvějivou neuchopitelnost a běsnou prchavost celé entity – sc. můry –, což bude prý vyvolávat propastnou závat’ a zděšení z nejistoty nutně se vynořující tváří v tvář neuchopitelnou, úzkost z nemožnosti zachytit se jakéhokoli opěrného bodu, zajímavou tíseň vyhřezávající z neschopnosti zorientovat se v matoucím abstraktnu mūr jako takových... (Když podobné obraty Zlokujón zaníceně vykřikoval, byl zpravidla značně opilý nejen svou

„Jistě. Ale na to si bude muset počkat. Přece nejsme nějakí hej-počkej, abychom hopsali, jakmile si kdo hnátem klepne! A jak na pána sedají komáři, to je přece k popukání!“

Zatím se dole při kmeni obrovského mrtvého dubu – obydlí to čarodějova – vévoda Bernhard Brunswick vztekal na svého nebohého sluhu: „Jak to klepeš tím hnátem?! Pořádně ho uchop, sakra! Držíš ho, jako by to byl kus prašivé mrtvoly nebo co!“

„Ehm, sire,“ ozval se nesměle Hans Kröger. „Ono tohle klepátko totiž skutečně je –“

„Mlč a klepej! – Božíčku, to jsem si s sebou vzal toho pravého! Kdybych byl věděl, že jsi taková choulostivá baba, nechal bych tě doma u kolovrátku.“

„Ale uznejte pane, že to tady je trochu děsivé...“

Ta slova rozčílila spíše Zlokujóna. „Slyšeli jste?!“ vyprskl. „Prý trochu! Však já jim ještě ukážu!“

Brunswick si zatím vedl svou: „Nech si ty projevy, kmáne, a klepej pořádně, jak ti povídám! Takhle nás čaroděj přece nemůže slyšet: už je to staříček, jistě bude nedoslýchavý...“

černokněžnickou mocí, nýbrž i silným destilátem z bleších slin. Výjimečněji likérem z baziliščí moči, neb to je, jak víme, vzácnost.)

„Staříček?! Nedoslýchavý?!“ kroutil se zas Zlokujón a křečovitě svíral své stařecké pěsti. „Ty mezuláne! Tohle ti spočítám!“

„Dělám, co mohu, pane,“ bránil se sluha, „ale třeba mistr zrovna není doma.“

„Nevymlouvej se! Děláš sice, co můžeš, ale nestojí to za nic!“

„Tedy snad kdyby pán ráčil sám –“

„To zrovna! Co ty jsi za sluhu, to svět neviděl! Na pána házet své kmánské povinnosti! – Nechtěl bys, abych propříště třeba vykydal hnůj? Uklidil prasatům? Vycídil ti spodky? Hm?!“

„Promiňte, pane. To by mne ani nenapadlo...“

A Zlokujón povídá svým nestvůrám: „To je věru jakýsi hejsek! Pojd’me již a náležitě ho přivítejme.“

†

Náhle Bernhard Brunschwick něco zaslechl. Ohavný šelest, odshora, z koruny stromu. „Pssst!“ obrátil se na sluha, chytaje jej bezděky za rameno. „Něco se tam hnulo!“

„Ano, vidím. Avšak to jsou jen tisíce obrovských pavouků, pane,“ odpovídal sluha potutelně, všimnuv si, že pán nahoru nepohlíží. A zlomyslně pokračoval: „No bodejť, jenom pavouci. Nadmíru chlupatí, řekl bych. A oči jim tak jakoby bubácky

světélkují. Hmm... poslyšte, pane, viděl jste už někdy pavouka s tělem o velikosti zralé dýně? Totiž pokud ne, tak tu máte nejlepší příležitost si takových prohlédnout nejméně půltucet; jen kdybyste ráčil zvednout hlavu a...“

Tu jej Brunswick, třesa se po celém těle, uchopil za předloktí, až to zabořilo. „Pojďme pryč!“ zaúpěl. „Rozmyslil jsem si to! Markýze von Klügeln všechno odpouštím a vší zášti se vzdávám!“

„Ale pane,“ namítal šibal Hans, „pakliže teď odejdeme, kdy jindy se nám asi naskytne příležitost takhle zblízka a důkladně prozkoumat tolik náramně článkovitých tlustých stonožek – slizkých a tykadlovitých po celé své napohled nekonečné délce? Zdá se dokonce, že některé z nich mají tváře starých jeptišek! Ach ano, hned tam nad kusadly... Pane, zapřísahám vás, nezahazujme tu ojedinělou příležitost! Vždyť co by za ni dal například takový Plinius!² Myslíte, že by se až k smrti neradoval z možnosti třeba si i ohmatat toho neuvěřitelně odulého červa, jaký se z díry v kmeni souká právě nyní?“

„Proboha, Hansi, pojďme pryč!“ tahal jej za ruku. „Poběžme!!!“

² Míněn Plinius starší (23–79), autor rozsáhlé encyklopedie *Naturalis Historia*, kde mimo jiné vypočítává nejrůznější podivné bytosti.

„Ale co to povídáte?! – Vždyť to je červ opravdu nevídaně rostlý, sotva se do toho otvoru vejde! A nejen to! Taktéž je náramně rosolovitý, ne-li docela průhledný! To se nevidí každý den.“

†

Však než mohl Bernhard odpovědět, rozléhá se hvozdem ukrutánský chechot doprovázený nehorázným puchem. Obojí bralo své epicentrum v osobě mrzkého starce právě se zjevivšího v stromovém otvoru.

Tehdy Brunswick přece jen zdvihl hlavu (ačkoli můžeme předpokládat, že spíše než záblesk odvahy jej k tomu vedl jakýsi instinkt sebezáchovy, jenž velí popatřit nebezpečí do tváře, ať by byla sebehroznější).

Než z hrůz, které mu sluha tak barvitě popisoval, neuviděl Brunswick žádnou. Díky bohu se asi už rozutekly! pomyslil s úlevným vzdechem.

Tvorové, jež by nicméně přece mohl označit za *netvory*, aniž by tím působil veliké sémantické zmatky, zdály se být všeho všudy dva: kol čarodějovy hlavy plachtila jakási můra s podivně vyvalenýma, jakoby lidskýma očima a taktéž zhola nemůrnými kusadly a na čarodějově levém rameni

vězel rozpliznut jakýsi hlenovitý, podle všeho však přesto živoucí objekt.

Ten záhy vydal soubor zvuků, bezpochyby organizovaný, ač přitom vrcholně nesrozumitelný, žvatlavý, bublavý.

Bernhardovi se zdálo, jako by se hlen svými pazvuky obracel právě na něj. Žel on, ať se snažil sebevíc, nedokázal z jeho projevu vytěžit než krajní zhnusení.

Bylo to poněkud trapné, až konečně čaroděj rozčileně vzkřikl: „Cožpak neumíte odpovědět, když se vás můj komoří na něco táže?! – Tak už přece mluvte! Kdo jste a co chcete?“³

„Ach, odpusťte prosím, veliký mistře,“ odpověděl Hans a bystře se počal vpravovat do role, jež jim oběma byla doporučena co jediná bezpečná a vhodná: „My myslili, že váš ctěný komorník mluví na někoho jiného, poněvadž že by tvor, jenž je očividně tolik blížek vaší makabrozní velebnosti, vzal na vědomí nás, tolik jsme se neodvážili si lichotit.“

„Nepodlézejte,“ ohradil se Zlokujón. „To nemám rád. Bohatě postačí, když mne budete oslovovat *ó, vaše nejvyšší zlounstvo* a budete ke mně přistupovat

³ Čarodějově řeči již bylo rozumět poměrně dobře, byť oba pánové zaznamenali špetku ropušího přízvuku. (Jak jistě od začátku tušíte, Zlokujóna odkojily a vychovaly bažinné ropuchy.)

v příhodném pohrbu vyjadřujícím nejvyšší poníženost lidského svrabu tváří v tvář mistru mistrů.“

Přihrbili se podle pokynu a Hans je oba představil. Leč myslil-li Brunschwick, že mu Zlokujón dovolí opět se narovnat, jakmile se dozví, že má co do činění s mužem převelice urozeným, zmýlil se. Zlokujón spustil: „Třeba i sám císař je nejnicotnější nickou v porovnání s velmistrem černého umění! Já poroučím temnému proudu Hereb, jenž se vine útrokami veškeré reality – vládnu hadu nejzazších niter a nutě jej, ať přemáhá vlastního bratra, stoupá si na jeho mršinu a vypíná se vzhůru, získávám moc nesrovnatelnou s jakýmkoli zemským knížectvím lidským! Má síla jest ze světa principů, vůči němuž ten váš není než chvěním hladiny! Já působím z hlubin a vás – červy neznalé, bezmocné – nechávám unášet vlnami, jež kuji! Já seji a vy sklízíte – leč nebývá to úroda pěkná...“

Čaroděj se d'ábelsky rozchechtal a vévoda s Hansem si vyměnili zmatené pohledy. Ale což, říkali si v duchu, jen ať stařík blázní, jak je zvyklý, hlavně když pořídíme, kvůli čemu jsme přišli.

Naštěstí Zlokujón se hned poté projevil jako skutečný profesionál. Pozval je dál – což samo by zas

tak potěšující nebylo⁴ – a vyzval je, ať řeknou, co mají na srdci – ano, to už bylo lepší. A Hans se toho ihned chytil, neb nemínil strávit v šeredné díře víc času, než bude nezbytné; povídá: „Tuhle můj pán se totiž, ó nejvyšší mistře, dočkal nezaslouženého odmítnutí od jisté markýzy, neboť –“

„Jméno!“ vtrhl mu do řeči čaroděj.

„Ech, jdete na to jak se patří, vidím... Tedy Beatrice Amanda von Klügelin.“

„Věk!“

„Něco ke třiceti, myslím...“

„Pohlaví!“

„Ech, jaksi, hm...“

„*Pohlaví!*“ opakoval Zlokujón a pařát černé slepice, jímž ony údaje prve vyrýval do kusu kůry, se mu v ruce zle zachvěl.

„Hm, *žena*, řekl bych...“

„Ááááá, takže *žena*! No podívejme, tady už se někam dostáváme! Ano, ano, se ženami bývají potíže... A tahle žena, říkáte, že pána odmítla? Zajímavé. *Velmi* zajímavé! Podrobně mi to vyložte.“

Místo Hanse se překvapivě ozval sám Bernhard, když plačtivě zvolal: „Snesl bych jí modré z nebe! Na rukou bych ji nosil! Střevíce bych jí vázal! Nohy bych

⁴ V nitru mrtvého gigantického dubu nebylo dvakrát útulno. Čím před malou chvílí Hans obmýšlel vnějšek Zlokujónova sídla, nacházelo se nakonec v jeho vnitřku a bylo to až příliš reálné.

jí myl! Ohanbí bych jí... Tedy, chci říci, zkrátka: pohrdla tím vším! *Pohrdla!* – Naprosto pohrdla!!! Rozumíte?! Ach, bože! – A co *pohrdla*?! Vždyť ona se mi dokonce *vysmála!* – Že prý modré z nebe nepotřebuje! Že prý nošení na ruku není nic pro dámu! Na vázání střevíců má dáma komornou! Nohy že jí také lehko umyje ona. A ohanbí že jí také snadno –“

„Prosím; nezacházejme do zbytečných podrobností,“ Zlokujón odložil destičku s poznámkami na stůl, za nímž seděl naproti svým klientům, kterým žádné posezení nebyl nabídl (ačkoli ti tomu byli ještě rádi), spojil prsty vetchých rukou, opřel si je o chabý svrasklý hrudník a lebedivě se ve svém křesle zaklonil (alespoň nakolik mu jeho hrb záklon dovolil). „Umím si představit, jaká ve vás teď doutná zášť,“ zašklebil se. „Muže nic neponíží víc, nežli když jím dáma jaksepatří zhrdne. Chi, chi, chi. Che, che, chééé. Ho, ho, hó! Hi, hi, hi, héé, hééé...“

A smál se a smál a smál, až jej Hans musel upozornit: „Vaše nejvyšší zlounstvo...“

Tu on se hned sebral, naposledy se uchechtl a zas ve vší duchapřítomnosti řekl: „Máte pravdu, rýpat se ve vašem neštěstí a takto se maličko těšit, byla by jen ztráta času, můžeme-li se hned pobavit větším zlem.“

Vždyť proto jste také přišli, že?“ – Kujónsky na Brunschwicka mrkl.

„Přesně tak, mistře,“ uklonil se on. „Prosím vás, nechť tu ženskou, která si ke mně tohle dovolila, příkladně potrestáte!“

„Potrestám?!“ frkl čaroděj tak prudce, až pánové úlekem odskočili. „S tím si běžte na právnickou fakultu, panáčku!!! A nechcete-li mne vícekrát šeredně rozeštvat, už v této souvislosti mluvte pouze o *pomstě!* – O nepoctivé, zákeřné a co možná nejméně přiměřené *pomstě!!!*“

„To jsem měl přesně na mysli, ó nejvyšší. Odpusťte; nevím, proč mi tamto slovo uklouzlo...“

„A to já zas náhodou vím moc dobře, hošánku!“ zasyčel Zlokujón. „Vy lidičkové jste podařená chamrad' – zlo páchat, to jistě, na to vás užije; ale hlavně si je pokaždé opentlit snůškou lahodných sebeklamů, omluv a zdůvodnění, aby chutnalo po dobru! *Spravedlnost* – ano, ta se vám vždycky hodí do krámu! Ach bože, u všech čertů, jak šlechetné je všechno tohle vaše zlo! Jak ke zblití šlechetné! – Pcha! Úzkoprsí pokrytci! Žluklí kastráti! – Fuj! Mor a příjici na vás! Říkám vám, nejste-li schopni znát se ke zlu jako ke zlu, běžte si přežvykovat s kravami, anebo buďte na věky věků prokleti, mrzká chamradi falešná!!!“

Zlokujónův tón prozrazoval, že své nejzapálenější výtky nemíní bezprostředně hostům, nýbrž pokrytstvu lidskému obecně, a tedy si Brunswick se sluhou mohli oddechnout.

„No budiž, budiž,“ uklidnil se čaroděj. „Takže pomsta. To dělám sice možná až příliš často, ale co naplat: *náš zákazník náš pán*, no ne?“ – S tím se usmál téměř přívětivě. – „Hmm... Hádám, že přinejmenším nějakou představu o typu vhodné pomsty už máte, vzácný pane Bumberde Brumbuclíku... (chi, chi...)“

„Ano, ó nejvyšší, když dovolíte, měl bych.“

„Výborně, výborně! Tak ven s tím, kamaráde. Pěkně bez ostychu. A uvidíme, co s tím půjde dělat!“

„Nu, nevím jestli to není příliš troufalé, ale říkal jsem si, že by nebylo vůbec špatné, kdyby ode dneška až do její smrti ihned uhnul každý pyj, kterého se markýza dotkne; ne, lépe: každý, na který jen *pohlédne!* Ano, to aby se žádného už ani dotknout *nemohla!* Když ji nemohu mít já, tak ať nikdo! A ať jí to pořádně společensky znemožní! Ať se to o ní dozví svět, načež i církev, že takhle moří pánské chuje! Jistě ji pak ještě upálí jako čarodějnicí! Ach, tedy, bez urážky...“

„Samozřejmě, samozřejmě...“ pokyvoval Zlokujón, „vy za inkvizici nemůžete, hošku, a po pravdě řečeno, mne ona nijak zvlášť netrápí.“ –

Zálibně poklepal prsty na svou hůl.⁵ – „A chcete-li církev využít ke svým pekelným účelům, pak je to jediné dobře! Hmm... Když to tak promýšlím, tohle je skvělý plán. Napřed všechno to markýzino zděšení a všechna ta muka časů bez jediného údu, pak ta ostuda, až se věc provalí, veškeré to pobožnůstkářské křižování lidu za jejími zády, proklínání z úst i těch nejposlednějších pacholků a pověřčivé plivání lůzy na její stín, brzy potom pronásledování, výslechy, žaláře, tortura, hranice... Ach ano, pane Bumprclíku... má poklona, vy jste génius! Anebo alespoň střípek čehosi geniálního k vám slétl, když jste se byl o to pomodlil... Chi, chi...“

„Žádné modlitby, mistře. To spíš že ta má rána je tak široká a hluboká..., asi jen proto porodila cosi tolik důvtipného. Ano; jistě jen z vypětí všeho toho nesmírného bolu dokázal jsem se na moment povznést až do takových výšin důmyslu!“

„Bude to nádhera,“ mnul si hnáty Zlokujón, „takový skutek se bude pěkně skvět ve výkladní skříni ukrutenství mého! – Získal jste si mne, milý vévodo. Vy dostanete slevu! Přesně tak, *slevu!* A jako bonus menší zlo zdarma na přání vašeho sluhy. –

⁵ Jak souvisí čarodějova hůl se Svatým kolegiem, se dozvíme hned v následující kapitole. Pro tuto chvíli si prozradíme aspoň to, že když se Zlokujón o hůl opírá, ona vzdychá a funí.

Che, che, che..., vážně nádhera, když pomyslím, jak se před naší sladkou markýzou jakýsi vyvoněný šlechtic pyšně obnaží, aby pak... !!! - Těžko domýšlet! Člověk by prostě musel být u toho! Chu, chu, chuuú... Co víc si přát?! Tohle je prostě podle mého gusta!“

„Tedy se mohu spolehnout, že to zařídíte?“ zářil vévoda.

„Jistěže, jistěže,“ přisvědčoval Zlokujón přátelsky. „Berme to, jako by se už stalo...“

„Ach, to je skvělé! Díky, mistře, ctěné díky! - Vážně skvělé!“

„Pouze je k tomu potřeba jedna maličkost...“

„Ehm?“

„Nepatrnost, jaká snad ani nestojí za řeč,“ když to Zlokujón říkal, téměř zíval - *tak moc* byla ta nepatrnost bezvýznamná.

„Tedy o co jde, ó nejvyšší? Potřebujete snad něco ode mne?“

„Nu, jak se to vezme,“ ušklíbl se. „Spíše tak od ní, řekl bych...“

„Co byste od ní mohl potřebovat?!“

„Jak pravím: bezvýznamnou maličkost, která ani nestojí za řeč. Jen hrstku chmýří z její makumby...“

„Pane můj!“ vyhrkl Brunswick. „Řekl jsem vám přece, že k její umbabě přístup nemám!!! - !!! - !!!“

„Že by vám přivřeli vrátka k jejímu kurníčku?!“

„Cožpak o tom nebyla řeč celou dobu?! Cožpak jsem hned zpočátku neříkal, ba nenaříkal, že k její kovadlince není mé kladívečko povoláno?!“

„No tedy, pane vévodo! Že by svou hostinu neprostřela pro vaše pošušňání?!“

„Její poupě věru nehoví mému přivonění!!!“ vztekal se vévoda. – „Bohužel je to zcela tak a nijak jinak!!!“

Zlokujón se obměkčit nedal. Pokrčil ramenem,⁶ řekl: „Potom se nedá nic dělat. Jak jistě pochopíte, v takovém případě se vám mohu akorát ze srdce vysmát.“ – Jak i činil. – „Jelikož jste politováníhodný chudák, který mi nedokáže přinést ani trapnou hrst smradlavých chlupů, věru nevím, co lepšího bych s vámi počal. Che, chééé, chéééé... Poslyšte, vy jste se tedy povedl! Vy jeden vévodo z Nesmočilova! Cha, chá! Pane hrabě z Nevsouvavé vísky, kníže z Nepřistoupilova a králi všech odmítnutých trotlů! Pche, hé, hééé! Táhněte mi z očí, nežli vás proměním do vaší pravé podoby: na tuze marný pytlíček volský! Chú, hú, húúú...“

†

⁶ Chtěl-li Zlokujón „krčit rameny“, krčil vždy pouze jediným, aby slintavci Pavlovi, jenž mu seděl na tom druhém, nepůsobil nějaké příkoří.

Vskutku Zlokujón vévodu nešetřil a na neslavnou zpáteční cestu jej vyprovodil tolika ponižujícími přízvisky, že spíše než v bažinách, utopil by se v moři hanby.

A tak dostal za svého „nedoslýchavého staříčka“, neb s překrutým Zlokujónem není radno si zahrávat.

Inkvizitor Filodémos

- Kapitola II., v níž je čaroděj stíhán mocí církevní; shodou okolností právě tehdy, kdy se shání po nové holi

Vévoda Brunswick snesl celou věc statečně, a především chytře: sluhovi zalátal ústa tučným obnosem a taktéž sám se vynasnažil na celé ponižující *faux paux* co nejrychleji zapomenout. Avšak ne každý, s kým čaroděj kujónsky vyběhl a na jehož účet se náramně pobavil, dokázal svou zášť spolknout. Největší hlupci dokonce mysli, že se mohou Zlokujónovi pomstít.

Jediný důvod, proč alespoň někteří z nich přežili, jest, že každý jejich pokus působil čaroději mohutné pobavení a kratochvíli tak libovou, že by jim za ni nejraději ještě poděkoval; ba často mluvil o svých nepřátelích a nenávistnících jako o těch, jichž je třeba nejvíce pěstovat, neb těžko bude kdo jiný zdrojem tolikého pěkného rozptýlení.

Povězme si kupříkladu, co roztomilého se událo nějakých pět let předtím, nežli do Hvozdu zavítal zmíněný Brunswick.

†

Zlokujón pohněval svobodného pána z Koblenz, jenž se Brunswickovi podobal alespoň v tom, že i on zahrnul do svých pomstychtivých plánů samotnou matičku církev, drahou to nevěstku Kristovu; nicméně on mnohem bezprostředněji (bohužel pro něho, jak uvidíme) a ve směru opačném – totiž proti Zlokujónovi (což také nebylo nejšťastnější).

Udal Zlokujóna jednomu z nejhorlivějších lovců čarodějnic, ctihodnému Filodémovi Cibeňskému – a to se pak děly věci!

Pochopitelně byl udavač neprodleně mučen, aby se vyjasnilo, zda, když toho o čaroději tolik ví, není s ním jaksi spřízněn. A vyjasnilo se to hned při třetím

stupni útrpném, když k nejvyšší spokojenosti všech zúčastněných udal výtečník nejen sebe, nýbrž i celou svou rodinu a každého, kdo mu jen v zmučené mysli vytanul. „No vidíte,“ řekl Filodémos s přátelským úsměvem, „stálo vám všechno to odmlouvání za to? Já vám kacírům občas nerozumím...“ A upřímně kroutil svou malou ryšavou hlavičkou posazenou na trochu příliš velkém těle.

Následující hromadná poprava byla velmi zdařilá, neboť jí nestínil jediný mráček a počasí vyšlo akorát, aby se všem dobře okounělo, aniž se nějaký chuděra ošklivě zpotil či naopak nepříjemně vymrzl.

Podstatnější a po všech stránkách zajímavější jest ovšem ona bezmála křížová výprava do Černého hvozdu, již Filodémos nechal vystrojit záhy a do jejíhož čela sám sebe postavil. Kterí jej viděli na obrovském hnědáku, ve vší válečné parádě a s masivním obouručákem v jedné jediné ruce, říkali si později, když na svatopetrský stolec dosedl Julius II., zda jeho vlastní proslulá zuřivost a oddanost meči⁷ nejsou jen chabým odleskem v porovnání s tím, jak se tyto pochybné ctnosti zaskvěly onoho dne v osobě inkvizitorově.

Zástup zkušených a lítých těžkooděnců konečně přicválal k rozlehlému lesu ze směru, jež jim pán

⁷ Julius II. (papežem 1503–1513) byl meči oddán do té míry, že na jeho přání jej měl Michelangelo zpodobit právě s mečem v ruce.

z Koblenz laskavě popsal – nežli se stal nebožtíkem – a bratr Kryštof, Filodémův pobočník, pravil: „Je to ale hlupačisko, tenhle čaroděj, když si sem dá ceduli, aby ho každý snadno našel.“

Filodémos soustředěně slabikoval: „Černokněžník Zlokujón – Zlo na objednávku. Následujte laskavě turistické značky ve tvaru lebky.“

Kryštof poznamenal: „Je zajímavé, že ten obrovský škrtič se kolem cedule obtáčí jen natolik, aby nezastínil nápis. Jistě mu tohle bydlo vyznačil sám čaroděj – kdyby nějaký nenechavý odpůrce zla nepřál jeho živnosti a chtěl cedulku strhnout, anebo žertovně přepsat.“

„Odpůrce? Nebud' včerejší!“ napomenul ho Filodémos. „Já v tom vidím spíš opatření proti záškodnictví konkurence.“

Pak se otočil na druhého ze svých nejvěrnějších: „Bratře Bertholde, vezmi samostříl a sundej toho hada. Nerad bych, aby někomu skočil na hlavu, až půjdeme kolem.“

„Dostanu ho kudlou, velebnosti!“ vzkřikl Berthold; a než se stačil jeho hrdinství kdokoli podívat či je náležitě ocenit (popřípadě mu aspoň zabránit), čouhaly z obrovské hadí mordy již pouze Bertholdovy nemyté nohy.

„Dokonalý mučedník,“ pokývl Filodémos a pokřižoval se, „ale vám ostatním důrazně zakazují

brát si z něho příklad! Nevzal jsem si vás s sebou, abych se nazpátek trmácel sám. – A teď se někdo chopte Bertholdova samostřílu. Ať už je ten had dole!“

„Obávám se, velebnosti,“ zašklebil se Kryštof, „že bratr si zapomněl vzít šipky. Proto ta nepříjemnost s dýkou.“

„Ach Bože! Ty nás zkoušíš!“ zavyl inkvizitor. „Ale dobře tomu tak. Však k tomu sis nás také stvořil, no ne? – Nuž, dost teologie, sesedlejme a pojďme. Had je nažrán, tak nebude obtěžovat.“

Takto slavně tedy pronikli do Černého hvozdu a zbytek cesty nebyl slavný méně. Mučedníci přibývali jeden za druhým, až jich nakonec přibylo tolik, že nezbyl ani jediný muž, jenž by Filodéma provázel. Někoho spolkla bažina, jiného roztrhali komáři o velikosti supů, ještě jiného otrávily smrtonosné výpary bahna, někteří byli pozřeni cucmákem cumlavým, což je zrůda tak hrozná, že ji ani nebudu popisovat, další se zamotali do pavučin lidožravých pavouků a ostatní skončili ještě hrozněji a záhadněji.

„Nu,“ zvažoval Filodémos, „teď si nejsem tak úplně jist, zda tahle pouť byla dobrý nápad. Cosi mi říká, že čaroděj nebude spáse své duše příliš nakloněn. Kdybych to býval věděl předem, tak bych se sem nevlácel, a mohl jsem si ušetřit spoustu nepříjemností.“

Bohužel pro něho, největší nepříjemnosti měly teprve přijít – spolu s tím, jak Filodémos přicházel k černému dubu s podezřelou cedulkou⁸ a se zavěšeným hnátem, jež on hned – třebaže trochu nejistě – užil podle pokynu.

Rozumí se, že tak vzácného hosta by Zlokujón nenechal čekat dlouho. Pokud by byl toho času doma. Jelikož ale doma nebyl, Filodémos tloukl jednou, dvakrát, třikrát, ba dokonce i počtvrté se osmělil zaklepat, a nikde nikdo.

Užuž se raduje, že nakonec bude muset celou věc vzdát, když tu jej cosi ovane zezadu: puch hrozný, puch více než hrozný... Jistě, to Zlokujón dýchl hostu na přivítanou. „Koho to sem čerti nesou?“ zvolal. „Být vámi, tak do bažin v brnění moc nelezu, leckdo už na to doplatil.“

„To mně povídejte!“ odvětil inkvizitor nevesele. „Ale abych se představil: Filodémos Cibirensis, jméno mé.“

⁸ Stálo na ní: „Klepejte, a mějte laskavě chvílku strpení.“

„Výborně, hochu, to je pěkné jméno. Ideální například pro osušovače zpocených biskupských pupků... Chu, chu... Ale nic, nic... Čemu vděčím za tak ctěnou návštěvu?“

„Tedy, mám-li být upřímný, vlastně své bezbožné zlotřilosti, potažmo nesmiřitelné nenávisti, kterou k ní církev chová...“

„Áááá,“ usmál se Zlokujón. „Takže přesně, jak jsem tušil: pán ráčí nebýt laik... A snad dokonce, smím-li hádat, ráčí být ctihodným a obávaným inkvizitorem? Hmm, to jsou mi hosti! No tedy! To tu nemáme denně... Tak si hošku pěkně odložte ten mečík tady u vchodu a pojd'te nahoru, uvařím vám čaj a probereme podrobnosti.“

„Uh? Podrobnosti?!“

„Jistěže, miláčku! Pěkně si popovídáme; hezky vám vypovím všechny své nejhorší skutky – nebo aspoň ty z nich, na které si zrovna vzpomenu – a věřím, že se dobereme ke kloudnému závěru. Tak šup šup, pěkně po té větévce vzhůru!“

„Vážně si ten meč nemohu vzít s sebou?“

„Ani tu sekerečku. A žádné odmlouvání!“

„Ach...“

Filodémos byl chlap tak kolohnátský, že se do Zlokujónova skrovného příbytku sotva vešel. Nasoukán tam byl, sotva se mohl pohnout.

Zatímco Zlokujón dával vařit vodu, host povídá:
„A copak to máte na rameni, pane čaroděj?“

Domníval se, že tou nevinnou otázkou zapřede vhodný, pokrytecky přátelský rozhovor. Avšak Zlokujón prudce nesnášel lidi, kteří nepoznají slintavce. Zlostně vyprskl: „Slintavce přece!“

„*Slintavce?* Co je to?“

„Neříkejte mi, že nevíte, co je to slintavec!“
rozlítil se. „*Každý* musí vědět, co je to slintavec!“

„Omlouvám se.“

„Noto bych prosil! Tu máš čaj.“

„Ale vždyť je to samotná vařící voda...“

„Však si taky nic lepšího nezasloužíš, holomku! –
Mlč a pij!“

Filodémos se napil.

„A teď ti povím, jak jsem krutý.“

„Začínám tušit,“ pípl Filodémos opařenými ústy.
Bylo mu líto, že je na něj čaroděj najednou tak zlý.

„Tušení nestačí. Musíš mít *jistotu*.“

„Vlastně bych asi už měl jít. Obávám se, že
kdybych se příliš zdržel –“

„Psssst! Psssst! Psssst! Neobávej se ničeho. O
všechno se postarám...“ Mrkl na Filodéma a tomu
přeběhl po zádech takový mráz, až bezmála ochrnul.
Tváří v tvář skutečnému velmistru černého umění
zachvátil Filodéma neodbytný pocit, že všechny jeho
z vůle boží ohromné svaly mu budou zoufale

k ničemu; stejně jako papežský glejt... Takové prohlédnutí nicméně nebylo osvěžující.

„Chtěl jsem vám jen pomoci,“ vymlouval se. „Ale jestli tedy o to nestojíte, tak už bych opravdu raději –“ Decentně se zvedal.

„Nesmysl, vždyť's ještě ani nedopil! To bys mne opravdu urazil. Jen zůstaň pěkně sedět a já ti prozradím pár vypráskaných kousků. – Věděl's například, že když vhodíš mnicha mezi samičku a samečka mlaskouna obecného v období páření, brzy z něho zbude akorát ta mnišská polopleš – tonzura, nebo jak tomu říkáte – parádně oslintaná? Nejen slinami. Chu, chu...“

Filodémos poslouchal v nejvyšší úzkosti.

„Anebo že když vezmeš malou holčičku – doporučuji tak kolem tří let – a necháš ji v kotlíku srůst s pachrobákem, vypadá výsledek k popukání humorně? Ha, há... Tos taky nevěděl, vid'?! No jo, mladej... To je všechno o zkušenostech. – Anebo tohle: hra pro tři až pět přátel s dlouhými bidly – hraje se opět s dítětem; vezmi ho a vhod' do močálu; úkolem každého z hráčů je jakoby podávat děcku bidlo, aby se zachytilo, a vítězem je ten, komu dá malý utonulík nejvíce důvěry svým zcela marným a naivním chmatáním po břevnu. Ano, je to skvělá hra, hromada jízlivé přetvářky a zábava až na půdu. Che, chééé... – Ale co to, chlapíku? Jak se to křeníš! –

Budeš asi nějaký mrzout, zdá se. Anebo ňouma... Nejspíš obojí, vid'?' Ale nevadí; když už jsi tu, povím ti ještě něco libového ze své černokněžnické praxe. Například tuhle tady byl bohatý kupec z Kolína. Tedy vlastně tu byl proto, že prý už to s tím bohatstvím není tak slavné. Udal mi nejméně tři konkurenční podniky – a pak začal ještě o čtvrtém, aby nakonec ani s pátým nekončil... Přeruším ho a povídám: heleďte, drahoušku, to bychom tu byli do večera; udělám to tak: pošlu na celé město oblaka kobylek, nekonečné houfy myší, nepřeborná stáda krys – sežerou všechno, od potravin až po drahá sukna, přinesou hladomor a bezpočet odporných nemocí; čímž se vaše konkurence docela položí. – Tu on vzkřikl: Proboha! Vždyť to byste zruinoval i mne! A vůbec: co má rodina? Jak ta by přežila?! – Usmál jsem se a povídám: nebojte se, nepřezije nikdo, nejsem přece nějaký ubohý začátečník. Che, chéé, chééé...”

„Vy jste chtěl vyhladit celý Kolín?!“ soukal ze sebe Filodémos.

„Chtěl, kamaráde. Ale nakonec nebyl čas; ostonal mi slintavec a pak byly jiné starosti; chytil ošklivou rýmu, chudinka.“ Něžně podrbal Pavlíka pod „bradou“. „Ale žádný strach, už je zdráv jako řípa!“

„Tedy, nechci být neuctivý, pane čaroději, ale byl bych raději, kdybyste mi už nic dalšího

nevypravoval,“ kroutil se k smrti bledý Filodémos. „Totiž, až přijdu domů, aby mne mé hluboce křesťanské svědomí nenutilo vytáhnout proti vám v další podobně nejapné výpravě. Snad rozumíte...“

„Ano, ano,“ usmál se Zlokujón, „já rozumím moc dobře. Ale zdá se, že *ty* nerozumíš...“

„Ach?!“

„Pokud myslíš, že se odsud někdy vrátíš, jsi na určitém omylu.“

„Toho jsem se obával,“ vzlykl nebožák. „A nešlo by to nějak -?“

„Nešlo, hochu,“ odtušil Zlokujón. „Máme hezký májový večer, jako stvořený k nějaké té ukrutnůstce. Ano, ano... Můžeš mi vrátit ten lahodný čaj. Už ho nebudeš potřebovat...“

„Milost, pane!“ spínal své obrovské pracky Filodémos. „Milost! Nezapíjejte mne, prosím!“

Vší zděšenou třesavkou se jeho zbroj rozcinkala.

„Když na tom tolik trváš, nezabiju.“

„Ach, díky, díky...“

„*Já* děkuji!“ usmál se Zlokujón. „Vždyť živá hůl bude na hony praktičtější a zábavnější nežli mrtvá.“

Filodémos zesinal: „Hůl?!“

„Jedna se mi totiž,“ Zlokujón zdvihl ruku v čarovném gestu, „právě ztratila.“

Trvalo sotva pár okamžiků, než se veškerá mohutná masa Filodémova těla zakutého v železe

zhroutila v pokroucený útvar holovitého typu. Zbylo pouze dřevo; po mase, kostech, kovu ani památky – dokonalá transmutace. Napřed nebožák vřískal a sténal, záhy již – v podobě hole – pouze funěl.

„Mmm,“ zakřenil se Zlokujón, „trochu těžká do ruky.“ – Pořádně se přes ni nahnul. – „Ale bytelná, to zas ano! A to její vzdychání je velice uklidňující...“

Chvíli se s holí tak nazdařbůh procházel kolem stolku, až konečně povídá: „Nuž, dnes byl lahodný, plodný den, zrůdky moje. Však nyní již je nejvyšší čas vrci se do hajan.“

Zívł, zhasl svíci a položil se na zablešenou, plesnivou pryčnu. Slintavec si přešel z ramene do roklinky tvořené čarodějovým propadlým hrudníkem a můra si ustlala v útulném humusu a mazu čarodějova ucha.

†

„Jak pěkně se člověku usíná s čistým svědomím!“ prohlásil Zlokujón, podruhé spokojeně zívł a ihned usnul.

Zlokujónova konkurence

- Kapitola III., v níž Zlokujóna pokouší obratný zákazník - a balancuje tak na hraně nože - ve snaze o slevu aneb kapitola, kde přijde řeč i na rozžůžlané dítě, obtěžkanou bábu, něžného skřítko a strašlivé loupežníky

Byla zmínka o inkvizici. I zůstaňme u ní ještě malou chvíli, vzpomínajíce jisté epizody z kumštu Zlokujónova, kdy zákazník hovořil o inkvizici jako o konkurenci Zlokujónově, domáhaje se skrze to slevy, neboť prý přemrštěná maxizlounská sazba

není na místě, není-li Zlokujón tak docela maxizlounem, nýbrž se – a to prý ještě přinejlepším – musí spokojovat s místem druhým.

„Považte, vaše zlounstvo,“ rozkládal ten chlapík – muž středního věku, obstojného oblečení a na pohled velice k světu, snad jen že mírně šilhavý –, „že nemohu uznat váš primát na poli zla, pokud jsou tu oni šílení mučitelé a upalovači. Bez urážky, pane, ale proti tomu, jak obrovské zlo páší oni, jsou vaše ukrutné libůstky vskutku spíše ‚libůstkami‘ než ‚ukrutnými‘.“

„Pcha! Oni, že mně konkurují?!“ vzkřikl Zlokujón. „Nebo že mne přímo *trumfují*?! – To přece ani nemůžete myslet vážně!!!“

„Obávám se, že musím...“

„Tak já vám něco povím!“ Zlokujón rozčileně práskl do stolku svou holí, až zaúpěla. „To, čemu vy tu říkáte zlo, je sice snad určitým zlem, dobrá. Avšak zlem nejnižší jakosti! Nesmíte totiž, milý panáčku, úroveň zla soudit dle množství působeného utrpení: musíte se ji naučit hledat v poetice činu samotného! Tehdy byste teprve pochopil, jak nízké, primitivní, bezduché a po všech stránkách neušlechtilé je všechno tohle jejich zlo, zatímco to mé je náramně kujónské, ušlechtilé, nápadité, duchaplné, nebál bych se říci umělecké, ba poetické a ano, *dokonalé*! Já si nyní, jsa již beze vší pochybnosti mistrem mistrů,

zakládám na tom, aby každé mé zlo bylo co možná nejdokonalejším příspěvkem do pokladnic světového ducha⁹ a беру jen zakázky v tomto směru slibné. Dávno mi nejde o peníze, nebo jakýkoli jiný osobní prospěch. – Rozumíte?! Tedy o inkvizici už ani slovo! Ty přízemní násilníky přede mnou vícekrát nezmiňujte!!! Nebo vám názorně předvedu, čemu *já* říkám zlo!“

Po pravdě řečeno, Zlokujón se tentokrát držel při zdi a co se týká povahy zla, respektive jeho druhů, uvedl jen to nejmenší. Častěji se totiž stávalo – zvláště byl-li mezi svými, např. na nejvyšším čarodějském sněmu¹⁰ –, že se utrhl ke kolosální, hluboce zanícené přednášce, kdy budoval difference stále subtilnější a subtilnější, zahrnuje jakoukoli jejich domnělou konkurenci tolikým výsměchem a zhrdnutím, až sklízel věru nekončící ovace.

Nicméně i toto stručné expozé mělo patřičný účinek. A pokud ne samo, pak alespoň spolu s oním varováním, jež čaroděj nakonec připojil. Frans Fuchs – jak se zákazník jmenoval – to zkusil odjinud. „Nu, dejme tomu, že souhlasím. Opravdu musím uznat, že tihle fanatičtí zpropadenci se zmítají v kruhu

⁹ V úvahách o dějinném světovém duchu – rád mu říkal po německu „Geyst“ – Zlokujón předbíhal svou dobu podobně jako v mnoha dalších ohledech.

¹⁰ Viz jeden z takových sněmů v kapitole VI.

neskutečně bezduchých klišé. – Avšak co takový Krutikrk, mistře Zlokujóne?“ nadhodil jakoby ve vší nevinnosti.

A tu ani nemusil nic dodávat – jen zmínka o Krutikrkovi rozpálila čaroděje, až se mu z uší zakouřilo a z nosu vytryskla roztavená nudle. Zavrčel jako zvíře a samou zlostí se roztrásl.

Než se zmůže ke slovu, prozradíme si, že Krutikrk je nechvalně proslulý a slovutně krvežíznivý vůdce loupežnické bandy sídlící v jižním cípu Černého hvozdu – tam, kde je půda výrazně sušší, a kudy vede většina cest.

„Krutí krk?!“ utrousil Zlokujón skrze stisknuté zuby. „A co s ním má být?!“ – Celý jeho postoj a tón však značil, že ví *zcela přesně*, kam Frans míří: že totiž ne každý se bojí Černého hvozdu z důvodu přítomnosti Zlokujónovy – ba že dokonce bude více těch, kdo se lesu vyhýbají právě kvůli Krutikrkově bandě, nemajíce často o „nějakém Zlokujónovi“ ani potuchy.

Frans stále držel nevinný výraz: „Nu, je sice pravda, že Krutikrkovo zlo nikterak nepřekračuje úroveň násilí tělesného, nicméně je známo, že vtip mu nechybí a poetický je až běda. Slyšel jste například, co udělal minulý týden jisté selce s maličkou dcerkou?“

„Budete se asi divit,“ zašklebil se Zlokujón, „ale neslyšel...“

Nicméně promluvit o něm mu nezakázal; snad že čarodějův postoj k loupežnickovým činům byl jaksi ambivalentní: na jednu stranu jimi zhrdal coby činy zneuznané, či ještě spíše neuznané konkurence, na druhou stranu se ovšem nemohl vystríhat určitého fachmanského zájmu, ne-li přímo obdivu.

Tedy pan Fuchs mluvil: „Že prý Krutikrk tu ženskou velice něžně oslovil a vymámil na ní, téměř po dobrém, její malé děcko; pravil, že je úplně k sežrání, jestli by mu ho jako nepůjčila. Co mohla dělat, chuděra? – Když ji obestoupila celá ta zlotřilá banda a nebylo úniku... I půjčila mu dítě a on začal šprýmovat. Napřed si ho vhodil do té své hrozitánské huby a jen tak ho cumlal, necháváje mezi svými rozvyklanými zuby tu a tam proklouznout nějakou tu bělostnou ručku či nožku. Pak trochu přitvrdil a děťátko důkladně zozžvýkal. A abych nezapomněl: taky ho spolknul. Ano, docela spolknul. Jenže to by nebyl Krutikrk, aby u toho zůstalo. Tedy je zas vyzvrátil zpět z břicha do úst, znova ho krutě požužlal, vyplivnul ho a ještě do něj kopnul. Kabrňák; co říkáte, mistře? – A nešťastná matka se na to musela celou dobu dívat, aby pak ještě dostala od Krutikrka pohlavek, štulec do zad, a do třetice všeho zlého: pěkně neurvale a bezostyšně ji ten

mizera plácl po zadku, až to mlasklo a vyvolalo neslušný smích celé té špinavé bandy. – Takže co vy na to...“

„Typický Krutí Krk. Na takové hloupůstky ho užije.“ Přesto se Zlokujón neubráníl mírnému pousmání.

„Anebo tohle,“ pokračoval Fuchs. „Jedna hodná stařenka se plahočila s těžkou nůší až od Nadlesné z trhu. To se rozumí, že nohy se chudince už sotva pletly, když na lesní cestě narazila na Krutikrkovu bandu. A snad proto, že i leccos ostatního už jí nesloužilo jako zamlada, mohla si je splést s nějakými dobrodinci. Že prý řekla: Ajaj, panácci, to mám ale štěstí – vy jste takoví ztepilí a švarní; určitě stařícké babičce pomůžete s nůší! Tož víte, všici už ně umřeli, sama se musím protloukat, jak pánbů dá, a mám to těžké, páč on se zrovna nepředá... – Některým z nich prý bylo babičky tak líto, že málem plakali. V jádru to asi stále byly dobré duše. A Krutikrk řekl: Dost už, babi, nebo mi všechn ten soucit docela urve srdce! Tihle mí chlapi jsou sice zkažení holomci, ale já jim půjdu příkladem a s nůší vám pomohu. – Jakmile to dořekl, *hup!* a celou svou neskutečnou vahou sedí stařence za krkem: Budu vám tu nůší odsud držet, aby se vám nemlela; když se totiž nůše mele, je to k vzteku a člověku se kráčí špatně; i když jsem to teda, abych řek pradvu, sám

nezažil, umím si to docela živě představit. – Babička měla co dělat, aby jí páteř nepraskla, nožky se chuděrce klepaly a už myslela, že ji ta strašná váha rozdrtí, když Krutikrk povídá: Babi, já koukám – a vidím to dost nerad –, že vám to jde stále těžko; no, asi to držím špatně; uznávám, že na některé věci nejsem nešikovnější; však to víte, držet nůši to není jako podríznout selku, tohle dá docela kumšt; není zbylí, musí mi někdo pomoci – hej, Buchare, sedni si semhle ke mně, ať se to daří líp. – A už jí na zádech seděli kolohnáti dva. – V babičce něco prasklo a nezmohla se na slovo. – To Buchara asi zamrzelo a vyčetl Krutikrkovi: Tak vidíš, kápo, to sis vybral toho pravýho; vždyť ani já neumím správně vyrovnávat nůši! Musí se k nám přidat Křivák, to je přece šikula. – A kdoví, pane čaroděj, snad to opravdu byl šikula, ale hlavně se říká, že Křivák je veliký špekoun; takže jakmile si naskočil i on, z babičky zbyl už pouze mastný flek. – A hrome, řekl Krutikrk, tohle mě teda docela překvapilo, člověk by na pohled řekl, že to byla slušná paní, ale jak vidíte, ani nám za pomoc nepoděkovala! Nemluvě o tom, že jsme se mohli zranit, jak pod námi docela bez varování slehla. Tihle staří dnes už nemají žádné vychování... – Potom se prý tak zle rozchechtal, že i někteří jeho kumpáni měli chuť od něho nadobro

utéct a věnovat se třeba až do roztrhání těla čestnému povolání.“

„Pche! Vždyť by ani nemohli,“ odfrkl Zlokujón. „Všechno jsou to sprostí vydědění a psanci. A tomu taky odpovídá tohle jejich zlounství: příliš surové, nevázané, nahodilé, ožralecké, křečovité, samá improvizace, žádný skutečný styl!“

„Hm... Možná máte pravdu.“

„Určitě mám pravdu!“

„Dobře. Ale tohle si musíte poslechnout. – Nedávno navštívil Krutikrka něžný skřítek Laskálek s poselstvím míru, pohody a lásky pro všechny...“

„Laskálek?! U všech rohatých! Ten hnusný skřet je snad nezničitelný!“ Čaroděj vzpomenu, kterak se dříve sám stal nebohým objektem mravného obtěžování ze strany mrňavého ztřeštěnce. Vypořádal se s ním po svém a myslel, že nadobro; nyní však, uslyšev znovu to jméno, pokoušely se o něj zlostné mrákoty. „Grrrrr...“

„Asi je nezničitelný jako dobro samo,“ usmál se Frans, „a jelikož už se s ním znáte, můžeme přejít rovnou k tomu nejdůležitějšímu: totiž jak se objevil mezi loupežníky, zrovna když se hádali o kořist – o pěknou pannu, jejíž doprovod i snoubence, s nimiž byla cestovala přes les, právě pobili. Že prý Kuchač si ji nárokoval celou pro sebe, jelikož to on vykuchal jejího milého. Proti tomu byl ovšem zejména Buchar,

řka, že každá jejich lumpárna je veskrze společnou věcí, ať už v konkrétních bodech účinkoval kdokoli. Že prý vížka nepatří tomu, kdo posadí korouhvičku na její střechu, nýbrž stejně tak – anebo ještě spíše – těm, kdo se dřeli na jejích základech. Byla to lita hádka a Krutikrk ji chtěl rozsoudit tak, že porube oba a k tomu kohokoli dalšího, kdo by měl snad nějaké nejasnosti v tom, že kaplička nepatří dělníkům pražádným, nýbrž čistě člověku, který ji dal postavit. Už si připravoval svou obrovskou sekeru... – tedy, jak možná víte, Krutikrk býval zamlada dřevorubcem a nadto často vypomáhal v řeznictví, tudíž měl k řešení sporů tímto způsobem náramné předpoklady –, ano, takže už si tu svou sekerku chystal, když náhle se zdvihla vůně, která všechny docela omámila...”

„Kristova žluči! Tedy je to opravdu *tentýž* skřet!”

„Ano, voňavý skřítek Laskálek. Zjevil se jim v celé své několikapalcové kráse a svým lahodným hláskem nabitým něhou a laskáním zvolal: Lidičkové! Přátelé! Miláčkové! Nehádejte se, není to přeci pěkné! Milujte se a laskejte! Polibte se na usmířenou! Ano, líbejte se, hlad'te se a děkujte nejvyššímu dobru, že máte jeden druhého; a pakliže byl o cosi nějaký spor, rozdělte si to, ať má každý svou část a je spokojen. – Na to prý vzkřikl Krutikrk: Ty smrdutý skřete! K čemu nám asi bude rozdělená

holka?! – A dobrý skřítek odpověděl: Ale miláčku! Vždyť ani celá vám není k ničemu, když máte jeden druhého! Vždyť jste tak mužní, hebcí a nebesky krásní! – Chvíli bylo ticho, neboť alespoň v tom posledním, co Laskálek proslovil, spatřovali loupežníci velikou pravdu a důkladně si v ní libovali. – Nato jim Laskálek začal rozprávět o výhodách a krásách bratrské lásky a o tom, kolik blaženství se dá najít ve sdílené mužnosti, jak aspoň on tomu říkal. Někdo přísahá, že zatímco se loupežníci nad Laskálkovými mlaskavými slovy častovali krajně různorodými pohledy, podařilo se holce nepozorovaně utéct. Ale to není důležité... Chtěl jsem vám akorát povědět, pane čaroděj, jak s Laskálkem naložil Krutikrk. V jednu chvíli ho přerušil a povídá: Mluvíš moc pěkně, sladký smrdoušku, ale tady se to špatně poslouchá (byli totiž stále na místě, kde ležel převrácený kočár a jeho zkrvavělí, po všech stránkách umrtvení strážci). Pojdme radši támhle, kde máme takový hezoučkový veliký sud, z něhož k sobě necháváme promlouvat každého, kdo nám přišel něco skvělého kázat! – I přesunuli se ke zmíněnému sudu a Laskálek byl tak rozradostněn, že jeho laskavá slova dopadají na úrodnou půdu a že je mezi tolika zpocenými muži vítán, až zřejmě zahodil veškerý rozmysl – tedy pokud kdy nějaký měl – a nechal se do velikého

sudu vložit. Načež ze samého dna povídá – a jeho hlas zněl tlumeně a dutě: Jej, je tu jakési vlhko, trochu nějaké vody... Když Krutikrk na to: To nic, šmudlo, to je jen naše moč. My totiž do toho sudu chodíme chcát, víš? Takže se nic neboj, hovoř nám až do samých srdcí a my si zatím budeme ulevovat, jak jsme zvyklí. – Tak to jo; přikývl Laskálek. No, kde jsem to přestal? Aha, takže výhody vzájemného skupinového laskání... – Ano, ano; pravil Krutikrk a to už Laskálka kropil: Jen pokračuj a nenech se rušit! Vážně ty tvé krásné řeči odtud znějí mnohem lépe a bude se na ně lépe vzpomínat. – Laskálek tedy rozprávěl, zatímco oni jej tak neomaleně a lumpovitě potříšňovali. Mluvit přestal prý teprve tehdy, když v sudu pro všechnu tu tekutinu a svou nepřilíšnou výšku přestával stačit a topil se. Jestli se opravdu utopil, to nevím, pane čaroděj, ale jsem si jist, že to byl Krutikrkův ukrutný záměr, a tak bych se tuze divil, kdyby se tomuto mistru ukrutnosti nezdařil.“

Zlokujón prohlásil dosti vážně: „Byl bych raději, kdyby alespoň v tomto Krutí krk úspěšný byl; když já s Laskálkem, zdá se, selhal; ale to je jiný příběh a nehodlám vám jej vyprávět. Ovšem podívejte, panáčku, vy už mě pokusíte dost dlouho na to, abych si to mohl nechat líbit. Abychom se konečně někam dostali, domluvíme se takhle: jestli já vám nejsem dost dobrý – tedy vlastně zlý – a opravdu

máte tohohle vašeho Krutího krka za takového machra, běžte si se svou zakázkou k němu. A uvidíte, jak dopadnete...”

„Ano. Dopadl bych velice špatně,“ uznal Frans. „To je jisté.“ Potom se však pustil na vratkou půdu, když argumentoval: „Nedokazuje se však právě tím, že on je celkově mnohem zlejší nežli vy?“

Frans věděl, jak nesmírně riskuje – jistě by pro čaroděje nebylo těžké ihned podat protidůkaz: totiž že by s ním sám naložil co nejkrutěji. Avšak možná že právě pro jeho prostoduchou odvahu se Zlokujón rozhodl pana Fuchse zachovat. Anebo proto, že ona reakce by tu byla příliš nasnadě, zatímco čaroděj si liboval v obmyslných duchaplnostech?

Přátelsky se usmál a řekl: „Jelikož rád riskujete i vlastní život, milý hochu, jen abyste si vysloužil aspoň špetku slevy, je mi již úplně jasné, jak s vámi vyjdu co nejkrutěji a dostojím tak své reklamované pozici největšího ze všech zlounů...”

„Proboha! To ne!“ Fuchs už prohlédl, kam Zlokujón míří.

„Ale ano,“ mrkl na něho čaroděj. „Jelikož jste zcela a naprosto ten typ člověka, který by si nechal pro čtvrt groše koleno vrtat, nenapadá mne věru větší možné zlo, nežli když ten váš nade vše milovaný měšec jaksepatří podojím. Takže sto

zlatých! A to je mé poslední slovo. Ber nebo nech. (Ačkoli to druhé nedoporučuji, chu, chu...)“

†

A tak chudák lakomý Frans dosáhl svým hloupě uštěpačným smlouváním dvojnásobné ceny, než za kolik by byl pořídil původně.

Strašlivý homunkulus

- **Kapitola IV.**, v níž se Zlokujón vzdor svým zrůdám pustí do pokusu o stvoření odporného pačlovíčka

Ačkoli s Fuchsem Zlokujón nakonec došel svého a na věci ještě vydělal, přece se zdál v následujících dnech jaksi zasmušilý. Pavel a můra se domnívali, že je tomu tak, poněvadž mu byl připomenut nenáviděný konkurent. Nicméně Krutikrka Zlokujón pustil z hlavy, jakmile jeho obdivovatel odešel, a trápilo jej cosi jiného.

Konečně povídá: „Je to bída; lidé si ke mně dnes už leccos dovolí. Viděly jste, zrůdy mé milé, jak málo

zděšení jsem vykřesal v srdci toho muže. A nebyl jediný; již dříve jsem si všiml, že ne vždy mi bývá prokazována dostatečná úcta – vždyť někteří si dokonce dovolují předstoupit přede mne bez patřičného poníženého pohrbu!!! A dokonce už si ani nevzpomínám, kdy naposledy jsem ucítil, jak můj zjev vyvolal u nějakého nebožáka nekontrolovatelné lejnění...”

„Bllhhmm-shlllem-nhhhlsmh-alhhmlh-nmh,“ namítl slintavec, aby čaroděje v jeho bolu potěšil.

„Ale ne, Pavlíku,“ smutně kroutil hlavou Zlokujón, „vážně už to není, co bývalo. Marně mne konejšíš... Ale jsi hodný. – A víš co?! – Strašně nerad to říkám, ale možná že *právě to* je ta hlavní potíž...”

„Hlllm?“

„Ano, kamaráde. Ty i mūrka jste příliš hodní a vzbuzujete málo děsu.“

„Hllmhm-mlhhhlo-hhhnhlll?!“

„Ale ne, hochu. Ohyzdný jsi ažaž, ale *strašlivý* málo. To opravdu není totéž...”

Načež byl mrzutý nejen Zlokujón, nýbrž už všichni tři. Pavlík zvlášť.

Najednou čaroděj vyskočil a vykřikl: „Už to mám! Stvořím si další osobní zrůdu! Tentokrát tak strašnou a děsnou, že nikdo – *už nikdy nikdo!* – si nedovolí přiblížit se ke mně bez náležitě

rozklepaných kolen a s utaženým svěráčkem! Ho, hó! To je nápad!“

Zrůdy se po sobě ustaraně podívaly – z takového nápadu neměly radost pražádnou; leč vidíce Zlokujóna v takovém vytržení, nepokušely se mu nic rozmlouvat. To by bylo zoufale marné.

Čaroděj počal hopsat pokojem, snášeje na stůl nejrůznější smetí, z něhož by odporného homunkula – nebo, jak říkal on, „homunkulusa“ – nejlépe (čti nejhůře) ztvaroval.

Trochu bahna – to se hodí vždy; pár loktů husté pavučiny – jak jinak; suché strupy – i ty přijdou vhod; promokvalé strupy – ještě lépe; a potom zatvrzelé kusy čehosi nad vše předchozí horšího.

„Jako základ by to šlo,“ přeměřil si Zlokujón připravenou matérii. „Udělá se kašička, trošku se tam naplive, promícháme, necháme odstát, znova napliveme, pak načůrám, vymlásknu si do toho pomlázku, a bude... Což o to... Ale teď se to musí pořádně promyslet. – Udělám toho homunkulusa se spoustou nohou, anebo s nohou jedinou? Obé se zdá výtečné. Možná tedy mnoho *plus* jedna. Třeba kdyby ji měl na hlavě... Ale bude mít vůbec nějakou hlavu? Nu, každopádně určitě ne na krku. Jak fádni a hloupé! Tedy což takhle hlava na hrudi? – Hm, i to už je dost omšelé. – Aha, tedy na zadku! Anebo v zadku? Mhhhm... že bych mu vymodeloval tvář

přímo uvnitř? Ano, mohl by ji pak děsivě špulit! – Ne, to je taky pitomost... Ještě by jej někdo mohl litovat, a strašlivost je tatam! – Už to mám: hlavu uděláme zvlášť a bude si ji nosit s sebou v síťovce!“

Připravil kotlík a začal do něho snášet ingredience živé. Pavouky především – vždyť tvořit nestvůru bez pavouků bylo by jako vařit bez vody. Pak šváby, potápníky, hlísty a tak dále... Mezitím pokračoval v důležité samomluvě: „A co ruce? Dám mu ruce? Ale k čemu? Jistě; ruce jsou, když se nad tím člověk pořádně zamyslí, vlastně docela k ničemu. Zvlášť prsty jsou na obtíž. Aha! Tedy pahýly bez prstů! To je ono! A když jich bude víc než dva, opět se nic nezkazí.“ – Tam sebral pár ještěrek, jinde strašilku, červa, stonožku; komára čapl za nohu, zlomil mu křídla a šup: už je taky v kotlíku. – „A co nějakou libůstku? Chobot například? No ano, chobot nebo dva... Nejlépe s kusadélky na konci.“ – Zatím jeho ruka v rámci kumštýřského automatismu dopadla na ropuchu. Ihned ruku stáhl, jako by se opařil: „Ach, slečno, odpusťte! Byl jsem duchem jinde!“ (Na vysvětlenou: Zlokujón by raději kul vlastní paži než ropuchu.¹¹ K celému rodu své milované matičky choval až nábožnou úctu. Koneckonců, i kdyby veškerý sentiment nechal

¹¹ Pro čarodějné účely nahrazoval ropuchu krtkem. Nejméně jednoho vždy nosil – v sušené podobě – v kapse svého hábitu.

stranou, byly to přece právě ropuchy, kdo jej zasvětil do nejhlubších tajů černého umění. Zcela oprávněně měl za neskonalou čest, že Pyskatá Fiona, vrchní arci-ropucha, strážkyně a velekněžka nejnesvětějších tajemství, vybrala právě jeho, aby dále nesl prastarou korouhev této nepsané – a tu i *ne-mluvené* – tradice. Až příliš dobře si uvědomoval nekonečný rozdíl mezi sebou a učenými prostáčky, kteří ani po mnoha dekádách tonutí v nespočtu nejrozmanitějších a nejdražších knih nedokáží vypotit byť to nejnevinnější kouzlo, a za tento dar byl své adoptivní rodině patřičně vděčný.)

Tak horoucně byl zaměstnán, aby vymyslel netvora vskutku co nejstrašlivějšího, že si ani nepovšiml nezvyklého chování svých zrůd – potažmo toho, že se v určitém slova smyslu nechovaly *nijak*. Neradily mu při práci, jak by jistě činily jindy, nýbrž trpce mlčely. Obě myslely na totéž – a nepotřebovaly si nic sdělovat, aby v tom byly zajedno; vždyť každý se lehko vžije do jejich úzkostné situace.

Rozhodně však nehodlaly nečinně přihlížet a se založenýma rukama – samozřejmě obrazně řečeno – toliko vyčkávat vlastní porážku. A tak, když čaroděj povídá „ano, ano, slimáčí zvratky jsou nepostradatelné, bez nich by to nedrželo u sebe,“ tu

jakmile se jen maličko otočí, Pavlíkův chobot se hbitě vymrští a lup: polyká ostošet.

„Krucinál fagot! Jsem snad blázen nebo co?!“
vzkřikne Zlokujón. „Kam jsem si ty zvratky zase dal?!“ – Štrachá po stole, pak chvíli pendluje po místnosti, rozčileně kroutí hlavou, až konečně povídá: „No nic, tak tmel vynecháme. Koneckonců, když to nebude držet u sebe, možná to bude ohavnější.“

„Ale teď esenci dámského hemoroidu, bez ní by to nešlo!“ prohlásil a vyrazil k poličce, kde v malých lahvičkách podobné nutnosti schraňoval.

Mžourá na téměř nečitelné etikety a přeříkává: „Potíček z podpaždí galejníka; slina malomocného; hnis z paty bezvěrce; tresť umrlčího pšouku; extrakt žluklého menstrua; hm, hm, hm...“ Zatímco se urputně zabýval nejnižším patrem poličky, bystrá můra, spatřivši hledanou lahvičku zcela nahoře, nepozorovaně se po ní vrhla a svými sedmi nožkami obemkla hrdlo.

Mává křídly a táhne ze všech sil, lahvička se však sotva hne.

A Zlokujón už propátrává prostřední patro: „Dužinka medúzího očka; výtažek z babského mlíčí; zrnko vytuhlého flusu; sušina neštovičného vřídku; semínko okurky; klich z...– Cože?! *Semínko okurky?!* Co tu, k čertu, pohledává?!“

Vztekle semínkem mrštil o zem.

Zatím se můrce podařilo lahvičkou pohnout: rozkývala ji a využila nabyté hybnosti, aby ji snáze zdvihla. S vypětím všech sil – smáčela se můřím potem od kusadel přes hlavohrud' až po zadkohrud' – se jí nakonec přece jen poštěstilo přenést skleničku těch několik málo pídí, aby ji bezpečně zasadila do lepkavých pavučin za krepou čarodějova klobouku.

Jentaktak, neboť čaroděj už smýká okem po třetím patře poličky: „Bzdiny z proslé skuliny; výtažek hampejzníkova plováku; esence stařeckého dechu; sopel mrzutého lakýrníka – ehm? – no budiž...; vyvřelina z lopatky hrbáčka; omlask předkožky; esence lipidního bordelu... – No to mně plácni! Kde já sakra mám tu esenci dámského hemoroidu!?! To snad není možný! Tady straší nebo co! Přísahal bych, že ještě předminulý podzim tu byla! Hýml hergot donr vetr! Ksakru laudon kopýtko! Nejradši bych se na to vážně vyprd!“ – Pavlík s můrou si pokoutně vyměňovali spokojené pohledy.

Ale čaroděj se ještě nevzdával. „Co naplat. Nezbyvá než si pomoci klystýrkem. Moc se mi do toho sice nechce, ale když jde o homunkulusa, musí se člověk obětovat.“

Přešel k velikému černému kredenci, chvíli se v něm hrabal, až konečně vytáhl podezřele zapatlanou hadičku s měchýřkem na jednom konci.

„Á, to by šlo...“

Kotlík s dosud přichystanou materií přesunul ze stolu na stoličku a slintavce z ramene na stůl. Povídá mu: „Poslouchej, Pavlíku, případně ti velmi zodpovědný a čestný úkol. Já se vhodně vyšpulím tady nad ten kotlík a ty odsud budeš mít akorátní přístup k mému – hm, dejme tomu – vyšpulení. Ano. Právě tak. Vyšpulení! Takže tady ti svěřím tohle udělátko, a až ti dám povel, stiskneš tenhle měchýřek – samozřejmě až potom, co umístíš tuhle koncovku do mé vlastní koncovky – no... A to mne zaručeně jaksepatří protáhne. Rozumíš, kamaráde? – Paráda! Pojdme na to!“

Mů-žu-se-dí-vat? dychtila můrka.

„Jistěže!“ zvolal čaroděj. „Dívej se a viz!“

Zlokujón se obnažil, předklonil. A pohledy zrůd, jež se opět střetly za jeho zády, nevěstily nic čestného.

„Připraven, Pavlíku?“ zeptal se čaroděj důležitě zvýšeným hlasem.

„Hlll-mhhh?“

„Já na nejvyšší míru! – Takže můžeme. Odpočítám ti to: tři, dva, jedna... Óóóóó! Už to jede! To je síla! Proháňka jak o božím hodu! A nešetři mě!“

Ještě jednou! Úúúúúúúúúú... Dokonalé pašije! – Do třetice! Tři dva... Áááááááááá... Výtečné! – Tak to bychom měli...”

Napřímil se, jakžtakž si zas natáhl gatě a s výrazem dobře vykonané práce – bylo v něm lze číst i kapku spokojené únavy – se nahnul nad kotlík.

Tu však jeho výraz potemněl.

Zarazil se, delší chvíli nic neříkal. Upřeně, nechápavě zíral do kotle, než jeho tvář potemněla ještě o trochu víc. Vztekem zdvihl kotlík, vrazil obličej až docela dovnitř a urputně čenichal. Brzy kotlík odtrhl – na nose mu cosi ulpělo –, položil ho na zem a zhrzeně vykřikl: „Pro krista boha d’ábla bábu koleno kozu pazneht a seno, to mne teda ohni!!! Přísahal bych, že ze mne vyšly celé litry!!! Avšak zde – zcela k nevíře! – ani kapka!”

Náhle jako by mu svitlo jakési ohavné tušení. Přísným podezřívavým pohledem se osopil na slintavce. Však Pavel nasadil výraz co možná nejnevinnější, ba dokonce i dosti smutný – totiž soustrastný, že se jeho pánu nezadařilo. I pookřál čaroděj a pohládl jej po sliznaté paličce: „Já vím, ty za to nemůžeš, Pavlíku, dělals, cos mohl...”

Pavlík přisvědčoval jemným kýváním. Promluvit se bál – totiž aby Zlokujón z jeho dechu nevyčetl, k čemu tu ve skutečnosti došlo. Navíc z celého svého

slintavčího srdce doufal, že neškytne nebo si nekrkne – bříško měl chudinka plné až běda.

„Ach jo...“ Zlokujón ztěžka dosedl na stoličku. Zdál se zcela vyčerpán; kotlík nechal bez zájmu na zemi, dokonce jej zlostně nakopl. Kotlík se převrhl a zatímco z něho vylézal všečen živý materiál, utíkaje se schovat do nejtemnějších skulin, čaroděj vzdychl: „Sakra práce! Já toho homunkulusa snad neudělám!“

†

A k nejvyšší radosti Pavlíka i můrky, opravdu ho neudělal.

Nešťastná matka neboli Strašlivá záměna

- Kapitola V., v níž Zlokujóna obtěžuje ženská, na které on dobrem spáchá zlo a prospěním jí ublíží, neb „kdo chce kam, pomůžeme mu tam“

Záhy vedl Zlokujón se svými zrůdami vážný, vyčítavě laděný rozhovor: „Nemyslete si, že když

jsem od výroby homunkulusa odstoupil, je to snad proto, že bych s vámi byl plně spokojen. Řeknu vám na rovinu, v čem konkrétně je chyba: Tak třeba ty Pavlíku... Ty se prostě tváříš málo ukrutně a zle! – A ne že se zas budeš vymlouvat, že nemáš žádnou mimiku; víš přece, že tyhle prkotiny mne nezajímají!“ – Načež se Pavlík zatvářil velmi smutně a uraženě. – „A ty, mūrko,“ pokračoval čaroděj, otočiv hlavu na druhou stranu. „Ty taky nejsi bez chyby. Ano. Abych řekl pravdu, zdá se mi, že onen strašlivý bzučivý zvuk, který vyluzuješ svými křídly, je čím dál tím slabší, ba že poslední dobou je jen sotva slyšet. Polepši se!“

Mūrka sice slíbila, že se vynasnaží, ale skutečnost byla taková, že její křídla vždy mlčela urputněji než kámen a to, co Zlokujón považoval za děsivý zvuk jimi působený, byl pro každého nezávislého posluchače pouze jeho vlastní stařecký dech jen stěží se deroucí zkornatělým ústrojím – a byl-li nyní mělcí a tišší, bylo to možná důvodem k jistému rozladění, ačkoli určitě ne k tomu, jež zrovna jímalo čaroděje.

†

Na celou nespokojenost se zrůdami mu dal zapomenout teprve případ naskytnuvší se pár dní na to.

Zlokujón si zrovna parádně hověl ve svém rozvrzaném houpacím křesle, nechával se jeho vrzáním příjemně svádět do dřímoty, když tu jej vyruší jakési skřeky zvenčí.

Rozmrzele odlepil víčka čarodějského oka. A učiniv podobně i se svými popraskanými rty, mohl vzkřiknout: „Co to je k čertu za strašný povyk?!“

Zní-to-ja-ko-ně-ja-ká-žen-ská, signalizovala můra, jež měla vždy perfektní sluch.

Čaroděj si mohutně odplivl a výhružně zaskřípal svou protézou:¹² „Doufám, že toho brzy nechá, nebo se šeredně naštvu! A to bych panince rozhodně nepřál! Ché, ché, chééé...“ Smál se strašlivě – ne! *přestrašlivě* se smál; a jeho zrůdy se poslušně smály s ním (můra signalizovala smích typicky arytmičnými intervaly potahování za chlup a slintavec vyluzoval jízlivé „blllhhh-blhhh-hlllh-hlllhhh...“)

Však ženská ničeho nenechala – asi že chuděra o hrozbě nevěděla – a dokonce na křiku přidala. Naštvaný čaroděj, možnosti sladkého dřímání již docela vyrvaný, brzy rozeznával jednotlivá slova: „Ach já nešťastnice! Já ubohá nešťastnice! Jaký

¹² Důležitá poznámka: celý plivanec byl lepivě suchý podobně jako většina ostatních Zlokujónových tělesných tekutin. K jeho skvělé protéze viz více níže (pozn. 21).

úradek boží či d'ábelský mne to trestá?! Ach, achich, ou, uh, ójejeéé, hííí, óo-o, úúúú, áááh... Já prokletá nešťastnice!“

Zlokujón už chtěl vyskočit, že obtěžujícím zvukům učiní přítrž, avšak mūra mu se vší svou rozvahou praví: *Po-čke-jme-chví-li-stop-ne-chme-ji-pro-jít-ko-lem-a-jis-tě-se-sa-ma-u-to-pí-v-ba-ži-ně.*

Čaroděj to uznal za moudré, a přes všechnu svou zlost zůstal sedět.

Seděl, seděl a seděl...

A ona křičela, křičela a křičela...

Tu již čaroděj rozčileně klepe holí do podlahy. *Brzy tak* rozčileně, až z podlahy odskakují třísky.

A řev pouze sílí.

„U prašivýho mločího žmolku!“ Zlokujón vyskočil, až mu Pavlík málem spadl z ramene. „Tohle se nedá poslouchat! Jdu tam!“

Domníval se jistě, že jakmile se zjeví ubohé žínce, ta samou hrůzou zkamení, srdce jí praskne, a bude svatý pokoj.

Ona ovšem, spatřivši jej, zalomila ruce a úlevně vzdychla: „Zaplaťpánbůh, že jste doma! Ach, pane čaroději! Já nešťastnice nešťastná! Musíte mi pomoci! Achich, ou! Vy jste jediný, kdo mi může pomoci!“ – Už se čaroděj rozpřahoval, že ji uhodí hromovou holí na věčné časy, když ona dodala: „...jediný *dost*

mocný, aby mi dokázal pomoci!“ A Zlokujón hůl stáhl.

Podrbal se za uchem: „Nu, já jsem ze všech nejmocnější, to je pravda, paninko. To jste tu správně... Ale asi jste si mě spletla s nějakým dobrodincem, zdá se mi.“

„Naopak, ó nejmocnější! – Vím, že široko daleko není zlejšího člověka! Ba co řku, člověka... Vždyť ani sám Lucifer není tak hrozný jako vy! Právě proto jsem přišla za vámi.“

„Vskutku?“ čaroděj byl zmaten; stejnou měrou ovšem i zvědav.

„Ano, neboť jste tak zlý, že veškeré nestvůry a ďáblové Černého hvozdu se třesou před vaší strašností! Přišla jsem, protože vím, že vy jste jejich jediný absolutní pán! Že se vám zodpovídají a že vás ve všem poslechnou! – Ó, nejmocnější!“

„Nemyslete, že se mi vlichotíte,“ odfrkl čaroděj, třebaže nikterak prudce. „Stačil by mírný pohr-“ Zarazil se v půlce slova a zamžoural. „Ano, koukám, že pohrb tedy máte *více* než mírný; všechna čest. Ale zas to nepřehánějte paninko, nebo vám prasknou záda.“

„To mám z těch svých prsů...“ A s tím si asi vzpomněla na cosi smutného, jelikož opět vzlykla.

„Ježíši! To teda určitě máte!“ čaroděj vyvalil oči. „Tyhle kusy byste si měla vozit na trakaři a pokud

ne, tak si jeden hodit přes rameno na záda. Rovnováha, rozumíte... – U kopyta satanova! Vážně! Vy jste snad kojná anebo dojná! To jsem ještě neviděl.“

„Takhle mi nabyly pro mého chlapečka...“
A plakala a štkala a bědovala.

„No, no, no, madam... Jestli teda té zrudě, co táhnete za ploutev, chcete říkat *chlapeček*, běžte si radši popovídat s někým jiným. Je jasné, že bez společných pojmů bychom nenašli společnou řeč.“

„Achich ou, já nešťastná! Vždyť to je právě to, proč za vámi jdu! Měla jsem chlapečka krásného a silného, ale tohle není on... Búúú, búúú, húúúúú... Zapomněla jsem se o polednách v lese – víte, v tom hustém háji tam kousek nad Bradačkou; já husa hloupá! –, a sotva jsem na chvíli ošatku s děckem pustila z očí, stala se hrůza: nějaká lamie, bludička, čarodějnice či kdovíco horšího takového, mi děcko vyměnila za tuhle stvůru. Húúúú, búúú, úúúú...“

„Aha. To už dává smysl. Tedy až na ten váš pláč. – Vždyť co proti tomu máte? Zdá se mi to jako velice kvalitní stvůra; a na můj soud klidně dejte, já už viděl netvorů, že byste je ani nespočítala.“ Prohlížel si onu věc s velikým zalíbením – mělo to sice nohy, ruce, trup i hlavu... a vše v počtu pro člověka obvyklém. Ale tím veškerá podobnost s člověkem končila; ano, vyčerpávala se na rovině takto

kvantitativní, kdežto co do kvality byl ten ohava docela jinde: mnohem blíže čarodějovu vyzrálému vkusu, když například měl mnohem kvalitněji uchycené oči – totiž po stranách hlavy, podobně jako to můžeme vidět u žab (což Zlokujón obdivoval zvláště); a stejně tak žabí (a proto Zlokujónem obdivované) byly jeho spodní končetiny – tedy dlouhé, v nelidských úhlech zprohýbané a pleskavé; ostatně nadmíru pleskavý byl i veškerý zbytek netvorova tělíčka – připomínal mnohem spíše jakýsi svrasklý kožovitý měchýřek ledabyle naplněný jen sotva pospojovanými kůstkami než jakkoli stabilní organismus. Nadto jeho dokonale kulatá zádíčka byla pokryta hnusnými páchnoucími vředy, z nichž vyvěraly potoky hnisu, a kde zrovna nebyl vřed, odtud trčel trs zacuchaných hnědavých chlupů. Mělo to obrovskou hubu s hromadou ostrých zubů, chyběl tomu nos a šeredně to sípalo.

„Húúúúú!“ naříkala stále ženská, „Vidíte tu hrůzu?! Ach, prosím, prosím, pane čaroději! Pro všechno na světě, prosím vás!!! Zařídte, ať se vrátí, odkud se připlazila, a ať já mám místo ní zpět své milované dítě! Prosím!!! Prosím vás...“ Klečela před ním, spínala ruce a nekonečné provazy slz jí skrápěly nekonečné (tedy téměř) poprsí.

Čaroděj byl v rozpacích. Nejradši by otravnou ženskou proměnil na škrpál a vrhl do bažiny, ale

patrně to byla určitá zvědavost, co ho nutilo dál se s ní obtěžovat – nemohl totiž stále pochopit, proč se ženská neraduje, když ji potkalo takové štěstí. Chtěje tomu přijít na kloub, povídá: „Poslyšte, paninko, na rovinu – nebudeme si už na nic hrát a povězte popravdě: Vy byste vážně dala přednost nějakému růžovému uslintanému chcípákovi před tak nádherně ohavnou a po všech stránkách vydařenou zrůdou? – Vážně?! – Pch... To mi tedy nejde do hlavy. – Vždyť například takové novorozeně nemá žádné zuby: potravu žvýkat nemůže a pokousat někoho taky nesvede; kdežto tu máte tvora s hryzavým ústrojím tak skvěle rozvinutým! Anebo vlasy: cožpak děti nejsou nevkusně holé? Snadno pak nastydnou; kdežto zde máte krásného chlupáčka! A ta jeho nadměrná hnisavost: nádhera! Nemusíte jej ani koupat, neboť všechna špína mu z těla snadno vyhnisá! – Navíc nebulí a obtěžujícně nevříská po způsobu lidských dětí: vidíte přece, jak hrobově mlčí, nepočítáme-li tedy ovšem, že nádherně uklidňujícím způsobem chrčí. A jistě by ani nezlobil nějakým hlupáckým pobíháním, což je opět dětský nešvar, jen co trochu povyrostou; vždyť tomuhle leží klouby v té vytahané kůži očividně mimo ložiska, takže se sotva vůbec kdy pohne; a když už je řeč o kůži: cožpak se vám nelíbí ta bledě šedá barvička tu a tam se žlutou skvrnkou? –

Paninko, upřímně: vy byste se tak skvělého tvora, jež se vám, nevím ani jakým štěstím, náhle dostalo, chtěla zas vzdát pro nějaké trapné ubohé dítě?!”

Žena zaraženě mlčela, dokonce už ani neplakala.

„No vidíte,“ usmál se Zlokujón spokojeně. „Jistě už jsem vás přivedl k rozumu...“

Leč ani to nedořekl a ona už zas hořekuje – pokud ne víc než prve, aspoň určitě ne méně.

Čaroděj poodstoupil, aby se v relativním ústraní poradil se svými stvůrami. „Nerozumím tomu,“ přiznal jim. „A nevím si rady.“

„Blhhhh-hhlmh-nhhh,“ odvětil slintavec zcela rezignovaně.

„A co ty, mūrko?“ vzdychl Zlokujón.

Ta-ké-ne-ro-zu-mí-me-stop-a-le-ne-vi-dě-li-by-chom-v-na-šem-ne-ro-zu-mě-ní-žád-nou-pře-káž-ku-stop-pouze-by-chom-se-mě-li-za-mys-let-ko-lik-po-tře-bu-je-me-vě-dět-k-to-mu-a-by-chom-by-li-schop-ni-způ-so-bit-jí-co-nej-vět-ší-zlo-stop-a-sou-dí-me-že-tu-nám-náš-do-sa-vad-ní-ná-hled-zce-la-po-sta-ču-je-stop-zkrát-ka-vi-dí-me-že-to-co-ob-dr-že-la-je-ne-sko-na-le-do-ko-na-lej-ší-tvor-než-ja-ké-ko-li-trap-né-dí-tě-a-že-tu-díž-nej-vět-ší-ho-zla-se-jí-od-nás-dos-ta-ne-když-ji-o-něj-při-pra-ví-me-a-pod-su-ne-me-jí-mís-to-ně-ho-to-je-jí-bez-cen-né-dí-tě-stop-ří-ká-li-si-o-zlo-po-přej-me-jí-ho-pl-ný-mi-dou-šky!

„Ha! To je ono! Jistě, jistě... Proč bychom si lámali hlavu. Hlavně že víme, jaký čin bude nejzlejší!

O nic jiného se přece starat nemusíme. Skvěle, mūrko!“ – Načež automaticky pohladil slintavce, aby mu to nebylo líto: „Ty jsi taky moc chytrý, Pavlíku, já vím...“

I předstoupil zpět před lkající ženu: „Poslyš, ženská! Budu k tobě tak neskonale krutý, že ten otravný růžový chomout, po kterém tak bez rozmyslu prahneš, ti pověsím zpět na krk. Řekla sis o to sama, jelikož musíš být jistě děsivě tupá, nejapná, bláznivá a nevím co dalšího ještě k tomu.“

„Ach, díky!!! Probůh! Díky!!! –“

„Mlč! Nechci už slyšet ani slovo! Za tři dni se tu zastav a je-li to škvrně dosud k mání, krutě tě donutím přijmout je zpět za své!“

†

Na druhý den si nechal svolat strašidla a přízračná monstra zodpovídající za dotyčnou část lesa. Shromáždila se na mýtině před jeho stromem a on k nim z vrchu mohutné větve autoritativně promluvil: „Nejpozději do pozítří tu chci mít dítě, které včera někdo sebral prsaté ženské v háji nad Bradavkou! Nezajímá mě, kdo to byl, ale říkám vám všem *důrazně*: až příště budete krást lidské spratky, nepodstrkávejte za ně kvalitní stvůry! Cožpak máme takových oblud nazbyt?! *Grrr!* Plýtvání nesnesu!

Není nic horšího než plýtvání!!!“ – Vztekal se tolik, až se příšery děsily, že z větve spadne, natluče si a rozzuří se ještě víc. Naštěstí neměl chuť se s nimi dále otravovat: „A teď mi táhněte z očí!“

Jakmile se rozešly, každá se sklesle vlečíc zpět do vlastní díry, tůně či koruny, povídá Zlokujón Pavlíkovi a mūrce: „Tohle na celém čarodějování miluji ze všeho nejméně: zlobit se s tupými sbory příšerskými; ale co se dá dělat, jsou to chuděry sirotné – povstale nejčastěji z výparů bažinných či zhuštěného puchu tlejících kmenů –, a někdo jim tedy tu otcovskou laskavost projevit musí.“

A pokud Pavlík s můrou dodnes nevěděli, co přesně si představovat pod pojmem otcovské laskavosti, odteď už v tom měli jasno.

„Nuž, pojďme si hajnout,“ pravil Zlokujón konečně (to naopak dělal často a rád), „byl to náročný den a zasloužíme si pořádný odpočinek. Zítra ráno tu jistě budeme mít to mrně.“

A nemýlil se. Jakási stvůra zanechala nahé lysé mimino v bahně u paty stromu. Mrzuté bylo jen, že ohavně vřískalo už od samého rozbřesku, a čaroděj si nemohl přispat, jak by to byl jinak rád udělal. Přestože jej to opět rozladilo, donutil se k nezvyklé vlídnosti. „No to je radost!“ povídá. „Pavlíku, poslintej to, ať je to pořádně ulepené a můžeme to vyvěsit jako kokón tadyhle na větev. Ale hlavně

tomu prosímtě zalep ten uvřískaný ústní otvor či co to je; osobně se v té bezprizorní růžové hmotě moc neorientuji, ale ty si jistě poradíš...” I sesadil slintavce z ramene a vloživ jej na onoho tvora, umožnil mu pustit se do práce. Pavlík se růžových věcí sice štítil, však jelikož pro svého milovaného pána by udělal cokoli, udělal i tohle.

Matka si pro děcko přišla následujícího dne po poledni a Zlokujónovi se musí přičíst ke cti, že to zaonačil tak, aby do té doby jakžtakž přežilo – když totiž slintavec svým slizem zalepil miminu spolu s ústním otvorem i oba otvůrky nosní, čaroděj se zasmál a řekl: „I ty můj malý moulíku! Jsi snaživý a to ti chválím, ale oblemcál jsi to až příliš; takhle by nám to pošlo a já věru nevím, jestli by pak jeho matka byla ochotná vrátit netvora; možná by dělala scény, víš? – Můrko, buď tak hodná a prokousni někde tady v těch místech otvor, ať to může aspoň trochu dýchat. Tááák... A je to.“

„Ach, děťátko! Děťátko moje nešťastné,“ plakala mamička, když uviděla svou ratolest viset na jedné z větví zalitou v jakémsi hnusu. „Probůh, co ti to udělali?!“

Zlokujón vylezl a protáhl se po odpoledním šlofíčku. „Aha, madam už je tu,“ zívł. „A vidím, že pláče radostí a dojetím. – Ale nezdržujme se. Vezměte si tadyhle metličku a trochu si to opucujte

od těch pavouků, libo-li. Jinak mám akorát dojem, že už od včerejška po tom lezli i nějakí paraziti – takové docela humoreskní přísavné hmyzo-houby – tak se nedivte, kdyby jich to bylo plné... I když pokud se nepletu, ony zalézají řitní skulinou vážně až do útroh, takže se nemusíte bát, že by se to zvnějšku nějak zhoršilo – naopak na vnější omak to teď bude mnohem lepší než dřív, protože většina té hnusné růžové kůžičky po dni stráveném v tomhle slizu jistě zduří, zmokvá a sleze.“

„Úúúúúúúúh,“ rozelkala se opět matka.

„No jistě,“ přikývl on, „krásné shledání, že? – Ale nemusíte se s tou metličkou natahovat, já vám to tady seshora srazím holí. – Hop!“ – Dítě obalené kokonem plesklo o zem.

„Úúúúúúúh... Úúúúúúh, achich ou, já nešťastná...“

Zlokujón mrkl na své zrůdy:¹³ „Vidíte?! Jistě už pochopila, že by bývalo bylo lepší ponechat si místo plytkého dítěte tu pěkně a vkusně šerednou stvůru. Ale teď se právě projeví to naše skvělé zlounství: už jí to nedovolíme! Chi, chi, chi...“ (A zrůdy se zas šeredně řehtaly spolu s ním.)

†

¹³ Chtěl-li Zlokujón mrkat jedním okem na obě své zrůdy, mrkl oběma očima současně, jelikož každá měla ze své strany výhled právě jen na jedno (a to ještě stěží).

I odešla matka se svým děťátkem, vyprovázena smíchem Zlokujónovým – ostatně jako většina těch, kdo odsud odcházeli –, kdežto nestvůrný patvor, jež musela zanechat zpětnou výměnou, byl Zlokujónem šťastně navrácen zpět do bažin, a tedy domů, kam patří.

Kniha II.

Sněm nejvyšších

- Kapitola VI., kde se dozvíte, proč čarodějníci šikanují Satana, jakož i spoustu dalších užitečných věcí o vrcholovém čarodějství

Sněm nejvyšších se konal každý rok o noci Valpuržině na vrcholu hory Hnus. Přístup na vrchol střežily obludy. Obrovské, hrozné a velmi lité, totiž rozlícené zejména z donebevolající nudy (anebo z pocitu vlastní zbytečnosti). Hora Hnus byla totiž

už od samé své paty kryta éterickým prstencem čiré hrůzy činícím ji zhola nepřístupnou třeba jen pohledům lidským; natožpak krokům...

Nakonec jedinou náplní marného živoření všech delikátních monster bylo jednou do roka ponížene a úslužně zdravit starochy trousící se ctihodně pomalu ke svému sněmu.

U většiny čarodějů nebyla ctihodnost skutečným důvodem pomalosti. Pouze se tak rádi tvářili, seč možno zakrývajíce, že jejich pomalost ve skutečnosti prýští ze stáří tak přílišného, až mu už ani všechna ta nesmírná kouzla nedokázala zabránit, aby se vnějšně projevilo.

Nejpomalejším ze všech byl zcela jistě arcimág Johannes Misotheos Smrad'och von Metuzalém, o jehož dvou berlích jste ovšem nesměli nikdy mluvit – ba ani smýšlet! – jako o berlích, neboť by vám provedl něco tak ohavného, že to svět dosud nespatriil, a bylo radno vědět, nebo aspoň co nejupřímněji věřit, že ve skutečnosti jde o dvě magické hole, které Smrad'och ke svému pohybu vlastně vůbec nepotřebuje, protože nohy má zdravé jako dub. Podobně velmistr nekromant Ukrutor Makrohrb si nechával svá záda lomit stařeckým hrbem (dokonce ještě výrazněji než Zlokujón) čistě proto, že je to hezké a k úřadu černokněžníka velmi

patřičné.¹⁴ A konečně jenom hlupák by se ptal, proč má mistr Hanbář své vetché nohy tak neskutečně do „O“. Vážně jen hlupák, který nepochopil, že jinak by se mu tam přece nevešla ta napůl shnilá, přesto však dosud živá, a dokonce atmosferický vzduch dýchající bělice uvázaná Hanbářovým svrasklým, leč setsakramentsky dlouhým údem.

Ryba byla z druhu tvorů, jaký už známe z exemplářů slintavce Pavla a můry, a jemuž odborníci říkají „přívěsný ohavný tvor umocňující nimbus hrůzy okolo čaroděje“ či zkráceně „přívěsná zrůda“, popř. ještě zkráceněji a nanejvýš familiérně, jak to činí sami čarodějové, „přívěska“.

Hanbářova ryba, podobně jako Zlokujónova můra, postrádala jméno. Snad na tom vzalo podíl, že Hanbář se – z tajemných důvodů – vždy tvářil, jako by o žádné rybě mezi svýma nohama neměl ani potuchy (natožpak ještě o nějakém svém chlípném oudu kolem ní zauzlovaném!). Leč pokud svou bezejmenností ryba připomínala Zlokujónovu můru, sklon k cynickému chichotání ji posouval kamsi jinam, a totiž do vod tvorstev méně přístupných přičetnému rozumu.

Ne každý čaroděj se tahal s přívěskou, přesto nejméně jeden se s ní tahal doslova, na řetízku za

¹⁴ Na pravou příčinu jeho hrbatosti se raději neptejte! (Stejně se ji brzy dozvíte.)

sebou vláčeje mumifikovaného černého kocoura – se zlým, uhrančivým pohledem! – zasazeného v úhledně lakovaném podvozku; podvozku ovšem bez kol. Říkal svému kocourkovi „Lumpíček“ a nepřilíšná bubákovitost kocourova jména se alespoň vyvažovala surovostí jména pánova, jenž slul baron Mezulán Zhrůzyvřed Strašný.

Málokdo vlastnil více než jednu přívěsku. Extrémistou v jejich užívání byl však Dařbuján Hnusoděs, sběratel nejrůznějších a nejhrůznějších parazitů, jež vrstvil na své tělo, kam toho jen bylo lze, až místa se již zoufale nedostávalo a pod tíhou jich všech se jeho staré tělo povážlivě prohýbalo. Kupodivu ale, než by si tím u ostatních čarodějů vysloužil velikou úctu, spíše jím bylo – třebaže jen za jeho zády – pohrdáno coby přílišným fintilem.

S řečí o pohrdání, přejdeme již k hierarchii kolegia.

Čestným předsedou sněmu ve skutečnosti nebyl čarodějník, nýbrž sám ďábel v podobě starého vypelíchaného kozla. Nejméně urážlivé jméno, jímž jej čarodějníci častovali, znělo „Staroušek“, a zda mezi nimi tento padlý anděl požíval alespoň minimální úcty a autority, nebo byl jen jakýmsi směšným maskotem a fackovacím panákem, jehož nejčestnějším údělem ještě bylo, měl-li nést za chyby a nezdary jich všech zodpovědnost, to nejlépe

rozhodneme s vědomím, že démoni jako takoví nikdy nebyli u našeho kolegia ceněni výše než např. plži či mlži.

Považte přece, že démoni neusilují o žádné takzvané „zlo“, jež by je samotné přesahovalo, nýbrž pokud působí v jeho jménu, děje se tak z jejich strany pouze necíleně a neúmyslně, v pravém smyslu slova „bezohledně“, toliko jakožto důsledek jejich zahleděnosti do sebe, naprostého sobectví a absolutního prosazování vlastní zvířecky orientované vůle vedené nejnižšími chťíci; a tu již máme celé jádro pudla! Vždyť jak málo mohou takoví přízemní sobci dojít uznání a úcty u těch, kdo by zcela naopak veškeré své blaho, ne-li veškerou svou svojnost samu, bez váhání obětovali nadosobnímu ideálu Zla s velkým „Z“, Zlu jako takovému?! Obecně je známo, že tak ryzí postoj ke zlu neměl ani satan sám... že totiž i jeho zlo je pouhý omyl, pouhá negace. – Zatímco naše kolegium... Ach! Tito velikáni, jimž se hloubka zvrací ve výšku! Tito vědoci, jimiž rokle konečně rozpoznána co hora a jako taková stvrzována, uctívána, k její vlastní chvále dále vršena! – Ano, pokud *jim* mohl být satan se všemi svými pekelnými voji ještě vůbec něčím, pak jedině trpce směšným anachronismem, tristním šklebem přežilé minulosti – a co činilo celou věc ještě trpčí a grotesknější: šklebem příliš slabým, aby našel

odvahu odchlípnout se z dávno změněné tváře světa; odvahu zdechnout a přijmout tak jediné místo, kam ještě může patřit.

Jelikož konečně démoni nebyli čarodějům dobří než k tomu, aby čas od času na jejich příkaz odvedli tu nejspínavější práci, ti, kdo v kolegiu nejvyšších skutečně požívali úcty, byli zas pouze lidé: takzvaní „první zasloužilí“.

K nejvíce zasloužilým patřil zcela samozřejmě náš Zlokujón, dědek smrdutého dechu, způsobů ovšem zdaleka nejmodernějších, když nad zmíněný pozitivismus Zla přicházel i s idejí jeho prolnutí s oblastí tržního hospodářství. Ačkoli to ne každému bylo zcela po chuti – konzervativci se najdou zvláště mezi starými čaroději –, přece jen všichni cítili, že se tu bezmála geniálně předjímá cosi z poměrů budoucích, ne-li ovšem již přítomných, dávno nastolených, třeba dosud neprohlédnutých. Náležitější výtky, co se Zlokujónovy ojedinělé živnosti týče, mohly by se pozvednout nanejvýš snad vůči kluzké ploše, již poměr Zla k ekonomice nutně znamenal; avšak to by staří braši museli Zlokujóna neznát a nevědět, jak dokonale má věc pod kontrolou: že totiž nikdy nespáchá zlo čistě pro odměnu samotnou, nýbrž že všechny – jakkoli třeba dobře zaplacené – zakázky jsou mu jen vítanými inspiracemi, návrhy a příležitostmi k rozšiřování

Jeho majestátu (rozuměj majestátu Zla), podobně jako nezávislý umělec přebírá zakázky na svá největší díla; a že se Zlokujón pokaždé se vši rozhodností i zodpovědností postará, aby zlo onou zaprodaností nikdy neumenšoval, a vždy pouze umocňoval, zachovávaje Jeho výsostnost v transcendenci nadosobní hypostaze, a nikoli vplétaje Je do vleku osobní zistnosti. Ano, v tomto se o Zlokujónovi nikdo neodvážil ani zapochybovat!

Dalším z prvních zasloužilců byl odpudivý, neskutečně tělnatý čaroděj Fujchrchel, který si liboval v neustálé zahleněnosti a co možná nejobtěžujícím vykašlávání odporných nazelenalých hlenů smíšených s hnisem, krví a análními exkrementy.¹⁵ Ony jemné výměty Fujchrchel nabíral velmi něžně a opatrně vždy ještě po čas vylučování – nežli by se dotkly země a tím nedejbůh nějak znečistily – zvláštní lžičkou, navrženou k tomuto účelu poměrně známým tehdejším vynálezcem Leonardem da Vinci, a téhož nástroje pak užíval při jejich polykání, jež mělo umožnit zužitkování suroviny zmíněným způsobem,

¹⁵ Tento nezvyklý výraz použít, aby se přívětivým a neurážlivým způsobem dalo na srozuměnou, že jsou míněna nefalšovaná hovna, druhově shodná s těmi, jež většina z nás vytlačuje z vlastní řitě – ovšemže často až po tom, co jsme je byli drželi v těle nějaký čas, procházejíce se s nimi s vážnou tváří mezi ostatními (kteří činí obdobně, nám naproti).

který ovšem kromě jiného trumfoval Zlokujóna na poli smrdutosti dechu, což mu on, pochopitelně, maličko zazlíval.

Alespoň krátce se tu musíme zmínit i o obrýleném vyčouhlém starci jménem Prasoflus, jenž, jakožto byvší doktor Pařížský, ovládal mistrně umění psaného slova, které využíval, bylo-li potřeba pro účely kolegia zformulovat určitý pamflet či manifest. Tvrdil dokonce, že už dlouhá léta pracuje na mnohasvazkové encyklopedii ukrutností čarodějských, nicméně jelikož s tím příliš tajnůstkařil, nechtěje nikomu ani slovo ukázat, podezřívali jej sborem, že si mnohem spíše sepisuje lechtivé historky posbírané během své nechvalně proslulé historie pařížského bonvivána.

A v neposlední řadě tu byl ctihodný mistr Evelswyne, kmet mocný a všemi uznávaný; Angličan, který trval na tom, aby se jeho jméno vyslovovalo výhradně [‘i:vl’swain], což v jazyce jeho pochmurné, sychravé domoviny značí „zlá svině“.

Zlá Svině byl tak trochu šprýmař; například se rád dostavoval na nejvyšší sněm v podobě osla, zlotřile vyčkávaje, kdy se někdo zeptá: „Co je to tady za blbé zvíře?! Nějaký osel nebo co...“ – a pak *Lup!* – proměnil se do své pravé podoby, aby zvolal na celé kolo: „Blbé zvíře jsi ty! Osel pitomý, který ani

nepozná svého pána – největšího a nejkrutějšího čarodějníka Zlou Svini!“

Pak museli všichni – Staroušek zvláště – zatleskat jeho „znamenitému a preciznímu, naprosto nevídanému fóru“ a uctivě a radostně jej přivítat, nabízejíce mu nejčestnější místo po Starouškově pravici.

Bylo to celé už takový zvyk. Jelikož osel dostavivší se do jejich středu nevzbuzoval po čase pražádné podivy, museli se čarodějové dle jisté sofistikované metody střídat, kdo se nad jeho přítomností pozastaví tentokrát. Obávali se totiž, že kdyby Zlé Svini nenechali projít tento již známý a na jeho poměry velice nevinný žertík, mohl by nadsadit nějakým, na nějž by nebyli připraveni.

I marně se koneckonců čekalo, až bude moci být tradičnímu „chytáku“ vystaven nováček, neboť do kolegia nejvyšších nepřibyl nikdo nový už pěkného půl století. Hvězdy černého umění pouze uhasínaly, aniž by kde byt' jediná svítala.

Byl to nemalý problém tehdejšího černokněžnictví, nicméně jeden z oněch takzvaně „šuplíkových“, které počkají, neboť nikoho netlačí. Teprve tentokrát, když rok byl relativně klidný,

a nebylo potřeba řešit naléhavější záležitosti, mohl přijít na přetřes.¹⁶

„Ech, ech, ech,“ odkašlal si Staroušek seschlou kozlí hubou, jakmile se všichni usadili na svá místa kol dlouhého černého stolu (což se výjimečně podařilo bez strkanic a vážnějších sporů). „Milí kolegové –“

„Tssss!!!“

„Ech, chci říci, *nemilí kolegové, odporní kolegové, samozřejmě...*“

„To už je lepší, ty starej kozle!“ šťouchl do něj Zlá Svině. „A dávej si na to pozor – ještě jednou a plácnu tě přes rypák!“

Všichni se tomu skvěle zasmáli.

„Tedy, ech, abych zahájil náš každoroční sjezd... ech, tedy vlastně slet... Tohoto roku již... – uhm, kolikátý vlastně? – Ano, ano, máte pravdu, na tom nezáleží. Přistupme tedy rovnou, přátelé...“ – *Plesk!!!* Od Zlé Svině přímo do pysku. „Přítelíčkuj se se svým chujem, jestli ti to dělá dobře! Ale my jsme s tebou husy nepásli, nebo aspoň já teda opravdu ne!“ (Čímž opět vzbuzeno všeobecné chichotání a bujaré veselí.)

¹⁶ Přesněji řečeno „musel“, ježto nejvyšší sněm nepřipouští vakuum: musí se diskutovat problémy – vždyť kde jinde než v problémech by takové setkání vzalo důvod svého bytí? Snad v přátelství starých brachů? Ale kdež!

„Promiňte, prosím. Opravdu se omlouvám. A tedy přistupme k problému dne, ehm, vlastně roku,“ pokračoval satan, bití, výsměchu ani ústrků nedbaje jinak, nežli že si ublíženě masíroval vršek čumáku. „Je totiž nejvyšší čas, přá- tedy, chci říci, vyhnusní zlotřilci, ehm..., je tedy nejvyšší čas pozastavit se nad...“

„Huhňáš jako kapr, ty jeden *předsedo*,“ – s tím slovem, na něž dal Zlá Svině obzvláštní důraz, se opět všichni rozchechtali. „Nad ničím se nepozastavuj a hned vyklop, co sis přichystal! A koukej, ať je to problém hodný nejvyššího sněmu, nebo to zase schytáš!“

„V-vy- vy- vym...–,“ koktal satan ve snaze o maximální stručnost, „vy- vym- vymírání čarod- d'- d'- čarodějů...“

„Jak to myslíš, Plesnivče?!“

Místo satana si vzal slovo prastarý, leč stále nadmíru vitální a činorodý ukrutník Zlozmar: „O tom byla řeč už kdysi, kolego. Náhodou si to dobře pamatuji. Prašivec má na mysli, že poctivých čarodějníků ubývá, a žádní nepřibývají. Ubýváme, ubýváme... *Pouze* ubýváme! Věru ty sám, Zlá Svině – dovolíš-li starému muži nevhodnou poznámku –, ty sám tady taky nebudeš věčně...“

„Pcha! Však já ještě přežiji vás všechny, dědkové hrbatí! Každé ráno si dávám pekelnou rozcvičku

sestavající z ne méně než pěti tělesných pohybů a každý večer na cvičení alespoň myslím.“

„Neúspěšný, hopsavě vzteklý pokus o vyčůrání, případně vykakání, není rozcvička,“ poznamenal kousavě Zlokujón.

Zlá Svině na něj vrhl jeden ze svých nejnevraživějších pohledů.

„Jste dokonalý atlet, mistře Zlá Svině,“ uznal podlézavě Staroušek.

„Ty mlč!“

Tělnatý mistr Fujchrchel si nechutně odfrkl, zachrchlal, vyplivl hlen přímo doprostřed stolu do mísy s dosud netknutou paštičkou, a vzal si slovo. „I já velmi mnoho cvičím,“ řekl tak pomalu a pozvolna, aby se jeho tři brady namohly co možná nejméně, „avšak myslím, že kolega Zlozmar nemluví do větru. Problém ubývání kvalitních čarodějů, i kdyby nebyl hoden konkrétního řešení, přece snad bude hoden, abychom jej alespoň řádně prodiskutovali.“

„Takový status měly, pokud si dobře vzpomínám, veškeré problémy, co zde diskutujeme,“ poznamenal Zlozmar tónem jakoby vyčítavým. Nezdálo se však, že by si jeho výčitku někdo z ostatních zvlášť připouštěl. Je-li Zlozmar příliš náročný a vyžaduje kromě *diskutování* problémů i jejich *řešení*, je to jeho věc, mysleli si asi.

„Za to může Plesnivec!“ přispěl do diskuze postřehem zcela typickým baron Mezulán Zhrůzyvřed. „Vždycky všechno zkazí! – Bud’ od tý dobroty, Zlá Svině, a ještě ho pořádně propleskni, prosím tě. Já tam nedosáhnu...“

Plesk! Plesk! Plesk! – „Ha, ha, há! – Hu, hu, hu, hu, hu! – Cha, chá, chá...“ a ve všem tom rozjaření bušili stařeckými pěstmi do stolu, až mísy s občerstvením poskakovaly.

„No tak, kolegové,“ tišil je Zlozmar, „berme to alespoň chvílku vážně.“

„Já to беру vážně,“ oponoval baron. „Je to přece jediné jeho chyba, že pořádá sabaty pro babky ze vsi a holky z lidu, pro děti, co umí sotva do tří počítat, a prosťáčky, kteří ani neví, kde se octli! Jak bychom mohli někoho z takových nakonec rekrutovat do svých řad?! Tenhle zhovadilý kozel dává své svěcení lidem naprosto neperspektivním. Když se to vezme kolem a kolem, jediné, co z toho vychází, je, že mu líbají tu jeho usmolenou prdel a on z toho má nebe, debílek jeden.“ – *Plesk!!!* – „Díky, Zlá Svině... To jsem měl přesně na srdci.“

„Asi si tím kompenzuje, že tady je pouze bit,“ zařehťal se Fujchrchel a svůj následující poctivě vychrchlaný hlen nesměřoval doprostřed stolu, nýbrž satanovi přímo mezi oči. – To zas bylo smíchu!

Hanbář Fujchrchela dokonce poplácal po zádech, na znamení, že tohle se mu vážně povedlo.

„Vidím, že ty o tom opravdu přemýšlíš, Mezuláne,“ pokývl uznale Zlozmar na barona Zhrůzyvředa. „Měl bys možná i nějaký návrh na řešení?“

„Jistěže! Vždyť se to nabízí samo sebou! – Jelikož na Starocha není žádný spoleh a je to zcela bezvýhradný břídil, musíme si nějaké učedníky pořídit sami.“

„Hmmm... Takový učedník, to ale není jen tak,“ upozornil Ukrutor Makrohrb, jenž jako jeden z mála nějaké ty zkušenosti s mistrováním už měl; bohužel nepříliš dobré; bohudík už minulé. „Já do toho víckrát nejdu, to vám říkám na rovinu! Ale snad se toho chceš ujmout ty sám, Mezuláne, když jsi to tak dobře vymyslel...“

„Ani náhodou! Já to vymyslel, a na někom jiném tedy je, aby to podstoupil. Dělbá práce, rozumíte...“

„Cože to?“ zajímal se satan. Asi myslel, že jako předseda by měl alespoň vědět, o čem se hovoří, nicméně další Fujchrchelův hlen přistávší v jeho oku mu naznačil, do jaké míry je jeho účast na vážnějším hovoru čarodějů vítána. Inu zmlkl a schoulil se, že by vám ho bylo líto.

„Takže kdo se toho ujme?“ nadhodil Zlozmar. „Nějaký dobrovolník?“

Vyměnili si mnoho zvědavých a vyzývavých pohledů. Žel nikdo se nepřihlásil.

„No tak, pánové!“ pobízel Zlozmar. „Odvahu!“

„Podívej, kolego. Já bych se neukvapoval,“ promluvil moudrý a rozvážný doktor Prasoflus. „Zvažme raději znovu, zda je nějaké překotné najímání nových učedníků opravdu nutné. Vždyť někteří z nás už učedníky mají. Ti jistě brzy dorostou stavu, abychom je mezi sebe mohli přijmout...“

„Tedy prosím, nechť se přihlásí, kdo má nějakého učedníka, ať si v tom uděláme jasno. A možná – jak říkáš – vážně nebude potřeba takového krajního řešení.“

Jako odezva na jeho slova se zvedly pouze dvě magické hole (obě ovšem Smrad'ochovy) a jedna ruka (ta patřila Zlé Svini).

Přednostně se Zlozmar obrátil na von Metuzaléma, jelikož ten byl starší: „Myslel jsem, kolego Smrad'ochu, že tvůj učedník se omylem proměnil v tříhlavého slimáka, v kteréžto podobě už bohužel nenávratně zůstal...“

„Ale kde je psáno, že tím přestává být mým učedníkem? Chi, chi, chi...“

„Ano. Velmi vtipné. Velmi vtipné... – A co ty, Zlá Svině? Cožpak ty máš nějakého učedníka? O tom jsem nic nevěděl.“

„Jistěže nemám, hochu! Jen jsem tě chtěl napálit! He, hééé, héééé!“

„Výborně. To je taky velice vtipné,“ přikývl Zlozmar. „A kdo dál? Nikdo nic? Hm, takže si to zrekapitulujme... – Takže... Celkem tedy máme... Hm, hm, hm. Celkem tedy *nemáme* – abych byl přesný, hm; ...učedníka žádného.“

„Přívěsky se nepočítají?“ ozval se jaksi utopený hlas Dařbujána Hnusoděsa zpod hromady parazitů. „Já je učím leccos...“

„Bohužel, kolego. Přívěsky se opravdu nepočítají. Potřebujeme učedníka, který nás přežije. A zvláště u přívěsek tvých, jelikož to jsou všechno paraziti závislí na tvém těle, zrovna s tímhle počítat nelze.“

„Abys věděl, dobře vykrmená tasemnice přežije smrt pána až o tři dny,“ polemizoval Hnusoděs. „A jelikož já jich mám sedm – jednu vykrmenější než druhou –, přežijí mne nejméně o jednadvacet dní!“

„To je sice dost pěkná, svérázná matematika, ale ani tak nám to nepomůže.“

„Jaká škoda...“

„Ano. Je to mrzuté. Zdá se tedy nevyhnutelné, že budeme muset přistoupit k řešení, jaké navrhoval baron Zhrůzyvřed.“

„Vy chcete vážně přistupovat k nějakému řešení?!“ zděsil se doktor Prasoflus. „Z toho mě teda vynechte! S tím nemíním mít cokoli společného!“

„Ale no tak. Vždyť přece o nic nejde...“

„Že ne?! Takže si to vezmeš na starost ty? – Výborně! Jsem rád, že jsme se tak dobře domluvili. Přeji hodně štěstí!“ A Prasoflus už by se zvedal k odchodu.

„Posečkej, kolego. Ani já nemám k mistrování mnoho chuti. Ale jelikož je to nutné, vidím jediné řešení: aby prozatím alespoň jeden z nás jakéhosi perspektivního učedníka přijal, musíme losovat.“

„Losovat?! – Cože?!“

Čarodějové reptali, nicméně po čase se přece jen shodli, že k tomu budou muset přistoupit. Samozřejmě každý s očekáváním, že na něho to přece nepadne. Však jich tu je celkem třináct (satana nepočítaje) a pravděpodobnost je malá. Zlozmar k tomu musel ovšem učinit ještě nepatrnou poznámku: „Slibme si na svou ukrutnou čest, že nikdo z nás losování magicky nezmanipuluje.“

Souhlasili ihned. Tvářili se dokonce, jakpak že si Zlozmar vůbec dovoluje o nějakém jejich švindlování cokoli pomyslit, ačkoli on až příliš dobře věděl, že každý z nich svůj slib poruší, pročez výsledek bude ve skutečnosti záviset nikoli na náhodě, nýbrž na magickém souboji vůlí – předně tedy na tom, kdo z nich si vyslouží nejvíce, řekněme, „hlasů“.

Až konečně, bezprostředně před tím, než se pustili do losování, Zlá Svině prohlásil: „Stejně by bylo nejlepší, kdyby toho učedníka vyhrál Zlokujón. Jeho metody, jak vycházet se Zlem, jsou naprosto nejmodernější, a omladina je jistě přivítá.“ – Čímž Zlokujóna označil za cíl, na nějž mají všichni ostatní shodit onen úděl, chtějí-li naprosto minimalizovat šanci, že padne na ně, a chudák Zlokujón, ač mocný věru propastně, přece spojeným silám dvanácti v diskrétním souboji vůlí neodolal.

Zlokujón, dozvěděl se výsledek, prskal jako rozzuřený ježek. Avšak jelikož i on prve přísahal, že se výsledku podřídí, nezbylo mu, než pochybnou čest přijmout. Všechny zlostné a žlučovité narážky na „chásku čarodějskou, upatlanou a zpropadenou, která se proti němu skandálně spikla“ polykal ovšem jen stěží, resp. pokoušel se o to teprve potom, co je byl vyslovil.

Chytaje se posledního stébla, zkusil to ještě s takovou: „Ale já přece už mám učedníky! Předtím jsem se nepřihlásil, protože to přece každý vidí, že je mám, a pouze bych vás urážel, kdybych dělal jako že to snad můžete přehlédnout. No, slepí přece ještě nejste, ne?! Vždyť vidíte, že je tu mám s sebou!!!“

„Nic proti tvým nestvůrám, Zlokujóne,“ odvětil Zlozmar opatrně, „ale jak jsem povídal už tuhle

kolegovi Hnusoděsovi, přívěsky se *opravdu* nepočítají.“

Zatím Zlá Svině k tomu přistoupil mnohem méně vybíravě: „Pchá, há, hááá!!! Snad sis nemyslel, Zlokujóne, že až mezi námi nebudeš, nahradí tě třeba ta oslizlá pitvorná zrůda, co ti sedí na rameni! To se tedy povedlo! Už ji vidím, jak se na těch svých šupáckých chapadlech belhá po svazích hory! Než by se sem tenhle tvůj obživlý sopel dosoplil, dávno by kokrhali kohouti! Pche, ché, chééé! Takový smradlavý slintavec čarodějem?! To mi neříkej ani ze srandy!“ – A ostatní se smáli s ním; třebaže jaksi nervózně, ve strachu, aby se Zlokujón příliš nerozezlil.

Copak Zlokujón; horší to bylo se slintavcem Pavlem! Ten totiž – jsa, jak víme, slintavcem velmi citlivým – nevzal jejich výsměch zrovna chlapsky a z jeho rozličných otvorů začal vytékat mrzutý hnis, obdoba to lidských slzí.

„Vy jste teda!“ obořil se na ně Zlokujón. „Že se nestydíte! Takhle se navážit do nebohé obludy! Tak tohle teda ne, pánové! To jste přehnali! Nezlobte se na mě, ale takhle by to prostě nešlo! Trvám na tom, abyste se mu omluvili, nebo ho to, chudáčka, bude mrzet.“

„No, no... Vždyť já to tak nemyslel,“ odfrkl Zlá Svině. „Ten toho nadělá!“

Ostatní příkyvovali, pobízeli slintavce, ať takové prázdné žerty nebere vážně, že to je přece mezi starými brachy normální, takhle se pošťuchovat, a aby si jej udobřili, dali mu požvýkat ručičku nemluvněte zabalenou v pěkném kousku placenty.

Zlokujón jim ovšem naznačil, že v takovém případě musejí obdarovat i jeho můru, jak se rozumí, jinak by žárlila...

Tedy i jí dali kvalitní žvýkačku z prstu nekřtěňátka, ačkoli bez řečí se to neobešlo. „Máš to těžké, Zlokujóne,“ kroutil hlavou baron Zhrůzyvřed. „Já mám svého rozkošného kocourka jednoho jediného, a ten žárlit nemusí.“

„Proč by taky žárlil, když je mrtvý a mumifikovaný?“

„Ha! To by ses divil, jak Lumpíček občas dovede být protivný! I když přiznávám: obvykle je dost nad věcí a jen tak něco ho nerozhází.“ – Načež hledal proti Zlokujónovi zastání u Hanbáře: „Ale však pověz i ty, mistře Hanbáři, o kolik lepší je mít přívěsku pouze jedinou, nežli se vláčet se dvěma. Tvoje ryba jistě také nežárlí...“

„Jaká ryba?!“

„Co tím myslíš *jaká ryba*? Přece ta, co se ti vždycky houpe mezi nohama: ta, kolem které máš omotaný svůj až nebezpečně vytahovaný –, ehm, no... však víš.“

„Proč bych měl nějakou rybu mezi nohama?!“
S těmi slovy si Hanbář významně poklepával na čelo, ukazuje tak jisté pochybnosti o Zhrůzyvředově duševním zdraví. „Tobě to snad dává nějaký smysl?!
To je ale hovadina!!!“

(Jak řečeno již prve, Hanbář si onen fakt ne a ne připustit. Zřejmě měl v tomto směru jakýsi psychický blok; a byl to blok silný, že jej neprolamovalo ani jízlivé rybí chichotání – jaké se například právě nyní ozvalo zpod desky stolu.)

„Ehm, kolegové,“ zasáhl Zlozmar, „vraťme se prosím k tématu. Zbývá snad ještě probrat pár bezvýznamných podrobností...“

„Hlavně někdo zas propleskněte Starouška! Už dlouho nedostal.“

Plesk! Plesk! Plesk! – Chrchllllm... Pfuj! – „Ten to zas schytl! – Hu, hu, hu! – Ché, chééé...“

Ostatek sněmu již probíhal v uvolněnějším duchu a dost příležitostí strefovat se do satana dostali i tři zbývající, dosud nejmenovaní, relativně nejmladší (žádnému z nich nebylo ještě ani 150 let!) a nejméně zasloužilí členové kolegia: kníže Chorobmor z Nádorova, arci-nekromant Zlor Rakvoun a mistr Jakub z Hrádku.

První z těchto mladších starců byl Fujchrchelův nevlastní praotec, jenž ovšem ještě donedávna býval jeho lehce hermafroditní vlastní dcerou (neptejte se,

zda je to možné, a věřte tomu po způsobu Tertulliánově);¹⁷ druhý byl černokněžníkem tak krutým, až mu z toho loupalo za uchem a páčil ho konečník vlevo uprostřed; a konečně třetí byl tak záludně nevýrazný, až z toho běhal mráz po zádech i těm nejotrlejší.

Ano, takto tedy a ne jinak byl Zlokujónovi uložen onen čestný úkol. Třebaže téměř vždy jindy se sněm vyčerpал veškerým svým přespríliš zapáleným „mělo by se“ a „bylo by třeba“, tentokrát se zcela ojedinele – a bohužel pro Zlokujóna – mělo přistoupit ke skutečné realizaci. A věru to nebyla malá věc: není-liž pravda, že budoucnost vrcholového čarodějství se tak z velké části ocitá v Zlokujónových vlastních rukou?!

V dalším si povíme, jak se k tomuto olbřímímu závazku hrdina postavil a po jakých podivuhodných stezkách se ubíraly jeho ostatní osudy, od nynějška tedy ještě pevněji a nemilosrdněji svázané s osudem černého umění jako takového.

¹⁷ Tertullianus, jeden z církevních Otců, působil na přelomu 2. a 3. stol. Odpůrce racionálního přístupu v náboženských otázkách, proslul mj. výrokem: „*Credo quia absurdum.*“ – „Věřím, protože je to absurdní.“

Z vrcholů Hnusu ku svahům Vesuvu

- Kapitola VII., kde se dozvíte, co a jak se dalo (nejen) v domácnosti Zlokujónově po oné proklaté noci filipojakubské, ale především co vás zajímá nejvíc: v čem jest příčina Makrohrbovy obzvláštní hrbatosti

Následující den - 1. květen - byl pošmourný a temný. Nebyly tomu na vině rakovinné výpary bažin, ani za to nemohla ona plesnivá lepkavá mlha, jež kryla Zlokujónovu domovinu jako obrovská pavučina snovaná myriádami jemnohmotných, ne proto však méně obludných pavouků. Ten den byl temný, neboť slunce se zapomnělo kdesi za černými mraky. A z nich se krátce před polednem spustil studený, prudký déšť.

Ten den byl temný jako Zlokujónova nálada. Nebožák těžce přecházel po temnici, nervózně klapal do podlahy holí, jež vzdychala snad ještě úpěnlivěji než jindy, a neustále spílal celému sboru čarodějskému.

„Zpropadení syčáci!“ vykřikoval, zatínaje své vetché, jaterními skvrnkami šírané pěsti.

„Kedlubnovití tulipáni! Šplichtovití polykači paštiček! Paznehtální punčocháři!!! –“

Vystřídal tehdy docela všechny své nejkrutější nadávky.

Druhý květen se ubíral v duchu docela stejném, snad jen, že aby se Zlokujón neopakoval, musel kout urážky ještě krutější.

Zlokujón byl ve své zlobě neúnavný. Trvalo to celý týden; a snad by to i trvalo věčně, kdyby se nad ním Pavel s můrou nebyli ustrnuli a nevytasili se s jistým nápadem, odkud nejlépe započít s rozplétáním těžkého úkolu.

Ačkoli ani oni neměli velikou chuť, by do jejich domácnosti přibyl kdosi další, jenž mohl výrazně nabourat jejich těžce vydobyté pozice Zlokujónových důvěrníků, miláčků a jediných nejbližších¹⁸, přece jen je k jednání donutil veliký strach, aby Zlokujón nadobro nezamrzl v limbu bezprizorního spílání, který jej měl zajisté chránit před prvním vykročením do riskantního podniku. I rozhodli se vzít tento první krok – anebo alespoň odpovědnost za něj – sami na sebe, když Zlokujónovi poradili kontaktovat Ukrutora Makrohrba.

Zlokujón se zastavil kdesi vprostřed sofistikované nadávky na adresu kolegia čítající

¹⁸ Však o jejich žárlivosti už cosi víme! Viz kapitola IV. s „homunkulusem“.

zatím nějakých 28 slov pospojovaných co možná nejurážlivějším způsobem, a v tom zvolal: „No jistě, vždyť Makrohrb má s mistrováním výrazné zkušenosti! – Myslím sice, že to nejsou zkušenosti dobré, neboť o tom mluví málo, jako by se snad styděl, ale zas aspoň se budu moci poučit z jeho chyb a nezdarů, a sám to udělat pořádně. Však jistěže, pokud jemu ne, tak mně se to povede! Cožpak nejsem nejméně třicetkrát zdatnější než on?! Já všem těm prašivým starcům ještě ukážu!“

Pavel s můrou byli rádi, že se jejich návrh setkal s takovým ohlasem.

Zlokujón nemeškal a hned začal prohrabávat staré police s všelijakým čarodějským haraburdím, hledaje magickou kouli z černého křišťálu, jejíž pomocí by se s kolegou Makrohrbem nejlépe spojil.

„Á, tu je!“ zvolal po chvíli. „Hm... Fuj! Je celá opatlaná nějakým slizem! – Pavlíku, miláčku, buď tak laskav a slízej to svinstvo, ať se mi holka pěkně leskne. – Tááák. – Cože, mūrko? – Aha, tak tu máš, tuhle zbyl ještě jakýsi odporný chuchvalec. – Výborně, výborně! – A nyní již přistoupíme k dílu...“

Vše, co doposud obtěžkávalo jeho pracovní stolek a čím se v minulých týdnech a měsících tak urputně zabýval, náhle bez milosti smetl, aby uprázdnil místo černé kouli. Zasadil ji doprostřed,

do zvlášť přichystaného důlku, a přitáhl si svou černokněžnickou sesličku. Ještě se ani neposadil a už nedočkavě odřikává komunikační zaklínadlo.

„Teď něco uvidíte!“ upozornil své stvůry.

Vskutku: brzy se matný povrch koule rozzářil nejjasnějšími barvami; napřed vytvořily rotující duhu, ale záhy již jedna po druhé přecházejí v jasné bílé světlo. To se konečně stalo tak oslňujícím, až si Pavlík musel svými chapadly přikrývat citlivé zrakové otvory. Můra poplašeně třepetala křídly a už už se chystala schovat Zlokujónovi do ucha, když tu najednou světlo střídá přízračná šed'. Všichni, Zlokujóna nevyjímaje, ztěžka mžourají v nově nastoleném přítmí, nyní jen stěží zaostřující na kouli ve středu stolu. Leč jak jim zraky přivykají, zjišťují, že nehledí již na kouli, nýbrž na dokonale plastický a pohyblivý obraz Makrohrba.

Ale co to?! – Pohyblivý je až příliš! – Chudák čaroděj je zpocený od hlavy k patě – hrb má obnažený a potem zalitý, jen se mu leskne! Úpí a funí, jakousi nepochopitelnou námahou se klepe, až mu obnažené pŕlky o sebe mlaskají, a hled'me: není tam sám! Tam pod ním se krčí cosi jiného, pochybně živého, zpŕli jakoby ropušího, zpŕli opičího a jen velmi nepatrně ženského.

„Ajaj! Tak to jsem tě asi zastihl nevhod, kolego,“ poznamenal Zlokujón se vší uctivostí, ačkoli koutek

se mu přece jen mírně nadzdvihl. Konečně se neudrží a poznamená: „No, já si říkal, zda ten hrb náhodou nemáš z toho.“

„A z čeho jiného?“ zasmál se v odpověď Makrohrb, nepřestávaje se skotačivě hrbit přes odpornou babici, pohled na niž uváděl do mdlob i otrlého slintavce, schopného strávit ledajaký hnus. „Udělej mi to ale k dobru, drahoušku Zlokujóne, a dej mi pár minut, ano? Takhle se totiž maličko ostýchám a nejsem si jist, jestli bych to pak dotáhl ke zdárnému konci, rozumíš. Však už to není jako zamlada; teď už se člověk potřebuje víc soustředit! Spojím se s tebou, jakmile bude po všem.“

„Aha, *spojíš*... Hm... Dobrá, dobrá, beze všeho... Zatím nashle...“ A co nejrychleji nechal celý výjev zmizet.

Zachvěl se, jakmile se kolem zas rozhostila tma: „Tedy, to už bych jej raději zastihl při vyprazdňování. Tohle bylo snad až příliš!“

By-la-ži-vá-ne-bo-mrt-vá? signalizovala můra zvědavě.

„Přesný termín myslím, že by zněl *obživlá. Nemrtvá*, jak se říká. Nuž, Makrohrb není nekromantem nadarmo.¹⁹ Ale proč by ne? Každý se baví, jak dovede. Hm... Takže chvílku počkáme.“

¹⁹ Čtenář možná zná nekromantii jakožto „věštění s pomocí mrtvých“. Avšak také by měl vědět, že církev přísně zakazuje na cokoli se mrtvých

Nicméně ona chvilka se táhla poněkud déle.

A pak ještě déle.

A ještě...

Až konečně přestávala být „chvilkou“.

...

Načež jí přestala být zcela určitě a Zlokujón spílal Makrohrbově přehnané potenci, nadávaje mu do zajíčků, kteří nikdy nemají dost a musí koitus zbytečně protahovat, anebo hudroval nad jeho impotencí, která právě tak nedá, aby marnost došla konce.

Pavel celou tu dlouhou dobu o čemsi hloubal. Než konečně svým slintavě bublavým hlasem povídá: „Hulllllm-plllhhh-heeeb-lhh-hh-bhathhh?“

„Jestli si ji bude brát? Myslíš Makrohrb tu..., řekněme, ...paní? – Hmm... Vlastně ji právě *bere*. Ale podívej, Pavlíku, tohle jsou věci, o kterých bych tě asi příliš poučovat neměl. Raději nehlobej nad ničím z toho, cos tam viděl, ať se mi nestaneš monstrem příliš zkaženým.“

„Hlllmpkhkh-h!“

†

vyptávat! Inu Makrohrb se zařídil podle toho, a na nic se jich neptal. Nekromantii pojímal po svém: nechtěje nekřesťansky rušit duše, skromně si vystačoval samotnými těly.

Den se pomalu chýlil ke konci a Zlokujónovu zlobnou náladu střídala vyčerpaná apatie. „Nemám ho kontaktovat znovu?“ vzdychl, jsa všemi nadávkami na Makrohrbovu adresu již docela unaven.

Ně-co-od-ně-ho-po-tře-bu-je-me, předávala mu svůj, jako vždy cenný, názor můra, *tu-díž-by-by-lo-lé-pe-si-ho-pro-ti-so-bě-ne-pošt-vat-stop-dej-me-mu-je-ště-čas*.

Naštěstí brzy poté už se Makrohrb objevil.

„Dobrý večer přeji!“ ozvalo se zprostřed stolu. Makrohrb nyní seděl oblečen do půli těla, opřen o jabloň na úpatí zeleného kopce a paprsky zapadajícího slunce jen nesměle vysušovaly čůrky žluklého potu, pozvolna a jakoby zádumčivě se spouštějící z jeho obscénního hrbu. „Doufám, že jsi neměl dlouhou chvíli, Zlokujóne.“

„Ale ne, to je v pořádku,“ mávl rukou on. „Chápu, že veliké dílo vyžaduje veliký čas.“

„Po pravdě řečeno já během toho usnul a ona mi zas vychladla, tak ani nevím, jestli se zdařilo.“

„Vážně?! A jakpak potom žes opět tak zpocený?!“

„To proto, že jsem zrovna česal jablka!“

„Ach, budeš asi péci koláč!“ O Ukrutorovi bylo známo, že je znamenitým kuchařem.

„Přesně tak, kamaráde, přesně tak!“ mlaskal.

„Mhm... A snad bys mne pak mohl navštívit a kousek mi přivézt k ochutnání?“ nadhodil Zlokujón, trénovaný bystře užívat ve prospěch svého ústředního zájmu veškerých naskytnuvších se okolností.

„To by mi určitě nebylo proti mysli, starý brachu. Uspořádáme pořádnou pitku a pobavíme se o starých zlých časech, no ne?“

„Přesně to jsem měl na mysli!“

„Ale podívej, Zlokujóne, co kdybys raději navštívil ty mne? Ne že bych chtěl pohrdnout tvým štědrým pohostinstvím, ale bažinný vzduch neprospívá mé veselé letoře, a navíc ten koláč bych mohl po cestě rozsypat... Jsem totiž v přenášení koláčů nezkušený.“

„To je výborný nápad, Ukrutore! Výborný nápad! – Však se mile rád dívám, kde sis tentokrát zřídil bidlo.“²⁰

²⁰ Čarodějové se dle nejvyšších stanov čarodějských stěhovali každých třináct let. Byla to tradiční věc a nikdo se neptal po důvodech. Kdyby se nad nimi přece zamýšlel, největší výhodnost by patrně spatřoval v tom, že změna působiště, jakmile je byl čaroděj dokonale nakazil a zkazil svým zlem, umožňuje rozsévat zlo dál a dál, efektivněji, než kdyby každý takříkajíc zamrzl na svém, jiná teritoria nechav stranou všeho svého zmarného zájmu. Šetření této povinnosti byli pouze černokněžníci modré krve, jimž působiště trvale vyznačovalo právo dědičné, rodové; ze současného kolegia tedy baron Mezulán Zhrůzyvřed Strašný, kníže Chorobmor z Nádorova a mistr Jakub z Hrádku – spíše pak z jisté solidarity byla tato čest připisována i pánu von Metuzalém (ačkoli jeho

„Část z něho si můžeš prohlédnout, jak myslím, už teď. Z tohohle pěkného klidného vršku je nádherný výhled na krajinu; jistě to oceníš. Co ale ještě více oceňuji já sám: že je tu půvabný, poměrně čerstvý hřbitov!“

„Jistě, profesionál hledí v první řadě ku své profesi. Všechna čest!“

A hned dne příštího, který začínal nesrovnatelně pěkněji než všech sedm předešlých dohromady, se

titul byl smyšlený, přece dobrotivost čarodějů stačila aspoň, aby k všemožnému trmácení nenutili vetešného staříka o dvou berlích, jemuž smrt koukala z očí již na čarodějskou generaci předchozí).

Zlokujón vypravil na cestu. Osedlal svůj cestovní samorost, jenž mu krom relativního pohodlí k sezení skýtal i dobrou ovladatelnost pomocí rozvětvené použitelného coby řídítka, a vznesl se až nad oblaka, kde jej ani ptáci nebudou obtěžovat, směřuje pak střemhlav k jihu, do úrodnějších, teplejších krajů italských, přesně podle instrukcí Makrohrbových, jak on mu tu cestu popsal minulého večera. Můra ležela pečlivě schoulena v čarodějově uchu, neboť tlak vzduchu by ji byl z jejího, resp. Zlokujónova, chlupu utrhl, a slintavec Pavel seděl pánovi na klíně, jelikož ani on by se na svém obvyklém místě dojista neudržel. Svou uvzdychanou hůl Zlokujón rovněž nezapomněl – naopak mu ještě byla k službě, když díky své pokroucenosti do pahýlovitého vznášedla zapadla tak šikovně, že ji mohl užívat co přídatného kormidla, kdyby náhodou veškeré naklánění a manévrování řídítka nestačilo. Oči si Zlokujón kryl brýlemi zhotovenými ze dvou průhledných měchýřků zasazených v kovových obroučkách a spojených koženým páskem, který si sepnul na temeni. Jinak vyrazil docela nalehko. Dokonce i svůj vysoký čarodějský klobouk nechal doma, aby mu po cestě neuletěl. (Pokud jste mysleli, že stařec poletí co nejpomaleji a nejopatrněji, aby se mu snad ani jediný šedivý vlas nezcučal, tedy jste se jednoduše – ačkoli

zároveň dost šeredně – spletli: vyhlídkovou rychlostí se náš starý divočák opravdu řídit nehodlal!)

Kolem uší mu to jen hvízdalo (třebaže právě na jedno z nich, z důvodu nám známého, mírně nedoslýchal) a za čas po čertech krátký již míjí hřebeny Alp, aby jen o pár desítek minut později zdolával pohoří Apeninské, shlížeje na jeho vrchy jako nejodvážnější z orlů. Plavil se bez zastávky, několik hodin v kuse. Jeho cíl ležel ještě jižněji: nedaleko Neapole, na úpatí Vesuvu.

Zvony slavného přístavu dosud ani nebyly poledne, a on už se blížil.

Makrohrb mu, jak slíbil, poslal v ústrety zmutovanou vlaštovku, která jej přivede až na místo. Poznat ji bylo hned, neboť vypadala přesně podle popisu: tak blbě, až se Zlokujón lekl (Makrohrb ho pouze zapomněl upozornit, že se má připoutat, aby samým úlekem nespadol – málem došlo k neštěstí!)

Ani samotné následování vlaštovky nebylo žel příliš lehké; a to z důvodu téhož: totiž právě pro její ohavnost. Ano, jelikož Zlokujón se snažil vidět ji co možná nejméně, aby se znovu nevyděsil až k smrti, riskoval, že ji ztratí z dohledu docela.

Nicméně nakonec se přece jen vylupuje zpoza mraků obraz zeleně zarostlého svahu s alejí pěkně rostlých stromků – přesně jak jej předešlého večera zjevila čarovná koule –, a Zlokujón,

oddechнув si zplna srdce, že na ohavnou létavici více hledět nemusí, vydal se Makrohrba vyhledat dle vlastního uvážení. Však to nebude těžké: náhrobní kameny malého hřbitůvku se v poledním slunci leskly, jakoby jim na uvítanou, a neukáže-li se být právě ona zchátralá a pochmurná krypta bydlem Makrohrbovým, Zlokujón klidně spolkně vlastní protézu!²¹

Přistání bylo v rámci možností hladké a ani nenadělalo na pietním místě velikou paseku (že Zlokujón při brzdění vyoral brázdu, až náhrobky vyskakovaly ze země pospolu s celými kusy mrtvol, jistě nestojí za řeč a ani Makrohrb mu to nemůže zazlívát).

²¹ Ta jeho slavná protéza! Zlokujón byl jejím šťastným majitelem, převzav ji od Krhavce Všivého, byvšího navýsost uznávaného člena kolegia. Vyhrál totiž magickou potyčku, která se nad Krhavcovou mrtvolou sešlou věkem kdysi strhla: všichni čarodějové o protézu stáli, neboť jednak uznávali fakt, že protéza byla sestrojena Hračičkou Morfrackem, šíleným mechanikem mytického původu (jenž je proto vlastně *ne-původem*; říká se sice, že Hračička má rodokmen zcela v pořádku, kdy otcem mu měl být pupkatý kovář Jožin a matkou zpocený kovář Karel, ale to je lež, která má zastříť, že Hračička tu byl od počátku časů, jako ostatní mytické bytosti původ postrádaje, jsa *sám* zcela původní – chcete-li: *archaický an-archista*), a jednak se jim naprosto pozdávalo, že Krhavec měl neuvěřitelně nechutný apetit, jenž umožnil, aby protéza byla po letech dokonale impregnovaná nejroztodivnějšími humusy.

„V pořádku, Pavlíčku?“ podrbal vyděšeného a schouleného slintavce nad ouškem.²² „Pěkné svezení, co říkáš?“

Slintavec v odpověď nevkusně pozvracel Zlokujónův klín, načež on hrdě přikývl: „Takový já jsem holt pilot. To víš, kamaráde, léta praxe...“

Jakmile čaroděj setřásl ze svých ramen veškerý nános vytrhané zeminy obohacené zetlelými ostatky, mohl se Pavel vyšplhat na své obvyklé místo, a brzy se i múra osmělila zpět na denní světlo.

„Ááááh,“ zvedal se Zlokujón nepřiliš ladně ze sedačky vznášedla, „tohle krčení nad řidítky není nic pro mou ztepilou, bezmála vojenskou postavu!“

Chopil se své hole a podle zvyku se přes ni ohavně nahrbil, až ona opět srdceryvně zavzdychala. „Právě čas k obědu, řekl bych,“ proslovil, považuje tentokrát onen vzdych, jenž by jindy ignoroval zcela a naprosto, alespoň za kručení svého zvrásněného pupku. „Však nebojte se, Makrohrb nás jistě očekává s památnou krmí! Na to on je expert.“

Vznášedlo čaroděj nechal způle zaryté ve hřbitovní půdě a s koleny dosud mírně strnulými z přestálé cesty (a k tomu ještě *nemírně* z celého úctyhodného stařectví jeho) počal kráčet vstříc zchátralým zdem krypty. „Hu-úúú!“ volal. „Kolego,

²² Rozuměj: na místě, které jest toho slintavčím ekvivalentem

kolegáčku! Ukrutore milý, sladký a hrozný! Už jsme tu-u! Hu-úúú! Haló! Haló!“

Tentokrát na sebe Makrohrb nenechal dlouho čekat. Nedoznělo ještě poslední Zlokujónovo „haló“ a arcizloun nekromant se jim zjevil v celé své odpudivé kráse. Nevylézal leč z krypty, jak by snad Zlokujón očekával, nýbrž hbitě vyskočil z jednoho z nejbližších hrobů, jehož víko zelo nadzdvižené: „Aj! Pozdrav, pozdrav, příteli Kujónečku, ty můj nejzkaženější ohavo! – Nečekal jsem tě tak brzy, to mne omluv, prosím... Pohoštění dosud není zcela připraveno, zatím jsem sbíral suroviny.“

„Aha, tam dole,“ poznamenal Zlokujón bezvýrazně a příliš si neprohlížel, jakou scvrklou prašivinu odtud Makrohrb vynesl, svíraje ji právě ve svých pokroucených pazourách. Pevně věřil, že co z toho nakonec vykuchtí, bude výtečné. I povídá: „Nenech se vůbec rušit. Já se zatím porozhlédnu tady po paloučku a oddechnu si ve stínu jedné z tvých jabloní...“

„Výborně, příteli! Neboj se, nebude to dlouho trvat. Jen maličko přihřeji ten vývar z umrlčí paty, dám tam ještě špetku stonožčího potu a-...“

„Ne, ne!“ zarazil jej Zlokujón. „Nechci to vědět. K jídlu přistupuji pověřčivě jako ke vdavkám: lépe nevidět nevěstu v den svatby, leda až je zplna na talíři – zpracovaná, přioděná, vyvoněná!“

„Rozumím, ty jeden protřelý kujóne kujónská! Touto výmluvou mi vycházíš vstříc, dávaje mi alibi, abych nemusel prozradit své tajné ingredience. Ach, to je od tebe tak milé! Tak šlechetné! Díky, díky!“

„Rádo se stalo,“ přikývl Zlokujón, ačkoli možná naopak nerad – totiž mrzelo jej, je-li jeho jednání vysvětlováno jako šlechetné a milé. Žel tváří v tvář přátelům se černokněžník bez jisté travestie neobejde: přinejmenším ke zlým se musí stavět jakožto dobrý. – Ne každému čaroději byla však tato výhybka snesitelná, neboť ne každý dokázal své dlouholeté zlounské návyky korigovat rozumem schopným v reálném čase neustále propočítávat, že „negace negace rovnalo by se pozice a pouze pozice negace rovná se, a tedy zůstává, negace“.²³ Věc usnadňovalo snad jen, byl-li černokněžník trénován, jako například náš Zlokujón, vycházet jakožto se zlými – a tj. po dobrém – se svými přívěskami.

„Jenom žádné ropuchy, prosím!“ připomněl ještě Zlokujón, ačkoli jistě zbytečně: všichni v kolegiu znali jeho minulost až příliš dobře na to, aby se někdo mohl odvážit naservírovat mu ropuchu byť

²³ Navíc také ne každý tuto prostou logiku uznával. Viděli jsme například, kterak mistr Evelswyne za její praktické užití satana trestal. Věc je tedy spíše složitá a vyžadovala by širší – a především hlubší – studii, na kterou zde není místo (nechceme-li ovšem smést problém ze stolu prostým tvrzením, že Zlá Svině mlátil satana spíše pro zábavu, než že by tím vyjadřoval jakýkoli nesouhlas se zmíněným principem.)

třeba žertem, či zmínit se o jakémkoli jejím zneužití v rámci praxe magické i jakékoli jiné.

†

Za krátko Zlokujón přibyl do Makrohrbova sadu. Chvíli se pouze zbůhdarma procházel, kochaje se všemi náramně lesklými a naducanými plody, až konečně ze všech jablíček vybral a utrhl to nejzářivěji červené. Zakousnuv se do něho, zjistil, že uvnitř je shnilé a červivé. Nepřekvapilo ho to. Rozděлил je mezi slintavce a můru v obvyklém, dávno ozkoušeném poměru 27:3 a posadil se pod strom, opíraje o kmen svá ztuhlá černokněžnická záda, podobně jako to dne předešlého viděl činit Makrohrba.

Napřed přemýšlel, zda i jeho hrb by se zpotil tolik co onen Ukrutorův, byl-li by rovněž on česal jablka na koláč, leč brzy jej takové úvahy unavily a on, uzavřev oči, nechal se pozvolna unášet do světa snů vlahým vánkem poledním, jakož i sliněním, funěním a mlaskáním dvou nestvůr cpoucích se shnilým červivým jablkem, každá ze své strany jeho hlavy.

Jakmile upadl do dřímoty, jeho sen byl na perseovské téma:

V jeskyni při hřebenech bájných dálav sídlily tři škaredé babice propadlé nejnižším chtíčům.

Přestrojovaly se za krásné panny a lákaly nevinné mládence, aby je ve tmách nejtemnějších připravovaly o věnečky, provařující je důkladně v kotli lásky, pod něž všechny tři – má-li se to říci obrazně – důkladně přikládaly. Však to by nebylo to nejhorší a nejpodivnější – nemluvě o tom, že by to ani nebylo perseovské, jak předesláno –, kdyby se to celé nedělo za pomoci jednoho jediného orgánu, jež si ty tři babice nedůtklivě a za všelikého odporného hašteření vzájemně půjčovaly. Více snad říkat nebudeme, nežli že tímto „orgánem“ není míněno oko, ...a že byl tuze svaštělý, chlupatý, olezlý.

Než jednoho dne objevil se hrdina, který jejich hanebnému rejdivání učinil přítrž – jsa v rozpuku mladosti a v říji nejvyšší, utahal všech tří až k blaženému spánku, načež sám jejich orgán mu zůstal, řekněme, „v ruce“, a tu on všimnuv si, že k celé kratochvíli postačuje orgán věru samotný, aniž by jím jakákoli babice vládla, rozhodl se ze sluje potichoučku vytratit a tento si ponechat ku svému vlastnímu příštínému užítku či prospěchu. I schoval si jej do tlumoku, jež byl učinil ze svého pláště, rozhlédl se, kudy nejbližší cesta ven, a už pelášil, jen mu od pat bahno odskakovalo.

Když po tisíci krocích uslyšel za svými zády strašlivé vřískání tří stařen – tak hrozné, až okolní

květena uvadala –, ani se neohlédl, dokonce přidal na spěchu.

Po druhém tisíci kročejů zavřeštěly stařeny tak hrozně, že uvadaly dokonce i staleté duby; leč heroj stále běžel – rychleji, stále rychleji.

Až konečně po třech tisících krocích ozval se řev takový, že uvadla samotná hrdinova chlouba. Tu on se zastavil a smutně na ni pohleděv, uznal, že co si ze sluje odnáší, nemá již pro něho ceny. Vrhнул to ze skály – neušlo mu, jak se za tím hned střemhlav pouští jakýsi vznešený orel – a s bezstarostnou písni na rtech, vydal se procházkovým krokem směrem do údolí, kde jej již očekává mamička s obědem.

†

Když Zlokujón konečně zas přišel k sobě, stíny stromů prozrazovaly, že si přispal docela notně. Chýlí se k podvečeru. S čímž hned souhlasilo i náramné zakručení jeho žaludku – tentokrát skutečné, ne již zaměněné se vzdycháním hole.

„Áááá, tak už jsme vzhůru, kolegáčku? Nechtěl jsem tě budit, kdyžs' spal tak sladce – vypadalo to, že se ti musí zdát něco tuze krásného.“ Makrohrb na něho shlížel z koruny nedalekého stromu. Dostal-li se tam ten vetchý stařec jinak než kouzlem, pak jistě zázrakem. Nicméně aby Zlokujón řešil zrovna tohle,

na to nebyl čas. – *Honem ke stolu!* tak velel jeho břich a on se nehodlal stavět na odpor.

A Makrohrb byl velice rád, že může zas jednou předvést cosi ze svého umu kulinářského, jímž mezi ostatními čarodějníky tolik proslul (přičemž jeho hrdost neumenšovalo ani přísloví, že mezi slepými bude i půloký králem).

†

Pro klid žaludku necháváme celou hostinu bez jakéhokoli bližšího popisu. Koneckonců důležité jest teprve vyprávění, k němuž se Makrohrb na mnohé naléhání Zlokujónovo uchýlil po hostině, či spíše až po té, co si byli mnohokrát notně připili pálenkou z kvašených mrtvol.²⁴

²⁴ Zkušený mistr Makrohrb mrtvoly k tomuto účelu osobně vybíral, přihlížeje vždy zejména k jejich co možná nejvýraznější pročervenosti – tedy pálenka z kvašených mrtvol byla z jisté své části též pálenkou z nekrofágních červů.

Odstrašující vyprávění Makrohrbovo aneb O úskalích čarodějského mistrování

- Kapitola VIII., kde se konečně dozvíte, jak to tehdy skutečně bylo s učedníkem nekromanta Makrohrba a proč to s ním nedopadlo tak, aby se o tom mistr rád šířil

Makrohrb: „Inu, Zlokujóne, starý příteli. Chceš-li poznat pravdu, nebudu ti v tom bránit. Varoval jsem tě, že na touze po mistrování ti můj neslavný příběh nepřidá, ale když ty se odradit nenecháš... A vlastně máš recht! – Pouč se! Ano, pouč se z mých chyb a zařid' se lépe, lépe jak jen to půjde! Neboť můj příběh je hrozný, ba dojemný. Nejednoho už rozplakal – i když, hm..., pokud si dobře vzpomínám, vlastně jsem jej nikomu ještě tak docela nevyprávěl. (Ale i žádný je ne jeden, no ne?) Hm... Však tobě to k dobru rád udělám! Ano, ano! Tobě ano, příteli, tobě ano! – Tu máš! Pijme ještě! Tááák! A ještě do druhé nohy, abys nekulhal! – Tedy, tobě jej vypovím, a kdyby ti k dobru přece nebyl, snad pomůže alespoň mně, vypláču-li se ti na rameni²⁵

²⁵ Tu chtěl Zlokujón žertovně vzkřiknout: „Jen abys mi neposlíntal slintavce!“ Ale nakonec mu ta chvíle přišla k žertům nevhodná, obzvláště k těm nepřilíš vtipným.

a ulevím tak svému zastydlému žalu. – Snad se mi nevysměješ... Ach, ty jistě ne! Tys měl vždycky pochopení pro lidské trable, truchlůstky a slabůstky. Však proto to celé říkám zrovna *tobě*; například Evelswynovi bych z celé téhle mé pošmourné historie neschválil ani slovo, tím buď jist. A tedy ještě poslední věc, kamaráde: slib mi, že to celé zůstane mezi námi. – Díky, a na to se napijem. – Šup! – *Brrr...* Ta píše! Co říkáš? – Ech, takže abych už konečně začal... *Brrrr!* ta *vážně* píše. – Zkrátka, měl jsem učedníka pěkného a silného. I šikovného, řekl bych, ač to mi jde jen stěží z huby. Nuž říci to ale musím: abys pochopil, že právě ona jeho přehnaná šikovnost byla celé věci – přesněji *mně* – nejvíce na škodu.“

Zlokujón: „Jeho *šikovnost*? Ale podívejme, to bych nikdy nečekal...“

MkrH: „Právě proto teď poslouchej dvojnásob pozorně.“

ZloK: „To udělám.“

MkrH: „Vybral jsem si toho kluka mezi ostatními podle jeho nepřehlédnutelných vloh. Zatímco ostatní jeho vrstevníci chodili na hřbitov ve dne, a to ještě výhradně za děvčaty živými,²⁶ tento vyčkával do

²⁶ Současnému čtenáři přijde snad tvrzení, že chlapci chodí za děvčaty na hřbitov, předkládané Makrohrbem jako samozřejmost, mírně absurdní. Nicméně ve středověku, potažmo i renesanci, byla kulturní role hřbitova docela jiná nežli dnes: například proslulý pařížský hřbitov Neviňátek ve

pozdní noci, aby pak uzmul mnohem lepší kousky – ty, které se nebrání a jsou vždy k mání.“

ZloK: „Rozumím. To nemusíš dopodrobna rozebírat...“

MkrH: „Jistě, však to dobře znáš.“

ZloK: „Nikoli bezprostředně. A u toho nechť zůstane! – Ale pokračuj, prosím. Zdá se zatím, že nepostupoval špatně – však sám bych na to nešel z jiné strany: taky bych si vyhlédl hocha nadaného a se zájmem o věc.“

MkrH: „Ha! A to je právě to, před čím tě nejvíc varuji! To je právě ta největší chyba! Však uvidíš.“

ZloK: „Mluv tedy, *rychle* mluv!“

MkrH: „Ano, nebudu to protahovat. Zkrátka, poznav v klukovi spřízněnou duši, vzal jsem ho do učení. Jožin se jmenoval, ale na tom nesejde – koneckonců jako každý učeň měl po vyučení dostat jméno nové, řádné. Myslil jsem třeba něco jako Mrtvolmel nebo –“

ZloK: „K věci, prosím.“

MkrH: „Jistě, promiň. – Jožin se zprvu nemohl nabažit učení nekromantického i nekroromantického, jež obé jsem mu s takovým zápalem a zaujetím

všední dny hostil i tisíce návštěvníků současně, aniž by se konal jakýkoli pohřeb či význačnější událost, a s mírným zjednodušením lze říci, že zejména městské hřbitovy často sloužily co tržiště, a to vskutku nikoli co tržiště pietní.

předával, a já měl obrovské uspokojení z jeho výrazných, neřkuli až překvapivých pokroků; a co mne ještě těšilo: že jest člověkem již dokonale zkaženým a zlým – ano, právě to jsem u něho měl za to pravé *nadání* – ještě důležitější nad ono mrtvolomilné.“

ZloK: „Samozřejmě. Jakýpak černokněžník, kdyby ne už z jádra zlý...“

MkrH: „Ale Zlokujóne! Právě to je od začátku ta potíže! A ty bohužel budeš muset najít řešení.“

ZloK: „Zatím mi to není jasné. Pokračuj, prosím...“

MkrH: „Abych jej co nejlépe vyučil i po stránce praktické, potřebovali jsme co možná nejvíce studijního materiálu, k čemuž se přirozeně nejlépe hodila nejrůznější morová pohřebiště.“²⁷

ZloK: „Přirozeně...“

MkrH: „Však tu již se ukazovala první potíže: tehdy ten zatrolený Jožin poprvé jaksi povystrčil růžky. A já hlupák to nebral jako dostatečné varování!“

ZloK: „Co se stalo?“

MkrH: „Měl za úkol vyhrabávat a třídit mrtvoly: na jednu hromadu pak dávat ty lepší – samozřejmě

²⁷ Oběti moru se mnohdy pohřbívaly hromadně – když počet obětí, jakož i další okolnosti (například počet přeživších), vylučovaly možnost důstojnějšího pohřbu.

k užití – myslím tedy k *čarodějnému procvičení* – , pro mne –, zatímco na druhou hromadu měl dávat mrtvoly druhojakostní, jež by konečně posloužily jemu.“

ZloK: „Hádám tedy, že si ten tvůj povedený Jožin nějaké ulil stranou...“

MkrH: „Kdyby jen *nějaké!* Jenže on si pro sebe schovával vždycky ty zdaleka nejlepší a mně nechával kusy nevábne, málo nahnilé, málo červivé, nudné, nezajímavé, plytké, nepřitažlivé! – A víš co?! Ten dareba to dělal už od začátku tak šikovně, že jsem na to přišel teprve po nejméně půltuctu takových naučných exkurzí! – Pak jsem mu pořádně vyčinił, no jéje! Tos mne měl vidět, jak jsem se rozčílil! – Ale ten mladý pacholek udělal takové ty smutné oči, jak oni to tihle mladí umí – na to si dej opravdu pozor, kamaráde! –, a skoro mi tam plakal, že prý to dělal jen z jakési klukoviny a mladické nerozvážnosti a slibuje, že napříště se všeho takového darebáctví vyvaruje.“

ZloK: „A tys mu věřil?“

MkrH: „No... Řekněme, že prostě jsem mu na to skočil... Já hlupák starý; vždyť co je do slibu takových skrzaskrz prohnílych proradníků?! To jsem měl už tehdy vědět! – Pojd', nalijem si.“

ZloK: „*Brrr!* – A co dál? V čem dalším tě ten kluk zradil?“

MkrH: „Jakmile věděl, že jeho třídění již pilně kontroluji – ačkoli vidět mne nemohl, sledoval jsem jej totiž okem sýčka – ...“

ZloK: „Sýčka?!“

MkrH: „A co je na tom?“

ZloK: „Není to, s prominutím, trochu z módy?“

MkrH: „Pcha! V takových situacích člověk nehledí na módu, věř mi. Já, ačkoli jsem se na kluka už nezlobil, přece jen jsem byl úzkostí z další možné zrady jímán tolik, až jsem jí věru hodlal předejít *jakkoli*.“

ZloK: „A podařilo se?“

MkrH (*Sklesle, odevzdaně*): „Jistě tušíš, že nepodařilo. – Jakmile kluk věřil, že jeho třídění již plně kontroluji, věnoval se mu poctivě a dvě hromad už bylo, jak má. – Jenže samozřejmě spát jsem někdy přece jen musel, to zas ano. A jakožto stařec bohužel více než tenhle čiperný mladý. Přičemž on tohoto časového rozdílu využíval, aby se zhurta procvičoval v ... – ehm – *černé nekromantické magii*, nikoli již ovšem na *svých* kouscích druhojakostních, nýbrž tehdy právě na těch *mých*. Až nakonec pro mé vlastní *tříbení nekromantických schopností* zbývala tato těla jaksi již unavená, přesycená, bez chuti – tedy z jejich strany, zatímco mé vlastní chuti bylo jistě dost – leč ta si právě na takových těžko mohla ulevit. – No,

divil jsem se, že je to s nimi taková bída, když přece ty mrtvoly zpočátku vypadaly tak pěkně...“

ZloK: „A po čase jsi tomu přišel na kloub.“

MkrH (*Rozezleně*): „Po proklatě *dlouhém* čase! Jelikož ten zvrhlý zlosyn si dal věru záležet, aby to nebylo nějaké zvlášť průhledné.“

ZloK: „To jsi jistě zase křičel.“

MkrH: „U čerta! *Jak* já křičel! – Ale to ti tu asi nebudu předvádět (nebo později). – No, a když jsem se konečně vykřičel, mladý mi přísahal, že odteď už bude ve všem vzorný, ale že prý takové přísahy by ani nebylo třeba, jelikož i kdyby tomu prý snad bylo tak, že jeho zvrhlá povaha by jej vedla k nějakému kujónství, tu hned veškerý onen děs, jež jsem na něho byl vrhl vším tímhle svým ukrutným křičením, mu jistojistě nedovolí, aby jí podlehl. – Přiznávám, sladký kolego, že tímhle mne *dost* uchlácholil.“

ZloK: „Podívejme! To byl inu jakýsi pořádně protřelý lišák! Ten v tom jistě *uměl* chodit!“

MkrH: „To tedy uměl, brachu. To on tedy vážně uměl! – A konec celé věci je pro mne tak hrozný a palčivý, že kdyby mně náhodou ukápla slza, až ti ho budu líčit, nehněvej se na mne, prosím.“

ZloK: „Jistěže ne. Tu máš, napij se, to ti dodá kuráže.“

MkrH: „Už je tam sotva po dně. Počkej, dojdu pro další...“ (*Zvedá se k odchodu*)

ZloK (*Chytá jej za ruku*): „Napřed to dopověz, ať to máme z krku. Teprve pak to jak se patří zapijeme.“

MkrH: „Dobrá. – Byls někdy zamilovaný, milý Zlokujóne?“

ZloK: „Co je to za otázku?!“

MkrH: „Sice blbá, ale je k věci. – No, nemusíš odpovídat. Budu doufat, že aspoň vzdáleně tušíš, o čem mluvím, až ti budu povídat o své nehynoucí lásce k ženě –“

ZloK (*Potměšile*): „Která sama ovšem nehynoucí nebyla. Spíše dávno uhynulá, ne?“

MkrH: „Jak to víš?!“

ZloK (*S úsměvem*): „Intuice.“

MkrH: „Taková intuice je vlastní spíše ženám. Snad byla vlastní i jí samé; ačkoli já měl oči spíš pro její útlá, dokonale tvarovaná lýtka – těmi mi naprosto učarovala!“

ZloK: „Útlá lýtka? Že by tvarovaná od červů? Až na kost?“

MkrH: „Opět ta intuice?! Tedy bravo, příteli, zase trefa do černého! Ale o jejích přednostech – a zvláště o přednostech těch jejích náramných lýtek – bych ti mohl vyprávět celé roky... Proto tu však nejsi. Tedy abych se dostal k podstatnému, z čehož ovšem jistě již také cosi tušíš.“

ZloK (*Soustrastně přikyvuje*): „Tuším zradu...“

MkrH: „A čertužel ani v tom se nemýlíš! Ten sakramentský ničema mi za ní chodil. No, umíš si to vůbec představit?! Učedník nadbíhající mistrově manželce?!“

ZloK: „Ona byla tvou manželkou?“

MkrH: „Jistě. A aby to bylo jaksepatří, zavola jsem si dokonce démona, který má tyhle obřady na starosti, a donutil jsem ho, ať nás ve jménu sta ďáblů navěky spojí. Pak jsem jí řekl své *Ano*, načež ona zas odpověděla svým velice souhlasným mrtvolným mlčením...“

ZloK: „Pro tuhle neutuchající souhlasnost jsi měl mrtvoly vždy ve veliké úctě, že?“

MkrH: „V úctě? Spíš přímo v lásce! No bodejť. Vždyť pomni, jaká je to výhoda! – Ale abych to dořekl: nejen že mi ten potvorný prostopášník neustále nasazoval parohy, to by ještě nebylo to nejhorší. Nikoli, ten zmetek se tímhle nespokojil! Zamiloval se snad též – i když nechápu, jak takový zlotřilec může být onoho něžného citu schopen – a mou milou mi docela obloudil. Řeknu to na rovinu a bez okolků, než se rozpláču, kamaráde; představ si: utekla s ním! U všech čertů, dodnes nechápu, jak k tomu mohla svolit! Dodnes si neumím vysvětlit, jak mohla dát přednost takovému usoplenému holobrádkovi před statným zkušeným mužem!“

ZloK (*Velmi opatrně, nejistě*): „Snad že by ji přinutil?“

MkrH (*Zmateně*): „Ech? – Aha, na to jsem ani nepomyslel. – Hmmm... A ty myslíš, že je to pravděpodobné?“

ZloK (*Ještě opatrněji*): „Nuž, očekával bych, že totéž mlčenlivé ano, jakým stvrzovala svá spojení s tebou, bude mít připravené pro vůbec *každého* – ačkoli ne, že bych ji kvůli tomu měl za nějakou lehkou holku!“

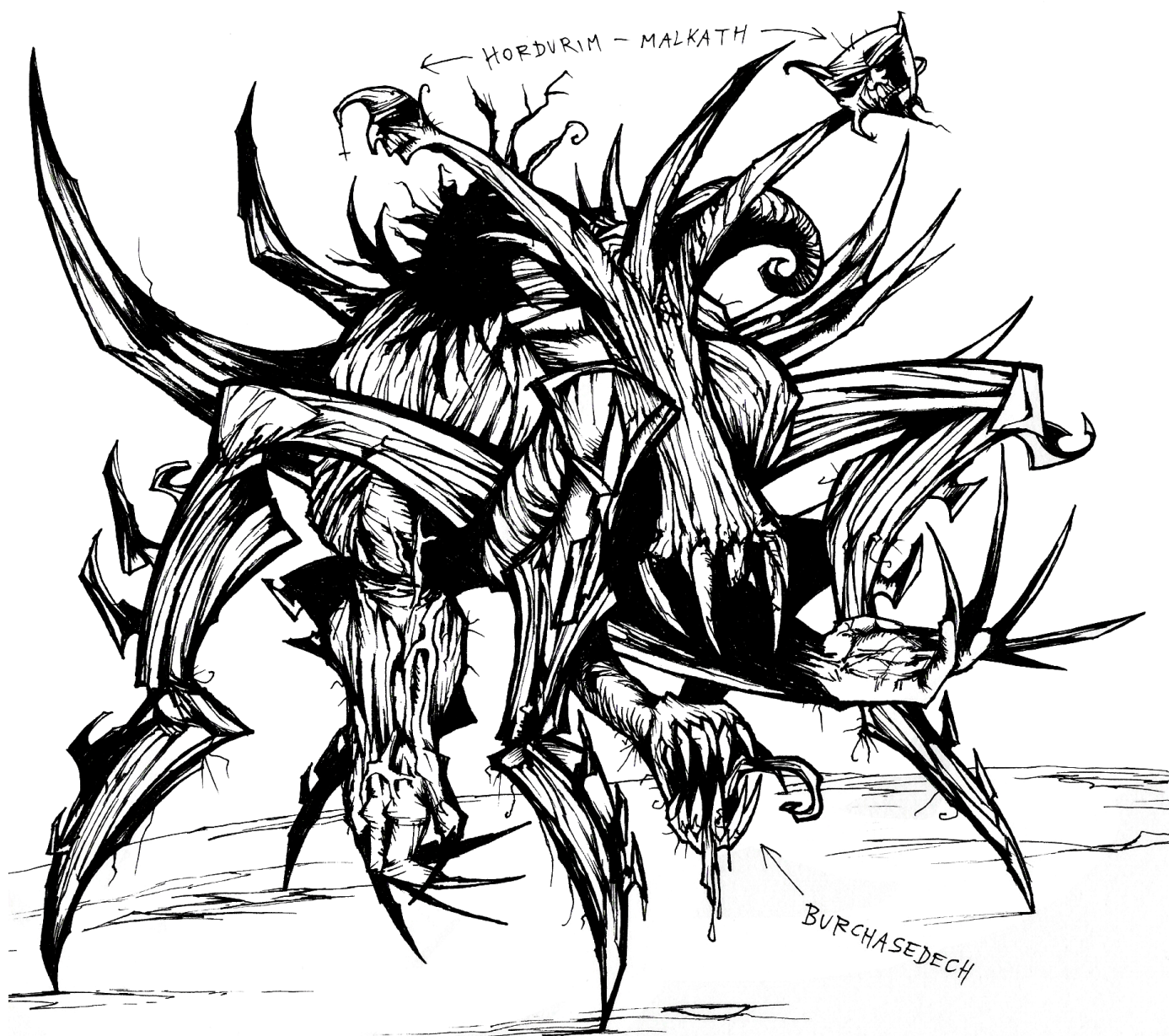
MkrH: „Jemináčku! Já hlupák! Teď už to vidím! Však zaslepen láskou jsem si to neuvědomil! – A co, Zlokujóne? Proč bychom se upejpali? *Byla* to běhna! Jen si to přiznejme pěkně od plic! *Vskutku* byla! Tak jako každá jiná mrtvá ženská! Všechny jsou to běhny! Pfuj! Naplivat na ně!“

ZloK: „Protože kdo nemaže, nejede?“

MkrH: „To je svatá pravda.“

(Delší dobu ticho; oba pohrouženi hluboko v myšlenkách)

(Až konečně) ZloK: „A to ses je nepokusil najít a dostihnout?“

MkrH: „I pokusil... To mi věř, že pokusil. – Samotného Balzebaala jsem poslal v jejich stopách! Ano, zubatého, drápatého, obrovského a smrdutého Balzebaala, aby darebáka rozsápal! Nadto sám pekelný hrabě Markabroth dostal úkolem sežrat Jožinovo srdce a vykadit je pak před mým prahem, s náležitou ukrutností mezitím strávené. Dokonce běsniví bratři Burchasedech a Hordurim-Malkath měli Jožinovu smrt tuze neúprosně přikázánu – pod

krutým trestem, jak se sluší a patří po černokněžnicku! Však ale, milý Zlokujóne, kdo z nich myslíš, že přišel oznámit zdárné dokončení úkolu? Hm? Schválně. Co bys řekl?“

ZloK (*Rozmýšlivě se tahá za vous*): „Jak je to dlouho?“

MkrH: „Vyslal jsem je před osmdesáti léty.“

ZloK: „Tak to je jednoduché. V tom případě hádám, že kopeček z protráveného soka ti před práh nevytlačil dosud ani jeden z nich. – Tihle démonští packalové nejen že vše zpackají, ale ještě k tomu to zpackávají šíleně pomalu. Že prý kam na věčnosti chvátat! Však známe tyhle jejich výmluvy. – Ale poslyš, tebe ani po osmdesáti letech ta zlost nepřešla? To tedy všechna čest. Sám si nemohu být jist, jestli bych byl takové prvotřídní zášti schopen.“

MkrH (*Mávne rukou*): „Na zlost kašlu! Ta by snad i přešla... Ale láska, příteli. Láska... Ach..., tohle totiž byla láska až za hrob!“ (*A třpytí se mu oči*)

ZloK: „Mhhhhm... Myslím, že je konečně čas, abys skočil pro tu láhev.“

MkrH: „Máš recht!“

†

Zapíjeli Makrohrbův žal hluboko do noci a spát nešli vůbec – tedy alespoň pokud bychom v obratu

„jít spát“ chtěli klást důraz na „jít“. Usnuli tak: Zlokujón za stolem, Makrohrb pod stolem. Probudili se opačně: Zlokujón pod stolem, Makrohrb za stolem (ať už se mezitím událo cokoli).

Leč na věci příští měl dopad spíše rozhovor, jež v reflexi nad děsivými sděleními Makrohrbovými vedl Zlokujón se svými zrůdami, jakmile zas přibyl v domácí pohodlí Černého hvozdu.

„Ojejej!“ pravil. „Až mně běhá mráz po zádech, když pomyslím, že by mne s učedníkem čekala podobná lapálie!“

My-sle-li-jsem-že-my-si-na-lás-ku-ne-po-tr-pí-me,
utrousila můra.

„Jistěže! K čertu s láskou! Ale já tu hrozbu беру obecněji: když onen jakýsi zlotřilec učednická ublížil Makrohrbovi po stránce této, mně by zas mohl ublížit po stránce jiné, která by mi už třeba byla lhostejná méně. – A to se nesmí stát! Tomu musíme předejít, za každou cenu!“

Zvaž-me-te-dy-kde-u-dě-lal-ko-le-ga-chy-bu.

„Přesně tak! To musíme zvážit na prvním místě, abychom věděli, čeho konkrétně se varovat.“

„Bllllhm-hllllm-tho-uhhhm-Mlkhhlphh,“
poznamenal Pavel velice bystře k věci.

„Co přesně máš na mysli?“ pozvedl Zlokujón přemýšlivým způsobem své černokněžnické obočí.

„Hlmhhhle-bhhhhylbh-nmmmmhlh-bhhhth-zhlllhlml...“

„Áááá!“ plácl se do kolen. „No jistě! Že mne to nenapadlo hned! Vždyť to je přesně ono a Makrohrb to sám naznačoval. – Učedník nesmí být z jádra zlý, nýbrž musí být teprve námi zkažen!“

Můra, asi aby se nenechala slintavcem zahanbit na poli, jež považovala za své, pohotově navázala: *To-a-by-nám-mu-sel-být-ne-o-chvěj-ně-za-vá-zán-do-kona-lým-vdě-kem.*

„No...“ zvažoval Zlokujón, „možná... Ale myslím, že to samo by asi nestačilo.“

Můra to zkusila hned z jiné strany a důkladněji: *Te-dy-a-by-je-ho-ka-že-ní-by-lo-od-za-čát-ku-zce-la-kontro-lo-va-né-což-jest-a-by-by-lo-sku-teč-ným-for-mo-váním-dle-gus-ta-na-še-ho-což-jest-a-by-je-ho-zlo-mí-ři-lo-vý-hrad-ně-tím-smě-rem-ja-ký-nám-bu-de-vy-ho-vo-vat-což-jest-smě-rem-od-nás-pryč.*

„Tááák! To už je ono!“ zavýskl konečně Zlokujón a svým obludně odpudivým způsobem se rozchechtal.

„Inu, zrůdy mé milované!“ řekl potom, úlevně se usadiv do svého pavouky olezlého křesla. „Je to snadné: musíme vyhledat mladíka zcela nejslušnějšího, nejnevinnějšího, co možná nejméně zkaženého, ba řekl bych přímo panenského – ano, *panenského* a zhola neprohnaného, přímého,

pocitivého, upřímného! Neboť jen tak beze zbytku dostojíme varování Makrohrbovu a ze všech sil předejdeme nejhoršímu! – Amen!“

Jeho poslednímu slovu se zachechtali všichni společně – dokonce se ráda připojila veškerá verbež červí, švábí, žabí, čolčí, pulčí, stonožčí, komáří, pavoučí i kdejaká jiná horší, byla-li zrovna přítomna.

†

Tak se Zlokujónův dům otřásal smíchem, jehož ovšem přehnanou bodrost bylo by jistě možno chápat co výraz nepřiznané obavy či přinejmenším nejistoty z věcí příštích.

A že ona by tu byla tuze na místě, uvidíme dále.

Zlokujónův učedník

- Kapitola IX., kde nevinný, duchem chudý mládenec upadne v pařáty Zlokujónovy

Po návratu od kolegy si vzal Zlokujón, rozumí se, dlouhou dovolenou. Nedělal nic, leda se celé dny bažil svojí neskonalou ukrutností, jakož tu a tam i trochou pálenky. Až konečně po několika týdnech, kdy už mu byla dlouhá chvíle, povídá: „Zrůdy mé milované, myslím, že je čas přistoupit k dílu. Najdeme si konečně nějakého toho učedníka.“

Vprostřed stolu stála černá koule, přesně jak ji tam byl zanechal, když se vypravil na cestu k jihu.

„Vida, ta se zas bude hodit!“ zasedl před ni.

„Mám to již dokonale promyšlené,“ řekl svým zrůdám. „Zatímco vy jste v minulých dnech meškaly, já, ačkoli navenek to snad vypadalo, že dělám totéž, ve skutečnosti jsem přemýšlel, jak konkrétně věc zrealizujeme. – Pokud jste se těšily – anebo děsily, na tom ostatně nesejde –, že se budeme nazdařbůh toulat světem, než o nějakého příhodného panáčka zakopneme, tedy budete

zklamány - anebo potěšeny, ehm. Zkrátka: my se nikam trmácet nebudeme. Aspoň prozatím..."

„Blhllleh-jkhhhhlm-thhhllhhhlo-uhhhlnmmmmnhhhnhhh-nhlmdhhhhnhhh?“ podivil se Pavel.

„To bys rád věděl, vid'?“ kujónsky na něj mrkl Zlokujón. „Ale nebudu vás napínat: jednoduše použijeme astrálních bytostí. Vyvolám ty nejspolehlivější čmuchaly a slídiče, pošlu je napříč astrální plání, aby pro nás vyhledaly toho pravého a tímto křišťálovým okem“ - ukázal na černou kouli - „nechť nám jej pak ukáží.“

Tu se mūra vzrušeně zavrtěla, signalizujíc: *Výbor-ný-plán-stop-je-li-kož-v-ast-rá-lu-člo-věk-nic-ne-utají-neb-je-ho-ce-lá-po-va-ha-jest-tam-pro-stře-na-ja-kona-dla-ni-ne-mů-že-se-stát-že-by-chom-vy-bra-li-ně-koho-ne-vhod-né-ho-kdo-by-se-vhod-ným-snad-pou-ze-je-vil-stop-vždyť-je-ve-ní-jest-vě-cí-na-še-ho-svě-ta-kdež-to-onde-jest-mís-to-prav-dy-o-so-bě.*

„Většinou ano, mūrko. Vidíš tedy, jak skvěle to mám promyšlené. Je jasné, že to nemůže selhat!“

I provedl Zlokujón vše nezbytné a po jisté době se mu skrze astrální kanál hlásí pověřený vrchní slídič: „Možná bychom měli, co jste hledal, ó ukrutný.“

„Tak honem! Na co čekáte?! - Ať už mám obraz v kouli!“

„Ehm...“ ostýchal se obyvatel mezisvětí, „přikázal jste mladík nevinný, ba široko daleko nejnevinnější. A to by odpovídalo...“

„Tak v čem je problém, sakra?! Mluv, sic tě na věčné časy uhodím hromovou holí!“

„On totiž toto jest jaksi učiněný jeliman a ťulpas, zdá se. Třeba bychom měli hledat dál...“

Zlokujón se zamyslel sotva na moment, aby hned záhy vzkřikl: „Naopak! To je přesně ono! – Čím blbější a jednodušší ten kluk bude, tím menší šance, že na mne vyzraje, jako se to stalo kolegovi! – Hohó! Mrsk s ním do koule a rychle!“

„Když dovolíte, je tu ještě jedna maličkost...“

„Co zas?!“

„Vlastně to není tak úplně mladík, jako spíš mládenec. Totiž, *starý* mládenec. Ale dokonalý panic, to je zaručeno!“

„Pro mě za mě... Jen ať už na něho vidím!“

Koule se prudce rozzářila, až si Zlokujón musel přikrýt oči. Když ruku sňal, hleděl již do jakési tváře.

„Můžete to zaostřit?“ prohodil k astrálním prostředníkům.

„Tohle je plně zaostřené, ó nejkrutější. Bezvýraznosti toho obličeje není na vině přijímač – ona je jaksi plochá a tupá sama od sebe.“

„Ach tak,“ vydechl Zlokujón. „A poslyšte, víte jistě, že je to člověk? Zdá se mi, jako bych hleděl do

tváře vola. – Nebo lépe: do *odvrácené* tváře vola; víte, co myslím.“

„Je to člověk, ó nejzlejší. Volové se přece nešťourají v nose.“

„Hmm... Takže on se šťourá v rypáčku...“ pravil Zlokujón. Pak se drahnou dobu soustředil, až konečně zvolá: „Aha, už to vidím! Dá to chvilku zabrat, než se člověk v té hovadské tváři zorientuje, ale jde to. Hmmm... dobrá. Ostatně, ten šťouravý zlozvyk by možná šel patřičně rozvinout. Jest tu tedy přece jen jistý potenciál ke zlu, ačkoli zakuklen ve vší nevinnosti! Ach ano, tohle bude ten pravý! – Jen aby uměl aspoň mluvit... No, věřme tomu.“

„Umí mluvit. Dokonce i slyší na jméno. Jmenuje se Lojzík Prášek a pochází z nedaleké Horní Dolní, kde platí za obecního idiota.“

Zlokujón přikývl, že to mu stačí, propustil astrální slídiče a povídá svým zrůdám: „A nyní je na nás, abychom se vrhli do terénu. Zlákat hocha ke studiu, to nebude jen tak, na to se musí s patřičným fištrónem!“

I vypravil se osobně směrem ke zmíněné vsi, černý křišťál třímaje v ruce a necháváje si jím ukazovat cestu. Jistěže se nenamáhal po svých. Využíval služeb zvláštního samochodu: stál na obživlém drnu rákosí, jenž převrácen kořeny vzhůru, nesl jej i s holí a oběma zrůdami, kráčeje po

nespočtu rákosů jako nějaký mnohonohý pavouk. Především měl přikázáno příliš se nekolébat, aby se čaroději – a ještě spíše Pavlíkovi – nedělalo špatně od žaludku.²⁸

Horní Dolní opravdu nebyla daleko. Také to bude celé věci ku prospěchu, liboval si Zlokujón: vždyť takhle bude moci hochovi slíbit prázdniny v rodné vsi třeba i několikrát do roka. „Jakpak nám to všechno pěkně vychází!“ výskl. „Jak se říká, kdo si věc promyslí, ten škodu nezjistí.“ A zrůdy přikyvovaly; ačkoli Zlokujónův optimismus tak plně nesdílely.

Čarovná koule celou cestu zjevovala jelimanského mužíka vysedávajícího na louce a bylo krátce po třetí odpolední, když Zlokujón uviděl onen obraz nejen jejím prostřednictvím, nýbrž na vlastní oči. Zhasl křišťál, schoval jej do jednoho z mnoha záhybů svého rozedraného hábitu, slezl ze samochodu a hrbě se přes hůl, blíží se k Lojzovi.

Zlokujón věděl, že zobrazení čarovnou koulí realitu mírně zkresluje; nicméně byl přesvědčen, že zde musí jít o ten typ zkreslení, kdy realita právě nebude tak hrozná, jak se z nelichotivého obrazu zdálo.

Nu, zmýlil se.

²⁸ Že nestvůrný slintavec žádný žaludek ve vlastním smyslu neměl, tu rozhodně není podstatné.

Věc se měla naopak: Lojzík byl naživo ještě bídňější, nežli jak se jevil. Leč čaroděj si nezoufá. To je přece od začátku v plánu, říká si.

„Búúúch!“ zabučel Lojza.²⁹ „Kdo to sem jde?“

„Zdravím tě, Lojzíku!“ zamával mu Zlokujón a pokusil se na své ukrutné tváři vykouzlit sladký úsměv. (To se mu nepodařilo ani pranepatrně.) „Neboj se, já jsem jenom nesmírně krutý a zlý černokněžník Zlokujón a přišel jsem, abych si tě odvedl s sebou do bažin v Černém hvozdu.“ Tedy, šel na to opravdu od lesa.

„Jenže já s váma nikam nemůžu,“ smrkl Lojza, strčil si prst do ucha a podivuhodně naklonil svou velikánskou hlavu. „Já se nikam nemám odvádět s cizíma lidmama.“

„Ale prosímtě! Jakýpak cizí lid?!“ zvolal Zlokujón přátelsky. „Vždyť jsem se ti právě představil, takže mne dokonale znáš. I nebyl to sám

²⁹ Čtenář promine, že když Lojza svým typicky idiotským způsobem bučí, bere jméno Boží nadarmo. Nemůžeme za to, že náš výraz pro Nejvyššího jest tak nepřilíš vzdálen kravskému výrazu pro tlačení vemen, býcímu výrazu touhy po páření či volskému výrazu pro vyměšování příliš pálivého lejna. V podstatě slovíčku „bůh“ [búch] oproti tomu přebývá jen jakési chrchelné přizalknutí na konci (které nicméně Lojza ke svému bučení vždy přidával; snad z nějaké nevědomé pohnutky?). – Původnější výklad viz v současné literatuře – Lojzíkovi pochopitelně neznámé *nejen* proto, že neumí číst – u Ladislava Klímy v předmluvě k jeho dílu *Svět jako vědomí a nic*.

Platón, kdo tvrdil, že věc dokonale známe, známe-li její jméno?! – Hmmm... I kdyby nebyl, nevadí.“

„Na zdraví, pane! Ale já se stejně musím zeptat mámy...“

„Když jinak nedáš, pojďme za ní.“

„Já ještě nemůžu. Mám tady moc velkou práci, pane.“

„Prácičku, he? A co děláš?“ – Zlokujónovi se nezdálo, že by mužík podnikal cokoli mimo vydatného šilhání, idiotského naklánění hlavy a lebedujícího pošťourávání v nejrůznějších tělesných otvorech.

„Pěstění.“

„Takže pěstitel. Hm, proč ne... Ale copak pěstuješ?“

„Todleto. Búúúch...“

„Ty pěstuješ trávu?!“

„Jo, protože aby hodně rostla.“

„Hm, hm, hmm...“ Zlokujón se zatahal za vous, přemítaje, zda to přece jen nemá vzdát, dokud je ještě čas. Přemítal, přemítal a rozhodl se zle: bude pokračovat. – „A oni tě tu nenechají dělat nic záslužnějšího? Tedy, tedy! To u mne by ses měl mnohem líp.“

„Ale nechaj, pane. Nechaj. Pěstění jsem dřív dělal i s kamenama, a to jsem byl frajer! Jenže ty mi moc nerostly... Búúúch...“ zabučel smutně. „A taky jsem jednou pěstil jeden hříbek na kraji háječku. Jenže ten mi uhnul, když jsem zrovna nedal pozor, a máma mi pak řekla, že s kamenama ani s hříbkem mi to moc nejde, ať zkusím tohle. A to teda měla pravdu! Tohle je úplně něco jinýho, a když se sem na mě chodí dívat hodný lidi ze vsi, smát se mi pro radost a plivat mi na hlavu, aby mi asi nebylo horko, tak říkají, že mi to fakt ujde a že pro tohle jsem se narodil.“

„Mýlí se!“ frkl Zolkujón. „Ty ses narodil pro dráhu mocného čaroděje, chlapče!“

„No bodejť, pane. Ale to se musím zeptat rodičů...“

„Můžeme tedy už jít?“

„Vy myslíte, že ta tráva je pro dnešek dost narostlá?“

„Až příliš, řekl bych. Raději už toho nech!“

„Tak jo. Stejně už sem dost unavenej. – Tak pojd’te se mnou, dědečku, já vás vezmu tadyhle za tu vaší scvrklou ruku a dojdeme k nám domu; to bude maminka ráda, že jsem si našel kamaráda! I když jenom malýho a suchýho...“

Zlokujón se před nabízenou oporou vztekle stáhl a sykl si pod vousy: „Dědeček?! Kamarád?! Malej,

suchej?!! – Proboha, za koho mne ten t'ulpas má?! – S tím se bude muset něco udělat! Ale jedno po druhém: Napřed jej *získat* do učení, a teprve potom *učit*.“

Následoval Lojzík přes louku a pak po vyšlapané cestě po kraji pole. Překročili potůček, minuli starý mlýn a prošedše mezi několika ubohými chtrčemi, přibyli, aniž by někoho význačnějšího potkali, k prahu rodiny Práškovic.

„Mámo, sem domáááá! Táto, sem taky domáááá!“ zvolal Lojza zvesela, přičemž druhou větu o poznání hlasitěji než první, což bralo svůj důvod, jak se měl Zlokujón hned záhy dozvědět, v určité nedoslýchavosti Lojzíkova otce. Jelikož Lojzík sám už nebyl nejmladší – Zlokujón hádal, že mu potáhne na čtyřiačtyřicet³⁰ –, jeho rodiče takovými byli ještě méně. „A vedu na navštívení kamaráda!“ přidal. „Takového jednoho pěkného dědečka s kloboukem, hůlčičkou a zvířátky.“

Zlokujón, jsa čarodějem, a tedy v první řadě pánem vlastní vůle, se dokázal zcela vychladit až do bodu, odkud, jak věřil, dokáže snést podobné urážky.

³⁰ Čtenář laskavě uváží, co který věk znamenal v Zlokujónově době, a na vsi k tomu.

Staří Práškoví byli chudí, ale pohostinní lidé. Nabídli Zlokujónovi zelňačku, kterou pro sebe sice odmítl, ale nechal kapku nalít pro zmíněná zvířátka.

Nechtěl se zdržet dlouho, a jde tedy rovnou k věci: „Poslyšte, paňmámo,“ – obracel se na bábu, neb podle všeho onen bezzubý a nedoslýchavý stařeček nebyl pánem domu – „měl bych vážný zájem přijmout vašeho syna, tedy tuhle Lojzíka, za učedníka.“

„Lojzíka?! Za učedníka?!“ vykulila se babka. „Proboha, pane! Rozmyslete si to! Tuze důkladně si to ještě rozmyslete! Vždyť čemu byste asi chtěl tak nehorázného ťulpase a ňoumu naučit? – Teda, Lojzík je slušný chlapec, to zas jo, a mouše by jaktěživ neublížil, ale proč bych vám něco nalhávala: rozumu ten kluk nemá, ani co by se vešlo do praskliny v myší hrudce...“

„Cože to?!“ děd Prášek nastavoval ucho.

„Myší hrudka, dědku!“ zvýšila hlas bába.

„Aha, aha, hrudka, jo, hrudka... hmmm...“ Zdál se již kapku senilní.

Dle velkého krucifixu na stěně Zlokujón soudil, že rodina bude velmi pobožná, proto se rozhodl jít na to opět od lesa: „Chtěl bych vašeho mladýho vzít s sebou do Černého hvozdu, kde bych jej učil umění černokněžnickému a naváděl jej a nutil k páchání ukrutných zel. Samozřejmě pozvolna a postupně,

podle vůle Boží a toho, co by zvládal. Žádné přílišné lámání přes koleno; škola hrou, rozumíte.“³¹

„Nóóó,“ rozmýšlela matka, „třeba by u vás Lojza nakonec nějaké to uplatnění našel, kdo ví. Ale podívejte, pane, není páchání zla náhodou hřích? Totiž, aby Lojzík nešel do pekla, víte?“

„Ale milostivá! Hohó!“ zvolal Zlokujón bodře. „Co vás nemá! Jakýpak hřích?! – Však si to můžeme probrat a jestli vám připadnu jako hříšník, hned se ozvěte. – Takže zaprvé *pýcha*. Ach ano, *pýcha*, ten nejstrašnější a nejstarší ze všech hříchů, zhouba to Luciferova! No a teď povězte: připadám vám snad jako nějaký pyšný, domýšlivý fintil?“

Ač staré matičce Lojzíkově oči už nesloužily jako zamlada, přesto si byla zcela jista, že žádného nafintěného krasavce před sebou nemá.

„Takže zadruhé,“ pokračoval Zlokujón, „*smilstvo*... Tedy, v mém věku?! Vážně myslíte?!“

„Ne, to si nemyslím,“ uznala Prášková.

„Zatřetí *lenost*. Nu, těžko vám tu tak najednou podám důkaz o své píli, to je pravda; nicméně snad vám na to postačí mé čestné slovo...“

Prášková přikývla.

„Dále *obžerství*... Ha, ha... Vidíte, jak na mně ty hadry visí?!“

³¹ Zlokujón opět předbíhá svou dobu!

„A navíc jste odmítl dobrou zelňačku,“
přisvědčila ženská.

„Za páté *závist*. Pchá! Komu bych já mohl
závidět?“

„To nevím,“ přiznala ona.

„Tak vidíte. A pak tu máme *hněv*, milostivá, a rád
bych v téhle souvislosti upozornil na tu stvůru, která
mi právě bryndá po rameni vaši výtečnou polévku –
myslíte, že kdybych byl hněvivý, nechal bych si to
líbit?“

„Vy jste veliký klid'as, pane, to se pozná...“

„Přesně tak. A konečně sedmý a poslední
smrtný hřích: jistě víte, jaký to je,“ mrkl na ni.

„*Lakomství*,“ pravila; avšak než stačila ústa zavřít,
už o stůl cinkají zlaťáky. „Berte, jen berte!“ směje se
Zlokujón. „Milerád se podělím!“

Jakmile Prášková všechno zlato pečlivě posbírala,
zdála se celé věci dost nakloněna. „Jestli to tedy
dobře chápu, tak vy jste vlastně úplný svatoušek,
akorát že pácháte to, jak jste říkal, ukrutné zlo...“

„Ano, ano, paní. No, vždyť co je na tom
špatného? Každý se živí, jak dovede; ne?“

Starý Prášek celou dobu pošilhával kamsi pod
stůl. Tu bába do něj drcne loktem: „Co myslíš ty,
dědku?“

Děda na to šel prakticky: „Dostane mladej taky
takovou fajnovou pevnou obuv?“

„Ehm, obuv...“ – s tím slovem se Zlokujónovy prsty v zatuhlé ponožce nervózně zachvěly,³² – „no, s tím samozřejmě nebude problém. Dostane *obuv*, šaty, a časem i pořádný nepromokavý černokněžnický klobouk.“

„Blllmbbbb,“ spokojeně zabrmlal děda bezzubými ústy. „A co pravidelné jídlo? Bude mít pravidelné jídlo?“

„Osobně kladu důraz spíše na pravidelné pití,“ uklouzlo Zlokujónovi.

„Cože to?“

„Mytí, dědo,“ opravil se Zlokujón. „Pravidelné mytí, povídám.“

„Ahááá... Tak to jóóó!“

Zdálo se, že děd je spokojen. Leč s řečí o mytí bába poněkud nakrčila nos. Zlokujón pochopil a opatrně dodal: „To se samozřejmě týká hlavně mladých. Na mně zas tak nesejde, no ne? – Hlavně aby naši mladí byli čistí a zdraví!“

Pro jistotu postavil na stůl měšec se zbytkem zlata.

Než nežli se po něm stará vrhla, se zvláštním nádechem v hlase řekla: „My nejsme proti. Záleží ale taky, co by chtěl Lojzík. – Tak, Lojzíku, co myslíš?“

³² Čtenář s trochou psychologického citu musel dávno uhádnout, že Zlokujón je ten typ člověka, který místo bot nosí pouze ponožky, nikdy neprané, a tudíž zatuhlé sedlou špínou do kvality nejpevnější obuvi.

Chtěl bys tady u vzácného pána studovat černokněžnictví?“

Lojza si vytáhl kus zelí z nosu, řka: „A víte co, mámo? Já bych to vyzkusil. Dyť to nemůže bejt tak těžký a pán je hodnej.“

†

Tedy si plácli a nebohý Lojzík se ocitá ve spárech Zlokujónových. Cestou ke Hvozdu si ovšem můra neušetřila štiplavou poznámku: že prý získali-li učedníka po dobrém, není to šťastný začátek; spíš měl ty staré Zlokujón násilím přinutit. „Mlč!“ okřikl ji Zlokujón (ačkoli ona vlastně mlčela vždy). A od té chvíle se zdál mírně rozmrzelý.

Výuka neslavně začíná

- Kapitola X., kde nebohý Zlokujón tápe v tenatech umění mentorského, nežli s pomocí své moudré můry pochopí, že mentorovat tu není tak docela nutné

Zlokujón začal s vyučováním ještě po cestě; však také proč to odkládat? Z výše drnovitého samochodu povídá Lojzíkovi trmácejícímu se po svých: „Tak podívej se, Lojzíku, říkals ve své bezbřehé nevědomosti, že jsem hodný pán. Pro jednou dobrá... Ale víckrát by to nešlo, kamaráde! Aby ses ode mne vůbec něco užitečného naučil, musíš vycházet z uvědomění jisté dost významné skutečnosti, a totiž že – a teď pečlivě poslouchej! – že *já jsem strašlivě zlý!* Rozumíš?“

„Búúúúch.“

„Výborně. Ber to tedy jako svou první lekci. Jsou to sice úplné základy a někdo by se snad mohl i posměšně ošklíbat, nazýváje je triviálními; ovšem jsou to základy, na nichž jedině bude možno stavět. Takže beze všech ostychů si tohle ponaučení pečlivě

opakuj, ať se ti vryje do paměti. – *Repetitium studium matrium.*“³³

„Díky, pane. Ste fakt hodnej.“

Zlokujón málem vyletěl z kůže: „*Hodnej?!!*“

„Jo, pane, ste hodnej, že mne něco učíte. Mě totiž nikdo nikdy nic neučil. Všichni úplně věděli, že je to zbytečný...“

„Ha!!! Ale *co* jsem tě zrovna učil? No?! Pověz! *Co?!!*“

„Že ste strašlivě zlej,“ odvětil Lojzík prostě.

„Tak proč k čertu říkáš, ty bídáku jeden uhnětenej, že jsem hodnej?!“ prskal čaroděj.

„Protože je to pravda...“

„Co si to dovoluješ, ty zkažený lojovitý opare?! Chceš říct, že to, co tě učí tvůj mistr, je lež?!!“

„Ne; dyť to je určitě taky pravda. Já vám moc uvěřuju, pane. Jinak bych přece neřikal, že ste hodnej.“

„*Grrrrr...*“ Zlokujón zatínal zuby a hnáty se mu zlostí kroutily. Nebyl schopen slova.

Za chvílku Lojzík povídá: „Jste hodnej, že takovou dobu nic neříkáte. Díky tomu si aspoň

³³ Ačkoli Zlokujón takzvanou „vysokou“ magií projednávanou v latinských knihách velice pohrdal, přece bral na milost alespoň latinu samotnou. Leč byla to milost značně pochybná – asi totiž úměrná jeho schopnostem milosrdenství –, když nejenže si z celého přebohatého jazyka zapamatoval sotva pár citátů, ale navíc – jak vidno – zcela špatně a deformovaně.

můžu nerozporušeně opakovat to, co jste mne zrovna naučil. Já totiž mám tu svojí hlavu takovou tvrdou a ucpanou, že do ní všechno dost těžko leze, víte? Máma říká, že ostatní lidi mají v hlavě takovej jako otvor, kudy tam vchází různý užitečný vědomosti, ale já že ho mám už od malička ucpanej – prej asi jako nějakym kamenem nebo co. Říkala, že některý dobrý doktorové takový kameny vyřezávají, ale na to my doma nemáme dost peněz, víte? Búúúch!“

Zlokujón se uklidnil a jakmile myslil, že nabral dost sil k dalšímu pokusu, zkusil to: „Nu, jestli už to máš pečlivě zopakované a naučené, přejdeme ke druhé lekci; půjde sice o něco, cos měl vědět už předtím, nežli ses vůbec kdy pokusil o nějakou smysluplnou řeč, ale co naplat, snad si to takhle doplníš, a bude zas vše v pořádku... Takže poslouchej: *Pokud se se dvě tvrzení naprosto vylučují, nemohou být současně pravdivá.* Rozumíš?“

„Ne.“

„To jsem si mohl myslet.“

„Promiňte, pane,“ posmutněl Lojzík. „Já se ale moc snažim.“

„Nic nic, to je v pořádku. Vidím, že s abstraktními poučkami nepochodíme. Takže konkrétně: *Pokud jsem zlý, nemohu být hodný.*“

Lojzík si strčil prst do nosu: „A proč?“

„Protože to tak prostě *je!* Neptej se a koukej si to zapamatovat, ty kyčelní otrubo!!! Ještě slovo o tom, že jsem hodnej, a plesknu tě holí!“

„To byste neudělal... Vždyť vy jste takovej –“

„Mlč!!!“

Po notné době a po poradě se svou moudrou mûrou čaroděj konečně rozhodl: „No, základy radši přeskočíme. Tím tě nebudu trápit. Na triviální věci asi nemáš hlavu.“

„Mám, ale ucpanou. Jak sem vám povídal, pane–“

„Neskákej mi do řeči, holomku!“

„Promiňte, pane. Už to víckrát neudělám.“

„A neříkej mi *pane!* Pro tebe jsem mistr, chápeš?“

„Nechápu, ale budu se hodně dost snažit.“

Zlokujón zoufale třesoucícma se rukama uchopil kraje svého klobouku a v jakémisi zbytečném zoufaleckém vytržení si je stáhl až k ramenům. Pak pomalu – a pravidelně dýchaje – počítal do tří.

„Někteří lidi se mnou nemají trpělivost,“ vysvětloval Lojzík, „ale vy to hodně dobře zvládáte, pane mistře.“

†

Když s večerem přibyli domů, Zlokujón vyřídil nutné náležitosti, vyhradiv Lojzovi malou temničku

v přízemí, a pak už se jen utápěl ve chmurách a pochybách.

„Nevím, jestli budu někdy moci takového jelimana učinit svým nástupcem. Možná to nebyl dobrý nápad...“

Chtě-li-by-chom-ra-dě-ji-do-pa-dno-ut-ja-ko-ko-le-ga-U-kru-tor? nadhodila můra.

„Samozřejmě že ne! Ale nezašli jsme ve směru prevence příliš daleko? Vždyť co na toho hlupce řeknou kolegové na sněmu? Ještě se mi vysmějí!“

A-ne-ní-liž-mo-žno-to-chá-pat-spí-še-ja-ko-náš-vý-směch-jim?

„Jak to myslíš?“ zbystřil čaroděj.

Jed-no-du-še-stop-je-li-kož-nám-da-li-ú-ko-lem-na-jít-ná-stup-ce-my-slí-ce-a-si-že-se-pře-tr-hne-me-jen-a-by-chom-je-jich-vů-li-co-nej-lé-pe-vy-ho-vě-li-bu-de-jis-tě-skvě-lým-po-lí-čkem-té-to-je-jich-po-vý-še-no-sti-až-se-ar-ci-u-ká-že-s-ja-ko-u-váž-nos-tí-jsme-se-to-ho-rá-či-li-uj-mo-ut.

„Chachá!“ plácl se čaroděj do stehů, až mu ty suché kosti málem praskly. „Máš naprostou pravdu!“

„Blmmm-hlll-hlllm?“ ozval se slintavec.

„Teď buď chvíli ticho, Pavlíku,“ odbyl jej čaroděj, „musím přemýšlet.“

Pavel zmlkl a čaroděj přemýšlel.

Čím hlouběji se do věci zahloubával, odkrýváje její dosud neviděné momenty, tím spokojeněji si mnul ruce. Takové rozhodnutí značilo celkové přehodnocení čarodějova postoje k Lojzíkovi: od nynějška se již nebude muset vztekat nad jeho případným neumětelstvím, nýbrž může se z něho spíše ještě těšit; ano, neboť čím většího neschopu příští rok na sněm přivede, tím lépe dá najevo své pohrdání celou záležitostí a tím rozhodněji se zasadí o to, aby si ctění páni kolegové jednou provždy přestali myslet, že mohou Zlokujónovi rozkazovat. „Che, che, chéééé...“ smál se. „To je kujónský plán! Hodný mého jména! Ché, ché, chééé... Věru ano! Ché, ché, chééé... Cha, chá! Hm. Takže co jsi chtěl, Pavlíku?“

„Nllh,“ odsekl slintavec.

†

A takto šťastným rozhodnutím vyhnul se Zlokujón velikým strážním a starostem, uštriv si určitě přemnoho vrásek a předběhnuv jistě nemalé riziko infarktu. Netušil však, jak lehko se naskytnou lapálie jiné. Neboť máte-li tuplovaného ťulpase pod střechou, neodvisí všeobecná spokojenost nijak zvlášť od toho, jak se k němu hodláte stavět a čeho s ním míníte dosáhnout; nýbrž, vycházeje z prosté

danosti ťulpasovy existence, je třeba počítat se vším i s ničím, veškerá očekávání nechat stranou, a co jediné tu zbývá: modlit se k Pánu... (čehož by Zlokujón pochopitelně nikdy nečinil.)

Jak se chtěl Lojzík zavděčit

- Kapitola XI., kde nebohý Zlokujón poprvé strašlivě utrpí hlupstvím učedníkovým, potom však připadne na jeho dosud netušené vlohy

Následujícího rána (rozuměj poledne, neb dříve Zlokujón vstával jen zřídka - např. tlačil-li jej močový měchýř či lejnová obdoba téhož; a beztak hned po vyprázdnění zase uléhal), tedy, následujícího rána, sešed Zlokujón do přízemí, pozdravil Lojzíka vřelým úsměvem: „Jakpak jsi se vyspal v novém?“

„Búúúch! Já nevěděl, že tu mám spát,“ odvětil Lojzík a překvapeně mrkal nevyspalostí podebranými volskými oky.

„Aha...“ Zlokujónova prve tak žoviální nálada opět mírně poklesla. „No nic. Asi jsem ti zapomněl

řící, že se tady na té pryčně, kterou jsem ti byl přidělil, můžeš vyspat... a taky že tou příkrývkou se můžeš přikrýt. Hm... – Tak víš co? Dožeň to teď během odpoledne a já zatím vyrazím do lesa za prací.“

„Búúúch...“

I učinil Zlokujón, jak pravil, zanechav Lojzíka doma a sám se vypraviv do houštin hvozdu. Měl v úmyslu doplnit svou rozsáhlou sbírku chorobných bylin. Rád by se soustředil výhradně na tuto činnost, leč mūrka jej zlobila jistými poznámkami; byl-li to prý dobrý nápad, nechávat ve stromě Lojzíka samotného...

Zlokujón nevrle odsekl: „A co by ne?! Vždyť přece bude chrnět. Nebo jestli se někam zatoulá a spolkně ho bažina, žádná velká škoda ho nebude.“

„Blllh-hlmmm-hllm-nhl-mlhh-hhlll,“ řekl Pavel.

„Ještě ty straš!“ zpražil ho Zlokujón. „Mlčte oba dva a nemalujte čerty na zeď! Nic špatného se nemůže stát. – A vůbec: to jsem ho měl radši vzít s sebou, aby překážel?! Pche! – Takže si schovejte ty chytré poznámky pro nějakého blba, který neví, co dělá, a mne radši nechejte, ať se soustředím na práci; chobotí podmastek je ostatně poslední makabrozní bylina, která chybí v mé úžasné sbírce. Jako všechny předešlé, i tuhle bude setsakramentsky těžké najít...“

Ach! Kéž by byl čaroděj více dal na své zrůdy!

Napřed Lojzík vskutku pouze neškodně ležel. Avšak cosi jej trápilo. Převaloval se a nemohl usnout, až konečně povídá: „Zdá se mi, že pan mistr je se mnou hned asi už zkraje teďka neuspokojen a oklamán, že jsem už ze začátku hnedka tak hloupý a nepoznal jsem, že mám spát, i když mně to neřekl. Hm, asi ode mne tedy vlastně totiž očekává, že budu sám od sebe dělat věci, které mi neřekne. No jistě, chce ode mne samostatečnost! Že mi to nepřišlo hned; jsem to přece nekňuba! Měl bych si to teď popravit a udělat mu poštěstění. Jo! Než dojde, musím mu přichystat poštěstivé překvapení. Búúúch! To je nápad! Vždyť pan mistr aby se dřel, a já učedník abych tu zahálel?! To by přece nešlo – ještě by se naštvál. Aha, už je mi to úplně jasné: tohle celé je akorát zkouška, jestli náhodou nejsem povalovač a budižničema. Aha... Ale já v ní obstojím! Juchů! Půjdu a uklidím mu ve světničce – ten bude mít ale radost!“

Schodiště kroucené podél vnitřních stěn stromu jej vyvedlo do patra, kde se zděsil: „Búúúch! To je ale pořádný nepořádek!!! Propáníčka, ještěže mne to s tím úklidem popadlo! To je přesně to pravé, co pan mistr potřebuje! Jsem já to ale chytrý kluk jako buk!“

A dal se do práce.

„Jujky, ty pavučiny se musí vymést! – Fuj! Takové tlusté masařky! Huš! Leťte pryč! Kšá, kšá! – A ty moc nekoukej, stonožko špinavá chlupatá, a taky se pakuj! Tohle je světnička mého pana mistra, a ten má rád čistotu; sám jsem slyšel, jak to mému tatíčkovi říkal. Búúúch! To jsem ale chytrý, že si to pamatuju. – Jéje! Kbelíček s hnisem?! To se přece musí hned vylít! – A co je tohle?! Ohambná žluklost? To je hrůza! A co tohle?! Chrobáčí huspenina...³⁴ Óóóó! A tohle! Nebo tohle! Ježíšku! Pryč s tím, pryč! Pryč s tím vším! – Tady je práce! Ještěže mne pan mistr má! Už byl nejvyšší čas dát to tu do pořádku! – Jemináčku! Bazilišci?! Aha, ti mají přece uhranující pohledy: tedy se nedivím, jestli se pan mistr bál je z té klícky vyprovodit... Ale já to pro něho udělám! I kdyby mne měli uhranit, přece to rád podstoupím na poštěstění mého hodného pana mistra! – Huš, huš! – No?! Tak co bude, hlísti? Myslíte, že pro vás to neplatí?! Nedělejte na mne ty protáhlé smutné obličejy, to vám nepomůže! Musíte si najít bydlo jinde! Nezlobte se, prosím, ale tady bydlí starý pán, který už potřebuje svůj klid... – A tyhle smradlavé byliny? Pro pána Jána! Tohle přece patří do bažiny!“

³⁴ Nezapomínejme, že Lojzík neumí číst (a to ani malé etikety). Jeho schopnost přesného rozeznávání jednotlivých humusů je tedy třeba ocenit!

„Á! Pane mistře, vy už jste zpátky!“ vystoupal vzhůru Lojzík, zívaje a protahuje se. „Promiňte, ale zdáte se mi neuspokojený... Nedařila se vám vaše práce? – To mne mrzí, búúúch! Ale tady se aspoň pošťestíte tím, jak se dařilo mně! – To všechno jsem vám uchystal, poněvadž nejsem zas tak úplně blbý, jak vypadám. Přišel jsem totiž na to úplně sám, že chcete, abych vám ukázal svojí samostatečnou pracovitost... No a nemyslete si, prosím, pane mistře, že to bylo lehké. Náhodou některé dost ošklivé věci byly zateklé ve flaštičkách pod víčky, a musel jsem teda ty flaštičky úplně celé otvírat, než se mi podařilo je všechny vylít! A kdybyste jen věděl, kolik dalo práce vyhnat ty divné polypy s chumdelatými ocásky!“

Čaroděj zhluboka dýchal, docela neschopen slova. Ztěžka dosedl na kraj postele – nyní zcela odblesené a páchnoucí jakýmsi čisticím, jež ten nekonečně zpropadený uklízeč kdoví kde sebral.

V třesoucí se ruce Zlokujón svíral stonek chobotního podmastku – ze srdce bažin nakonec přece jen vydobyteho – a prohlížel si ho ze všech stran jako nějaké nepochopitelné zjevení.

Zdál se najednou tak klidný. – Že by se o něho již docela postaralo sladké šílenství?

Něco si nesmyslně mumlá, bylinu, pro niž podnikl obtížnou celodenní výpravu, otáčí sem a tam... Nezpívá jí ukolébavku? Zdá se, že ano.

Záhy si ji vloží do úst.

Žužlá ji a žvýká.

Nesmyslně, bez zájmu o cokoli, vyhaslý, bez jediné jiskřičky v oku. Snad jen, že ústa se mu křiví tou hořkou chutí.

Pak bylinu spolkne.

„Mhhhm...“ povídá po jisté (či spíše velmi *nejisté*) chvíli, když konečně zas přijde k sobě. „Takže si to v klidu zrekapitulujeme. Co nám zbylo...? Hmmm... – Střecha nad hlavou. Aha, výborně! – Postel. Juchůůů! – Křeslo. Ano, skvěle. – Stůl. Dobrá. – Kredenc. Sice prázdný, ale aspoň něco...“ Pak zdvihne oči, aby pátral dál. „Učedník...“ – Na chvíli se zarazí, než hystericky zvolá: „Zbyl mi učedník! *Jaké štěstí!!!*“

Vzdychl a rozhlédl se napravo nalevo: „A mé zrůdy. *Mé milované zrůdy!!!*“ S tím se docela roztrásl. Nezbývalo mnoho a snad by se byl jakýmsi dojetím rozplakal.

„To jsou opravdu krásné zrůdy,“ povídá Lojzík ve snaze čaroděje potěšit; nebyl si jist, ale trápilo jej podezření, zda tuto obrovskou rozmrzelost nezpůsobil svému hodnému panu mistru sám. „Jak se jmenují?“

Tu čaroděj jako by se z podivné letargie probрал: „Cože?!“

„Jak se ty zrůdy jmenují?“ zopakoval Lojzík. Doufal, že opět nedělá nějakou chybu.

„Bllmhlh-Plhmmmlhhh-hllh-hlhlhlh-mlhklkh,“ odpověděl mu slintavec namísto čaroděje.

„Těší mne, Pavle a Můrko,“ uklonil se Lojza, „já se jmenuju Alois, ale jsem vlastně jenom Lojza, a rodiče mi stejně říkají Lojzíku a všichni ostatní blbečku.“

„Tys Pavlíkovi rozuměl?!“ vykřikl čaroděj a vyskočil, až měl slintavec zas co dělat, aby nespádl.

„Rozuměl, pane mistr.“ Lojzík se přikrčil. „To se nemá?“

Zlokujón neodpověděl, nýbrž důrazně rozkázal: „Běž dolů k sobě, spi až do zítřka, a hlavně si pamatuj: už nikdy v mém domě nedělej nic, k čemu tě sám osobně a zcela zřetelně nevyzvu! Rozumíš?!“

„Ano, pane mistře.“

Učedník sklesle odešel. Již zcela pochopil, že pana mistra nepotěšil. Pouze nevěděl proč. „Asi jsem se měl snažit víc,“ říkal si.

Nicméně Zlokujón již probíral cosi jiného. „První člověk, který se zeptal na jméno mých milých zrůd! Je to vůbec možné?!“

Sedl si na lůžko, nevěřícně kroutil hlavou. „A dokonce rozumí tvé řeči, Pavlíku...“

„Blhhhhhm-hllm-khlmmh.“

Náhle si Zlokujón na něco vzpomněl a znovu vyskočil, jako když ho trefí. Slintavec mu spadl z ramene a trochu se potloukl, ale čaroděj Pavlíka nedbal, přeskočil jej a rozrazil dvířka určité skříňky.

„Ááááh!“ unikl mu úlevný vzdech. „Lahvinky jsou na svém místě!“ – Měl na mysli lahve s pálenkou z baziliščí moči. – „Bazilišky opět odchytíme, to nebude takový problém. Hlavně jenom, že vzácné zásoby nám zůstaly!!!“

Skříňku zas pečlivě zavřel, na zpáteční cestě k loži něžně sebral naraženého i uraženého Pavlíka a uléhaje v bezútesně vyprázdňené místnosti, přece již smýšlel nadějně: „Třeba to není úplně ztracený případ. Jen musí dostat šanci. Obrníme se trpělivostí a ono to nějak půjde...“

†

Nakonec poměrně bezstarostně usnul, netuše, chudák, že všechno horší má teprve přijít.

Další den hrůzy

aneb Jak Lojzík čaroděje opět dost nesprávně pochopil

- Kapitola XII., kde nebohý Zlokujón ještě strašlivěji utrpí hlupstvím učedníkovým, předtím však podá pěknou řeč o zlu, zášti a pravé lásce

Následujícího poledne, vyšed Zlokujón z temnot svého brlohu do neznatelně světlejšího příšeří lesa, praví: „Dnes je krásný den! Na včerejší příhodu jistě docela zapomeneme v radostech, jež nám budou naděleny dnes!“

Zrůdy si – jak už byly zvyklé – vyměnily krajně zpochybňující pohledy. Leč neřekly ničeho.

„Nu, Lojzíku,“ povídá čaroděj, jakmile jej učedník pozdravil, „co se stalo, stalo se. Necháme to být. Snad sis z toho vzal ponaučení, a odted' vše půjde pěkně hladce.“

„Ano, pane mistr...“ Načež zas zabučel a strčil si prst proklatě hluboko do nosu.

Čaroděj ho tak pozoroval. Čas plynul a Lojzík se stále šťoural. Tu jelikož se neměl k tomu, aby šťourání zanechal, ani po době velmi drahé, čaroděj konečně vzkřikne: „Hahááá! Rád vidím, že zlozvyk

je náramně rozvinut! Toť důkaz, že sémě zla v tobě přece jen dovede vzklíčit! – Tedy začneme se setbou, kamaráde! A skočíme do toho rovnýma nohama! Co ty na to?“

„Búúúúch!“

„Výborně. Ukážeme si dnes takzvané *bezdůvodné škodění*. To je základ. Chceme-li se totiž naučit zlu, bude nejlépe začínat zlem bez příčiny, a tedy bez zášti, neb zlo jako takové se zcela obejde bez ní, když zášť je čímsi *jiným*, pro zlo samé nikoli esenciálním, nemluvě o tom, že jest až zhoubně přilnavá k pojmové sféře spravedlnosti, a skrze to dobra samého, abys rozuměl. – Ačkoli neznalí to lehkou směšují. Ano, zášť je matoucí věc, hochu. Člověk si kolikrát myslí, že je skrzskrz zlý, a přitom často pouze přetéká záští, jsa tak nanejvýš vyšší formou – tedy *vyšší* pouze kvantitativně, nikoli kvalitativně, což je jádro věci – nespokojeného fracka, který však v posledku stále touží po dobru, zde s tím jediným úkrokem, že podstata dobra jeho omezenému, do sebe zahleděnému chápání zcela uniká.“

„Aha,“ řekl Lojza, vytáhnuv konečně prst notně obalený soplovinou. „To jsem nevěděl, pane mistr...“

„Však je ještě tolik věcí, které nevíš, chlapče, a o kterých ti budu muset povědět!“

Lojza strčil prst do úst a žužlal čerstvou soplovinu, jako by to byl ten nejlepší cukrkandl.

Čaroděj jeho činnost kvitoval s uspokojením. Pokračoval: „Možná tomu nerozumíš v celé úplnosti. Tedy ti to ještě trochu osvětlím na určitých konkrétnějších příkladech. Například taková závist, jež namnoze bývá ze strukturních momentů zášti: jen si ji prohlédni, pořádně prohmatej a přičichni k ní, hochu! – A teď pověz: Nečpí snad ohavným pižmem jakési spravedlivosti? Jistěže je to spravedlivost perverzní, a tedy taková, již rádi sneseme a na níž rádi budujeme celá – ano, začasť i velmi skvostná – díla; ale přece jen: můžeme-li se obejít bez ní, čiňme tak!“

„Tomu já moc neporozumuju, pane mistr,“ smutnil Lojzík a soply jako by mu v takovou chvíli přestávaly chutnat.

„Tak podívej,“ vysvětloval čaroděj. „Když někdo například ohavně závidí, míní cosi takového: *Jaktože sousedu se dostalo toho a onoho, kdežto mně nikoli? To je přece nespravedlivé! Mor na něj!* – Už to vidíš?! Taková závist i zášť přece smrdí určitým vnějším *opodstatněním*, jež nadto nejenže neseďí v žádné z pozitivních forem zla, nýbrž pozor: celé to plyne z nespokojeností, jež dokonce jsou spíše jen pokroucenými semi-deficientními formami dobra (po němž tu stále zůstává jakási zmršená touha... –

vždyť není-liž tu snaha ustavit věci, jak by dle nás měly být, a tedy jak by měly být, kdyby svět byl dobrý?). – Ano, rozumíš správně: taková zášť přece zdaleka nikterak nepramení v ryzí touze po zlu samotném! A mohl bych pokračovat s dalšími příklady takové *podepřené* – ba, jaks viděl, dokonce *dobrem* podepřené! – zášti. A skrze zášť, jež by ke zlu vedla, kontaminovalo by se dobrem i ono samo. My však chceme zlo *čisté*, nejlépe po všech stránkách *nepodepřené* – a ne-li po všech stránkách, pak alespoň rozhodně ne podepřené dobrem! Nanejvýš snad svou vlastní sladkou hnusotou... Ano, přesně tak: chceme zlo samo ze sebe subsistující; samo ze sebe se napájející; klíčící z vlastního lůna; v každém okamžiku se ze sebe obrozující a zas již těhotné sebou i přeširým horizontem nespočtu svých dalších možností – horizontem bezbřehým, širým jako noční nebe nad černými moři –, neb je-li pravé zlo zřídlem i vřídlem sobě samému, neohraničeno ze strany spodní, není mu vytyčena ani hranice horní – ano, dosáhne až tam, kam jej vlastní vnitřní živost vynese! A když už tě mám učit, hochu, dodám poznámku, že tuto živost zlu – Zlu v jeho celku i zlu každému zvláštnímu – vdechuje člověk – nejlépe pak čaroděj – aktem své ukrutné vůle. Odvisí pak nejen od ryzosti a původní síly této vůle, nýbrž i od dalších mnoha okolností, chytne-li se ono zlé,

dokáže-li vzklíčit a přežít, ba vyrosteli v cosi velkého a úžasného, ...ale to už je složitější téma, hochu.“

„Takže nevadí, že tomu taky vůbec neporozumuju?“ A vrazil si do nosu druhý prst – tentokrát do druhé nosní dírky; inu, pracoval dosti systematicky.

„Aha! Už chápu, kde spatřuješ nejasnost, chlapče! Vypověděl jsem, že sledujeme zlo, které bude kořenem celému svému kmeni i živnou půdou proň, obrozujíc se samo ze sebe, jsouc otcem i matkou sobě samému. Ano; ale zas naproti tomu jsem řekl – a neboj se, není to chyba! –, že tuto jeho ze sebe sama se napájející živost mu vdechl člověk aktem zlé vůle. A to je docela paradox, vid’? Jako by pak takové zlo mělo svůj pramen v člověku a nikoli v sobě, zdá se ti jistě...“

„Búúúúúúúch!!!“

„Ona ovšem každá skutečná pravda je paradoxní, hochu! Esence věcí je dokonalým mysteriem, neboť jen ono – totiž mysterium – jest jejich skutečným jádrem. Ale ne abys je chápal jako nějakou hádanku k řešení! Vždyť mysterium je sebou ze samé své podstaty a nikdy se nestane rozluštitelným či průhledným. Nanejvýš si tak na ně lze sáhnout a zaplakat – anebo se naopak zasmát – nad bytostnou – jakož i nadbytostnou – nemožností

každého rozumářského průniku. Neboj se, to všechno pochopíš, jakmile rozum začneš trochu používat.“

„Búúúúúch...“

„Přesně tak,“ pokračoval čaroděj. „Ale abychom si v naší otázce, která přece jen nejde až do hloubek nejpropastnějších, zjednali jakési jasno, poslyš alespoň ve stručnosti... – Dáváš pozor?!“

„Ano, pane mistr. Hodně moc,“ odpověděl Lojzík, stále s prsty v nose.

„Dobrá. Tedy si pamatuj tohle: Ačkoli jsem *bezdůvodné škodění* nazval *bezdůvodným*, není to přesné: žádný konkrétní akt vůle není totiž bez svého dostatečného důvodu. Tím slovíčkem *bezdůvodné* tu tedy míním pouze tolik, že nepřistupuje žádný dostatečný důvod *zvenčí*, nýbrž že toto škodění bere své odůvodnění, a tedy zapříčinění, abys rozuměl, ze sebe samého. Už to začínáš vidět? – Cožpak to není úžasné?! Sama ona vůle, jež naše *bezdůvodné* zlo teprve plodí, byla zplozena *jím*, totiž tímto zlem – touhou po něm samotném, bez ohledu na cokoli vnějšího! A takto má tedy skutečné zlo původ a zřídlo v sobě samém – je otcem a matkou vůle, která mu vdechuje život, ač přece ono jej už muselo mít, má-li být takovou příčinou jeho vdechnutí!³⁵

³⁵ Je jisté, že Zlokujón – tak chabý latiník – nemohl číst sv. Augustina. Pokud však něco z jeho vývodů připomíná – alespoň strukturně –

Pokud se nad tím někdy patřičně rozmedituješ, hochu, přijdeš na to, že tohle je kruh opravdové vyšší Lásky. Had láskyplně se zakusující do vlastního ocasu, vycucávající z něho lejna i čůrky a vyživující se jimi od bezpočátku přenekonečných věčností až po samotný jejich bezkonec. – Ach, takový obraz mne vždy uvede v dokonalé vytržení!“

„Já to ale pořád moc nepochopuju, pane mistr,“ fňukl Lojzík; oba prsty obalené vnosní hmotou mu sklesle visely podél těla.³⁶

„Neboj se, nakonec pochopíš!“ chlácholil jej Zlokujón. „Koneckonců tohle jsou pouhé mudrlantské tlachy kořeněné špetkou otlemeného symbolismu. Zatím skutečného pochopení se člověku dostane teprve, když věc zhluboka prožije! Ano, *zkušenost*, chlapče... Na *tu* já kladu důraz! – Třebaže, jistě, uznávám i možnost zkušenosti takzvaně *vnitřní*; ale tím tě nebudu zatěžovat; ostatně když sama dichotomie vnitřnění a vnějšnění je nesmírně pochybná. – A z druhé strany je tu vlastně ještě ta otázka, není-li už sám *symbol* od toho, aby člověku nějakou tu zkušenost zprostředkoval...“

myšlenky Augustinových Sloliloquií či Konfesí, stále nemusí jít o podobnost čistě náhodnou. Zlokujón strávil mnoho bezesných nocí nekonečnými hovory s učeným doktorem Prasoflusem, jenž si zvláště v Augustinovi – vedle Areopagity, Bernarda z Clairvoux a Bonaventury – zvráceným způsobem liboval.

³⁶ Samozřejmě že až na konci paží.

nebo i samotná skála... Nezastaví se před ničím!
Che, che, chééé.“

„Ani před stromem?“ zeptal se Lojzík opatrně.

„Vím, kam míříš,“ usmál se Zlokujón. „Ale neboj se; jistě vyvrátí mnoho stromů, rozhodně však ne ten náš. V zemi kolem kořenů mám totiž odjakživa vyryt ochranný kruh, jež ani ten nejsilnější démon nedokáže překročit.“

Tu Lojzík pocítil nutkání povědět určitou věc. Ale neučinil tak – vždyť třeba by se pan mistr zas zbytečně rozzlobil. Tedy pouze tupě zabučel a nechal mistra pracovat.

Koneckonců to bylo moc pěkné podívání na všechna ona gesta, jež Zlokujón provozoval v doprovodu veletajemného mumlání, skřeků a nápěvů.

Netrvalo dlouho, zvedl se podivný přízemní víchř a hladiny bažin se zavlnily jako oceán v předvečer bouře. Setmělo se a Lojzík náhle roztřásla veliká zima. Však nežli se tomu mohl podívat, musel se divit čemusi nastokrát podivnějšímu: na bahenní mýtině se před jeho užaslými zraky zjevil tvor, jakého jaktěživ neviděl, ba v jakého by jaktěživ ani nevěřil – strašlivé monstrum býčího těla a obrovité, zcela masivní rohaté hlavy!

Mordulakova tělesná stavba byla očividně uzpůsobena k co nejefektivnějšímu drcení a boření. Ačkoli Lojzík to nevěděl, mezi démonology a podobnými výtečníky se říká, že až Lucifer vytáhne proti nebi, bude to právě Mordulak Ničitel, kdo poběží v čele vojů, aby svou hlavou co beranidlem vyrazil nebeské brány; a ať už na tom je kus pravdy větší či menší, zdálo se nesporné, co aspoň říkal Zlokujón: i ten největší strom by Mordulak vyvrátil tuze hravě!

Jeho zadní nohy se zaryly do řídké země, zahrabal jimi jako bůvol před útokem a veliké kusy bahna zasypaly les. Nicméně oči, které pozdvihl proti čaroději, rozhodně zvířecí nebyly – dokonce i někdo tak nevnímavý jako Lojzík v nich dokázal číst čistou zlovůli kotvenou v docela nezvířecím intelektu. A z říše zvířat nepošly ani dvě končetiny, které měl Ničitel jaksi navíc – řeklo by se „k dobru“, ale tu by se muselo říci spíše „ke zlu“. Vyrůstaly mu z šíje hned za hlavou a v každé z nich svíral po jedné obrovské zbrani: sekeru nesl v pravé, ozubený palcát třímaje v levé.

„Pane mistře, já jsem vám chtěl udělat radost,“ vyhrkl náhle Lojzík, zdánlivě mimo kontext.

„Teď neruš a pouze se dívej,“ odbyl jej čaroděj.

„Ale já –“

„Pssst! Řekneš mi to potom. Neprodleně je potřeba promluvit k démonu a dát mu patřičné rozkazy.“ A podle toho se naň obrátil: „Hu! Smradlavý sirný pacholku! Učiníš, co žádám, sic se naštvu a zapláčeš hořkými slzami! Neotálej, nýbrž běž a nič. Zvol si směr a pospíchej; dupej a boř, drť a dšti zkázu! Nezastavuj, dokud vše neskončí rozvráceno a pošlapáno tvými hroznými kroky!“

Démon děsivě frkl a opět zahrabal svou býčí nohou. Tentokrát o poznání zlobněji než prve. Děsivá na tom byla zvláště skutečnost, že ani když zahrabal napotřetí – tedy nyní –, nemířil čumákem jinam než proti Zlokujónovu kmeni.

„Huš! Paskvilný bambulo! Vyber si jiný směr! Cožpak nevidíš ten ochranný kruh?! Ten ochranný kruh, který –“ Čaroděj se vyklonil, aby odtud z vrchu překontroloval, co dříve kontrolovat nemusel, neb si byl jist, že–

„Aha,“ naprázdno polkl a poněkud rezignovaně pohlédl na Lojzíka: „Takže tys mi chtěl udělat radost...“

„Jo, pane mistr. Když jste povídal, že v domě vám uklízet nemám, došlo mi, že chcete, abych se napřed poučil uklízet před domem. Dyť to taky dá rozum, že než si uředník domůže tohlencto jako, víte co, jako právo, no, uklízet vevnitř, tak že musí napřed nákej čas uklízet venku. No jo, jenomže jak já

sem byl napřed hloupej, tak sem to napřed nepochopil. Ale dneska ráno už sem vzal smetáček a hrabičky a všechno sem udělal, jak ste chtěl.“ Však po těch slovech se mírně příkrčil a nejistě pípl: „Anebo nechtěl?“

Mordulak zařval, mohutně odhrábl a vrhl se vpřed. Jeho pohyb byl tak rychlý, že čaroděj sotva stačil napřáhnout hůl – žel aby s ní pak ještě udeřil, na to už nezbýval čas. Ozvalo se strašlivé zapraštění. Mordulakova hlava vyrazila kmen i s kořeny a naši přátelé letí do všech stran. Dopadnou do měkka – řídké bahno je všude kolem –, avšak chudinka slintavec: sotva pár sáhů od tlamy Mordulakovy! Svými krátkými chapadýlky se pokouší vyhrabat. Zhola marně! Zatím čaroděj – stařík otřesený pádem – teprve přichází k sobě na druhé straně mýtiny. A Mordulak už zdvíhá palcát k drtivému úderu! Když tu se mu před nosem mihne hbitý nekňuba: Lojzík čapnul slintavce a táhna jej za chapadlo jako pytel vazkých hlenů, probíhá mokřadem až ke kraji lesa.

Démon, k prudším manévřům spíše nemotorný, se těžko otáčí jejich směrem. Však jakmile se mu to podaří, vyrazí vpřed zběsile a prudce, nenechávaje nikoho na pochybách, že právě tohle je způsob, k němuž byl stvořen. Nezastaviv se před ničím, neuhnuv ani o krok, drtí a vyvrací stromy. Lojzík

naštěstí šikovně uskočil a zatímco Mordulak svůj drtivý sprint jen těžko zastavuje, on už se žene zpět přes mýtinu. Špetku času užije, aby pomohl vstát dosud otřesenému čaroději. Nemusí se dívat – cítí to v zádech: Mordulak už se obrátil! A další řev značí jeho útok. Dupot hrozivě sílí za jejich zády, když čaroděj, opíraje se o Lojzík, o překot kulhá k lesu.

Křís!!! Praskají kmeny, kořeny létají vzduchem, vlhká půda zas zasypává koruny. Ale Mordulak podruhé minul! A naši přátelé se derou lesem – stranou, co nejdál od démona, obíhajíce palouk.

Mordulakova rohatá hlava se mezi vším navršeným dřevem zaklínila. Chvíli mu trvá, než ji vyprostí – pomáhá si i svou ostrou sekerou.

Tehdy se však čaroděj již probral z prvotního šoku a bere věc do svých rukou: „Zpět na volné prostranství! A uchystáme mu zmar, když si v něm tolik libuje...“

Rozestavili se v místě, kde dříve býval jejich domov. Čaroděj neohroženě vpředu, Lojzík za ním s vystrašeným slintavcem v náručí. Můrka rozčileně mává křídly.

„Na co čekáš, výkalný pamlsku?!“ provokuje Zlokujón. „Poběž a ukaž, co umíš!“

Nemusil pobízet dlouho.

Jenom pár okamžiků a bude po nich veta!

Všichni se přikrčili za čarodějovými zády a Zlokujón – jenž byl celkově mnohem skrčenější, ovšem z jiných příčin – pronesl slovo moci, mávnuv před sebe holí.

...

Ale co to?!

Nic se neděje!

Bahno před nimi nepatrně zabublá... – A to je vše?!!

Lojzík už se připravuje na smrt. Přemýšlí, jestli po smrti bude mít nos, aby se v něm mohl šťourat.

Plně jat touto eschatologickou myšlenkou, stěží si povšimne zvláštního vývoje událostí. – S velikým žuchnutím se démon boří do bažiny – do hlubin, jež proň Zlokujón nechal rozevřít!

Zuřivě sebou škube, ale ve snaze o vyproštění se pouze zahrabává hloubš a hloubš. Každý takový pokus – ve vší své marnosti nesmiřitelně zuřivý – zasypává Zlokujóna blátem, neb démon se neprobořil daleko před nimi: jen kousek a mohl se jich dotknout!

„Tak to bychom měli,“ pravil čaroděj nepřiliš vesele, jakmile poslední Mordulakův řev utichl, nahrazen zoufalým bubláním. Toliko obrovské rohy – i ony však postupně mizející – značily, že tu kdy byl ten strašný tvor; kromě nich jen ještě strašlivá spoušť, již po sobě zanechal.

Čaroděj pohlédl na Lojíka, který provinile sklopil tvář. „Dobrá, dobrá,“ řekl Zlokujón, uznáv podle pravdy, že Lojzík je skutečný chudák. „Rozčilovat se nemá cenu. Taková situace vyžaduje jednu jedinou věc!“

A rozběhl se k troskám byvšího domova, aby v nich vyhledal skříňku s pálenkou.

Našel ji brzy. Však otevírá ji v nejúzkostnějším očekávání...

„Ach!“ vydechl úlevně. „Ani jediná se nerozbila! To je zpekla štěstí! Já snad začnu věřit v dobrotivost boží, přátelé!“ Nábožně spráskl ruce a oči mu samým štěstím zazářily.

†

Konečně sáhl po lahvince s nejstarším datem na etiketě...

Do třetice hrůza největší aneb Lojzíkovo vyhoštění

- Kapitola XIII., a tedy nešťastná, kde pohár Zlokujónovy trpělivosti docela přeteče. Zde taktéž o dobrodružném putování Lojzíkově a o obludách hrozných i horších, jež v lesích potká, a rovněž o panictví velebeném překrásnou ódou z úst bytosti k velebení panenských předností nejvíce povolané, a ještě více a více...

Zlokujón odšpuntoval lahev a hned si pěkně zhurta přihnul. Žel odlepiv ji od úst, zatvářil se tuze podiveně. Napil se znova. A zakřenil se ještě hůř. „HmMMM...???” Lokl si potřetí...

Když v tom mu to došlo!

Prudce vyprskl tekutinu a hrozitánsky vzkřikl na Lojzíka: „Ty prevíte! Ty kazisvěte! Ty lumpe! Ty syčáku jeden, pažoute nezdárná!! Propána boha, satana, lucifera, sloní nohu a šourek bizonka, to snad není možný, aby takovej neskutečnej škůdce a mizera mizerná chodil po světě! *Grrrrrrrrrr!* Zmiz mi z očí, nežli tě nadobro přetáhnu! Táhni, odkud ses vyloup a nevracej se, dokud... Co *dokud!!!* Prostě se *vůbec nikdy* nevracej!!! *Grrrrrrrr! Grrrrrr! Grrrrr!!!-!!!-!!!*“

Lojzík smutně sklopil ramena a šel. Přemítal, kde udělal chybu - že by snad ona čerstvá voda, již byl včera při úklidu načepoval do lahviček namísto té pálivé a zkažené, panu mistru nakonec nechutnala? Ale vždyť si dal takovou práci, aby našel dostatečně čistou studánku. Skoro se až v lesích ztratil. Skoro tam až přišel o život! A tohle má za to... Svět je tak nespravedlivý!

Bezmyšlenkovitě zamířil v paseku, již byl sotva před chvílí vytvořil Mordulak, prošel mezi vyvrácenými kmeny a konečně mizí v houští.

V samotném hvozdu bylo o poznání chladněji. Však nevítaný návštěvník udělal by lépe, kdyby se více než zimou třásl hrůzou. Hlupec ovšem nerozumí nebezpečí, dokud je nemá přímo před sebou. Inu ani po té, co se Lojzík zamotal do obrovských těžkých pavučin, nebojí se ničeho...

Ničeho, nežli uvidí samého pavouka!

†

Zatímco Lojzík tváří v tvář obrovské hmyzoidní stvůře očekává zkázu trne, slintavec povídá jen sotva uklidněnému čaroději: „Alhhhh-chhhh-hkzhhh-hhhh-thhhhmh-nhhhhccc-hhhlo-szhhlle?“

„Pcha!“ odsekl on. „Jen ať si ho něco sežere, škoda ho nebude!“

Ale i můrka se ozvala.

„Mlčte oba!“ okřikl je Zlokujón. „Nechci o něm slyšet už ani slovo!!!“

†

Veškeré snahy o vyproštění z lepivých drapérií byly marné. Pouze se Lojzík víc a víc zaplétal.

I tak příkladný tupec to musel brzy pochopit.

Snad kdyby jej v tu chvíli napadlo křičet, křičel by. A snad by jej čaroděj i slyšel, kdyby byl tedy křičel... A možná že pak by jej i *vyslyšel*?

Kdoví...

Lojzík nenapadlo než pouze zírat na pavouka. A zdálo se to jako nápad ne úplně špatný: alespoň si prohlédne, co ještě nikdy neviděl a v co by – jako prve u Mordulaka – jaktěživ ani nevěřil.

Pavouk byl obrovský, hroty nesmírných kusadel se leskly jedem, a jeho ještě nesmírnější pupek se leskl potem.

Ano, byl to pavouk pupkatý a zpocený. Znuděně se zahleděl na svou kořist, jen s největší nevolí se ve svém síťovém lůžku převalil a frkl: „Ježišmarjá, tady pavouk nemá kouska klidu! Zmiz, zatraceně, a nech chudáka starýho odpočívat! Kdo si sakra myslíš, že ty pavučiny bude zas spravovat!“

„Vy mne nechcete sežrat?“ řekl Lojzík podiveně, ač ne bez jisté úlevy.

„Seš přihlouplej nebo co?!“ odsekl rozmrzelý pavouk. „Myslíš, že pěšák jako já si může dovolit smlsnout si na někom takovém?! Vždyť se na sebe podiv: cejchem mistrovým jsi znamenán od hlavy až k patě! Cožpak to nevidíš?! – Aha, nevidíš... To jsem si mohl myslet. Vždyť vy lidé jste pozbyli třetí oko – jímž jediným lze takové hlubší souvislosti zřít – už velice dávno. Pouze divým tvorům, nestvůrám a nadto čarodějům ještě zůstává.“

„Vy máte třetí oko?“ zajímal se Lojzík. Jemu se spíše zdálo, že pavouk jich má na tisíc. Ale jist si být nemohl, když počítat uměl sotva do dvou.

„To se nesmí brát doslova, ty troubo! A koukej mě už nechat, ať mi nevyneseš spaní.“

Náhle se pavučiny staly dokonale propustnými a Lojzík mohl pokračovat v cestě. V cestě nazdařbůh, neboť hlupce dosud nenapadlo, aby hledal cestu domů. (Nicméně k jeho cti můžeme dodat, že takový záměr byl by beztak k ničemu: Černým hvozdem možno člověku leda bloudit; samozřejmě nešel-li s jistými úmysly po Zlokujónových umrlčích značkách – ale tohle nebyl ten případ.)

Nebohý Lojza! Vyhýbaje se nejhustšímu porostu, kličkoval mezi statnými kmeny. Míjeje veliké odulé houby, krčil se před jejich vazkou ohyzdností.

Šlápnuv omylem do nich, zasmrádl hůř než nevětraná bzdina. Pavučin se stranil, na rozhovor s dalším gigantickým pavoukem nemaje kapku nálady. Hrozivé, strašlivé zvuky snaže se nevnímat, klopýtal přitímím, rukama tu a tam vpadnuv do čehosi odporně slizkého. Viselo to ze stromů, brzy již i z Lojzíkovy tváře, a šimravě stonožkovité potvůrky v touze po náhradním bydlu, schovávají se do záhybů jeho šatu. Chudák si strhává košili. Plácá se po těle. A brzy košile užívá, aby odháněl ohromné komáry. Už i v kalhotách mu cosi leze... Pryč s kalhotami! – Fuj, už jsou i ve spodkách! – Odhodí vše do houští a utíká, nežli by jej hmyz dočista sežral.

Několikrát v příšeří klopýtne, potluče si kolena i lokty, hlavu má jak po výprasku, ale musí dál...

Však z toho si nezoufá. Stále byl jedině smutný, že toho hodného stařečka zklamal – a maminka s tatíčkem, rodiče nebozí, budou ještě zklamanější.

Po jisté době porost zřídne a zarostlé temné plochy uprazdňují místo močálům a bažinám.

Lojzík připadl na kraj mokřadu, co vypadá tuze smrtonosně.

Ovšem jaké to štěstí: jeho středem vede padlý kmen!

Alespoň maličko potěšen, že se nemusí vracet, vydává se na nejistou chůzi přes močál.

Kmen je dosti široký, přece však vratký. Na hladině se jen sotva drží, ale drží, a když bude Lojzík velice velice opatrný... – Ale to by jej zpod hladiny nesměly pozorovat všechny ty škodolibé oči!

Skupina mladých močálníků se krčí u dna. V lebedném očekávání brzké hostiny si mnou své obludné žabákovité ruce a veškeré ploutvovité výrůstky se jim touhou po čerstvém mase rozrušeně chvějí. Spokojený jízlivý chichot se rozléhá močálem – nad hladinu však neproniká. A tak to také musí být! *Zeshora dolů*, to je jediný způsob, co močálníci uznávají. Odsud nahoru nechť ale nevyklouzne nic!

A takový osud chystají i Lojzíkovi.

Nejmladšímu ze skupiny připadá zodpovědný úkol – aby se zasloužil o místo mezi ostatními, musí oběť strhnout do močálu. Schovává se pod kmenem a v nervózních šedivých prackách s plovacími blánami svírá větev, jejíž pomocí kmen lehko překulí, jakmile mu druzi dají znamení.

Lojzík je zatím na začátku cesty – jen několik kroků od břehu. Postupuje pomalu a opatrně. Rozpažením pomáhá rovnováze, netuše nebožák, jaká zkáza se naň chystá.

Mladý močálník je netrpělivý – tohle bude jeho první lidská oběť! –, nemůže se dočkat a z dlouhé chvíle kmenem již mírně pohybuje.

„Kuš! Všechno zkazíš, hlupče!“ sykne jeden ze starších bratrů. „Vyčkej času! Zatím je moc blízko u břehu, mohl by uniknout!“

Lojzík první pohyb kmene přestál bez větších obtíží a pomalu se břehu vzdaluje. K protějšimu je však ještě dlouhá cesta. Zjistí, že kmen se jaksi ustálil, a mírně zrychlí.

Brzy bude v třetině cesty.

Je tam.

Blíží se k půli...

A močálnické sliny se mísí s černou vodou. „Mňam, mňam, lidi já rád...“

Lojzík je v půli močálu. Daleko od obou břehů, odkázán na dřevo pod svýma nohama.

Zatím tam dole se rozlévá odporný smích.

„Teď!“

Kmen se prudce překulí. Lojzík žuchne do vody.

Máchá rukama nohama, plavat neumí. A močálníci se baví jeho nesnází.

Vždyť utopenci chutnají nejlépe!

Nutno jen chvilku počkat – polykat sliny ještě pár okamžiků, nehrnout se zbrkle k nehotovému soustu. Jen je-li to třeba, tu a tam nebožáka od klády odšťouchnout... „Che, che, chéééééé... Tenhle bude lahodný.“

„Pěkné od něho, že se pro nás i svlékl!“

„No bodejť! Slupky nepapám! Hu, hů!“

„Ta veliká hlava se zdá krásně dutá – jistě bude křupavá. Mhhhm...“

„Che, chéééé, chéééé...“

„Hi, hííí, híííí...“

„Ještě malou chvíličku a bude akorát...“

Lojzík polyká andělíčky, jen k utopení se dosud nemá.

„Chvilku, bratři, jen ještě maličkou chvilku...“

Ta jim už nebude dopřána. – „Co je to tu?!“ hřmí z nejčernější tišiny autoritativní hlas.

Stárek, který se skupině mírně vzdálil z romantických příčin – totiž naháněje upejpavou panenku močálnici –, vrací se rozezlen jejich dětinským chováním. „Vy pulci tupí! Co to děláte?! Cožpak nepoznáte, že tenhle nocoval v čarodějově domě?! Jak to asi dopadne, zví-li Zlokujón, že jeho chráněnc utonul v našem močálu?! Sakra práce, hňupové hovadští! Hned ho vytáhněte! Než dojde k nejhoršímu!“

Na koho dosáhl, toho plesknul ploutví. Na hony více se ovšem děsili čaroděje – to proto Lojzika tak střelhbitě vylovili.

I tak ona panenka močální, pozorujíc stárkovu autoritu z povzdálí tišin, kam se spolu prve byli uchýlili, jistě již svou upejpavost významně přehodnotí.

Tedy snad alespoň tomuhle to celé prospělo.

Anebo ještě ten dobrý účín měla ona neslavná epizoda, že se Lojzíkovi dostalo důležité rady, ba spíše varování: když jej močálníci vyvlekli na druhý břeh – tvářice se samozřejmě jako nejšlechetnější zachránci –, řekli mu: „Milý pane, musíte dát veliký pozor! Následující část lesa je obývána mlaskounem obecným.“

„A co to prosím je?“ zajímá se Lojzík, mezitím co zvrací proudy smradlavé vody.

„Víte, to není až tak zásadní, co je mlaskoun,“ odpověděl močálník. „Zcela zásadní je ovšem to, že mlaskouni mají zrovna říji.“

„Říji?! Co to je?“

„Nu; doufejte, milý pane, že co je mlaskouní říje, se nikdy nedozvíte. Pokud totiž ano, nejspíš si takové dozvědění neodnesete daleko. Když mají mlaskouni říji, jsou zhola nepřičetní; nedabají ni matky ni otce svého a garantuji vám, že ani vaše zlokujónská imunita vám nebude zhola k ničemu v teritoriu prosyceném neodolatelně svůdným pižmem mlaskouních samiček. Poroučíme se!“

Tu zmizeli zas pod hladinou, zklamáni a rozhořčeni, že tak pěkné sousto si museli nechat ujít.

„Hmmm, to jsou nějaké divné a nepochopovatelné řeči,“ pomyslí si Lojzík

a v domnění, že když je nechápe, nemají pro něho platnosti, neohroženě se vydává na další cestu.

Terén se zdál schůdnější a sušší. Dokonce komáři přestali Lojzíka obtěžovat a po nějaké době se jeho lýtek, stehů a břicha pustily i obrovské pijavice přisavší se naň, když byl padl do močálu.

Lojzík nepřemítal, proč ho opustily tak náhle – nebyl to inu veliký přemítač. Každý jiný byl by ale nucen dát si onen podezřelý úkaz do hrozivé souvislosti s neméně podezřelým faktem celkového odfaunění části Hvozdu, do níž Lojzík tak neohroženě vstupoval.

Strašlivé ticho. Nic a nikdo – Lojzíka vyjímaje – se neodvažoval pohnout a upozornit na svou přítomnost; žádná zvířena se neodvážila opustit své co možná nejhlubší doupě; a že by i stromy tak jakoby ustrašeně trnuly?

„No nic,“ řekl si Lojzík, „aspoň mám klid na přemýšlení.“ – A bezmyšlenkovitě si vykračuje dál.

Však po jisté době je dokonce i jemu nezvyklé ticho nepříjemné. „Zanotuju si nějakou pěknou!“ výskne tedy. „Búúúch!“

Tu hned by byl i zhurta spustil, neozvat se jenom to hrozné mlaskání. Zdálo se mu, že vychází z houští po levé straně.

Nehodlal zjišťovat, co hrozivý zvuk vydalo, a na zpívánky docela zapomenuv, notně přidává do kroku.

„Mlask! Mlask! Mlusk!“ Tentokrát zprava.

„Nenechejte se prosím vyrušit, já jenom procházím...“

„Mlask!!! Mlusk! MlaaaasKKK!“ - Z obou stran současně!

„Aha, ale já stejně už radši půjdu,“ Lojzík - ač nahý v nepřiliš teplém vzduchu - se vydatně potil. Celá zlověstnost mlaskání byla tak intenzivní, že ani příkladný trumbera ji nedokázal nevnímat.

„MLASK!“

Zděšeně vykřikl a dal se do běhu.

„Mlask! Mlask! Mlask! Mlusk! Mlask! Mlysk! Hlask! Plask! Mlask! Mlask! Mlaaask! Ou! Mlllllask!“

Zakopl, upadl do mechu.

Náhle jsou všude kolem!

„Mlask! Húúúú! Mlusk! Hííííí! Kvík! Houk! Mlyusk!“ takové a další ještě podivnější říjné zvuky vyluzovaly ty velepaskvilné vačnaté zrůdy - nepřehledné kopice nechutných špeků a kožních záhybů -, chystajíce se k obludnému gruppen-koitu s Lojzíkem co jakýmsi jeho ohniskem a současně katalyzátorem jejich nejzvrácenějších tužeb.

Zleva táhne mlaskoun neskutečně veliký a odulý. Zprava ještě hůř. Zepředu totéž. Jen mlaskoun vzadu

je menší; za to má však mnohem větší... – Lojzík nevěděl, co to vlastně má.

Sotva se mu podaří se zvednout, veliká dávka čehosi vazce hořkosladkého jej potřísňuje silou, jež ho nutí opět klesnout.

„Huhůůů – mlusk!“

„Mlask, mlask!“

„Mlask, mlysk, hvííízd!“

„Úhahá – mlask!“

„Mlask, mljusk, mlask...“

Lojzík se pokouší utéci. Však nohy i ruce proklouzávají na vazké hmotě – nedokáže se postavit. A oni jej kropí a kropí.

Blíží se. Jak proklatě už jsou blízko!

Lojzík již cítí to podivné teplo sálající z jejich chlípných údů. Náruče nestoudně rozpřážené, směřují k němu. Netvoří obscénní a smilní, oplzlejší než podbřišek dobře živeného mnicha...

Ach, vážně jej čaroděj vzal mamičce, aby ho nechal skončit takhle?!

Kde jenom je?!

Cožpak mu nepomůže ani ve chvíli nejtěžší?!!

†

Zatím si rozmilý Zlokujón lebedí ve svém křesle. Neztrácejí čas ani hlavu v zoufání nad rozlitym

mlékem, udělal si pohodlí pod širým nebem. Kolem rozestavil kusy domácí výbavy, jež se mu z trosk stromu podařilo vyprostit – stolek, pryčnu, kredenc a truhlici; to vše jen maličko potlučené – a opájí se příjemně slabým svitem odpoledního slunce, arci toho času slábnoucím víc a víc, neb ono se brzy ztratí za stromy.

Pouze špetka něčeho ostřejšího Zlokujónovi chyběla.

„Zítřka si budeme muset dát poslat do vsi,“ povídá přívěškám. „Pro nějakou pálenku nebo aspoň pro soudek vína. Likérek z baziliščí moči ani krkavčích hlenů ovšem neseženeme, to bychom museli požádat některého z kolegů. Hmm, mám dojem, že doktor Prasoflus mi dluží jistou laskavost... A ten pálí hutný materiálek, jen co je pravda!³⁷ Že bych se tedy obrátil na něho? – Ne! Nesmím nikomu zavdat důvod, aby myslil, že jsem v nějakých nesnázích! Ještě by se moc vyptával a tahle má trapná šlamastika by vyšla najevo. – Tedy jedině snad Ukrutor? Ten přeci bude mít pochopení... – Ale ne! Ani před ním nehodlám odhalovat své slabosti!“

³⁷ Všichni v kolegiu velmi dobře tušili, odkud prýští Prasoflusovy nadměrné potíže se zrakem (ano, vážně to neměl ze čtení). Leč než aby za to – oni zvrácení – jeho pálenku prokleli, spíše jí ještě žehnali, přiznávající jí nejplnější plnost pálenčích ctností.

Ne-mě-li-by-chom-se-než-o-chlast-sta-rat-spí-še-o-Loj-zí-ka?! nahnědla můra nahněvaně. (Nemohouc nahněvanost celého projevu dávat najevo tónem řeči, vyjadřovala ji přehnanou intenzitou tahání za chlup – trhala zaň, až to čaroděje bolelo.)

A slintavec, s nímž byla můra spojena jakýmsi hlubším nestvůřím poutem (ovšemže bezprostředně promlouvat mohla leda k čaroději), ji podpořil: „Mllhllkhhha-mhh-plvdllh-mhhhzeh-shhe-mh-nh-sthhthlllm...“

„Hýml!“ vzkřikl Zlokujón. „Co to má být?! Nějaká vzpoura nebo co?! Řekl jsem vám jasně, že o něm už nechci slyšet!!! Mám to snad opakovat?! Tak ksakru mlčte a vůbec se neopovažujte mi toho marného nekňubu připomínat! *Grrrrrrrrrr...*“

†

„Mlask! Mlask! Mlask! Mlask! Mlask!“

„Co mi to děláte?! Prosil bych nechat být!“

Úpí a vzpírá se, toho času již notně potřísněn. Ohmatávají jej, lahodující na nahém mládeneckém těle. Lojzíkovi je zle a těžko se mu dýchá pod nánosem všech hustých šťáv.

Jak dlouho to může ještě vydržet?!

Chmatání se stává čím dál drzejším, čím dál zuřivějším, čím dál bolestivějším...

Když náhle! - Mlaskání přehlušuje mohutné ržání hřebce, který hned záhy zaskví se v celé své bělostné velkoleposti. Mocný jednorožec vtrhá mezi zlotřilé mlaskouny a svým rohem - třebaže ten se zdá tupější, než by jeden čekal - rozhání obludy do všech stran. Jímání posvátnou bázní utíkají do houští a strkají se jeden přes druhého, vystrašeně mlaskajíce, s hrdostmi svými vši hrůzou již zcela upadlými, když jednorožec vítězně stane nad téměř ohromeným Lojzíkem.

„Ahoj! Já jsem Bohoušek,“ spustí hlasem poněkud příliš hebkým a měkkým na tak majestátního tvora, „jak sis jistě všiml, jsem celý růžový, takže mi můžeš říkat Růžový Bohoušek. To já mám rád.“ – Jak Lojzík zaznamenal teprve tehdy, když mu Bohoušek podával svůj roh, aby mu pomohl vstát, skutečně byla Bohouškova naprostá běloba toho typu, že ji nerozeznáte od naprosté růžové. „Rád jsem ti mohl pomoci,“ dodal. „Jsi pěkný kluk,“ – změřil si Lojzíka od hlavy k patě a zvláště zvědavý pohled věnoval jisté jeho odhalenosti. „Jak se jmenuješ?“

„Já jsem prosil bych Lojza,“ představil se on, znechuceně stíraje ze své pokožky utkvělé rosolovité žmolky. „A moc ti děkuju, Růžový Bohoušku, žeš mě uchránil.“

„Ále, to nestojí za řeč,“ frkl jednorožec. „A tohle nech taky na mně; ukaž, pomůžu ti...“ – Načež počal Lojzíkovo potřísněné tělo zbavovat potřísnění svým dlouhým vláčným jazykem. Trochu divné bylo jen, věnoval-li svou péči zvláště místům, která zas tak mnoho potřísněná nebyla a nadto zejména oněm, jež by Lojzík kdykoli jindy skrýval pod spodáry. Veškeré zajímavosti nebyla prosta ani skutečnost, že čině se Bohoušek svým jazykem v Lojzíkových partiích spodních, zároveň se rohem otíral o jeho

partie horní – rohem, který *opravdu* nebyl tak ostrý, jak by člověk čekal (za to však dokonale pevný).

„Hm, hm, hmmm...“ liboval si přitom. „Jestlipak víš, Lojzíčku, proč jsem se ti zjevil?“

„Abys mě uchránil, ne?“

„No to jistě. Samozřejmě... Ale teď mám na mysli tohle: nebyl bych se ti mohl ukázat, kdybys býval nebyl –... hm, hm, hm... uhodneš *co*, kamaráde?“

„Hlupák?“

„Ale ne, ty můj malý cukrovaný koblížku!“ zasmál se Bohoušek řehtavým jednorožčím smíchem. „Přece *panic!*“

„Búúúúch! Tak to jo... Že mi to nepřišlo hned!“ plácl se Lojzík do čela. „A co to je panic? Teda, jakože už vim, že to sem já, to jo... Ale co to vlastně teda sem? No, není to vlastně hrozný, když nevím, co sem?!“

Bohoušek zaržál, rozradostněn, že má podat výklad o látce jemu nade vše drahé. I spustil: „Panic je nevinnost! Panic je čistota! Panic je lahoda, ó ano, lahoda! Panic je krása nepotřísněná! Panic je jako závan svěžího vzdoušku před ulehnutím mezi květiny na lukách osvícených sluncem! Hle: laskomina podávaná na lžičce ústům, jež nepolykají, alebrž vsávajíc póry svými neposkvrněnost nabízených laskavostí, v úctě a bázni se stáhnou,

když travy mlčí a rosničky žalují na přehnanou hebkost odrazu zacházející luny na hladině teplé vody. Panic je něco podobného jako panna, akorát lepší. Panic je něco jiného než chlívník, totiž zcela naopak. I proutník je z jiného soudku, hochu můj dobrem jařmený! Panic je jako vrátka k bodrosti vůní vzdálených, co přinášeny vánkem poledním, syceny rosou jitřní a zmítány touhou býti čichány a do goblénu zdobícího nosní svatyni vetkávány, na okvětní lístky pampelišek sedají a k nebesům přenášeny rukou sokolníka byvše, jenž ptáčky své líbá na peří, kdežto psa nechává doma, se sestrou svou večerívá při svíčkách na balkoně, na jiné líbeznosti času nemaje, nežli na melodické loudění záhonů zahradních, zasazuje dýni i slunečnici, každou do jiného kouta dle dví stran světových, láskyplně pomínuv ostatní dvě, uléhaje pod cypřiš cloumán jímavostí podvečerních zvonců a opřádán loukotěmi fialek, spíše nežli baldachýnem růží, což mimochodem za nevhodné jistěže by neměl, totiž pro nevinu svou a ryzost okouzlení pachem jalovic, když v mrákotách mámení laní vlašných zpod pahorků do údolí slynoucích naléhá, vlahostí též vlastní nabádán, ať neodcházejí, neboť s nimi je mu tak sladce – ach, tak sladce, přesladce, hochu! –, neslýchaje, žel i dík, v odpověď než jejich smíšek nádhery nádhernější, jež je mu dáno vzpomínat

i v naději očekávat, jejíž je mu dopřáno milovat a přát si, avšak zejména kol sebe nechávat plynout, či sebe sama na vlnách pěni o něm nesena býti, o lumpovitosti sedláků nad borem své náčiní zapomenuvších potuchy nemaje, neboť nesmýšlí nic – ať dobré, ať špatné – o těch, kdož zpili se než láskou očistnou, to vše z jeho strany, třebaš i jitrocel odkvétá a maceška zví řeholi milujících, kteří jakmile pozbudou zábran úkladných, dávají i berou, plnými hrstmi do a ze škopečků, o jejichž hloubi mlčeti mi nutno, v útěchu i v plén, niterné záchvěvečky srdcí svých jako jablíčko kulatých vkládajíce, když z lahodnosti, o které svědčí nejen pláč líbání, přece jen se liknavě stahují a vzdalují se člunků bělostných, zčernalých však večerem nastalým, ke skotačení štiky v proudu zurčícím s jen velmi opatrným přihlédnutím, jakož pak i k celé potěše mírného kolébání, jehož ti, příteli, jen sotva postřehnouti bude, jakmile se v rokline slova soucitného, samozřejmě nikoli mrzutějšího nad posun čermáčka blíže k západu po snítce březové, ustrneš nad lkaním jejich o smíru nesmírném, jen kdyby ve všem tom zamžení k houkání sýčka necitelní se nezdáli, byť s tvářemi svými co čumáčky bytůstek němých obrácení v paprsek žaloby lásek minulých, které v hájích šumných podobných těm dnešním, ba vůkol stejným, dály se a smály, tu myslíce jistě, oni snoucí

o beránčím hýčkaní, leč stínění haluzemi rmut, jež ruku v ruce s prozřením kráčí, že opačně tomu ani nelze, slýcháni, ač šeptali hlasem nejtišším, a to mi můžeš věřit, jak vzývají skvost spíše jinačí, než o kterém pěji, když ochuzují se jarostí synů pastýřských, avšak po jilmech bez prahnutí vůbec, co zde jak zrna pící, skotačí v blaženství tvém i mém, když jehličí neznatelně píchá bosou nohu tanečníka. Ano, Lojzíku, tak je to. Panic je všechno tohle i mnohem více. Už chápeš? Panic jsi *ty* a já prostě nemohu než překrásně básnit nad tvou panenskou září!“

„Búúúúch!“

Tu však Růžový Bohoušek zezelenal. „Propána!“ vzkřikl. „Já snad zapomněl na slavíka! A nevzpomínám si ani, zda jsem do své básně zakomponoval holubičku! Luna tam byla?! Ach ano, luna tam naštěstí byla. Co andělé?! Stejně jsem to ale mizerný poeta... Je mi to tak líto! Pojd' ke mně a utěšuj mne, hochu! Laskej mne a povznášej v mé hořké nouzi!“

I přišlo by to Lojzíkovu jako z bláta do louže, nebýt toho, že v pravou chvíli zasáhl kdosi další, aby Bohouškovým dotěrným pokusům, jen o maličko méně lascivním a zhoubným, než byly ony mlaskouní, učinil přítrž.

V doprovodu slastné vůně seskočil odkudsi z korun podivuhodný skřítek, zlobně dopadnul na jednorožcův běloskvoucně růžovoskvoucí hřbet a ještě naň vztekle dupaje, vzkřikl: „Ha! Ty darebáku hanebná, nevěrná! To by se ti líbilo, mrouskat se za mými zády! – Že prý se jde pouze potěšit pohledem na mlaskouní lásku! A ono tohle! Já to tušil, ty nevěrníku šalebná, odporná! – No a co ty, kluku nahá nestydatá, co tak hloupě koukáš? Jistě tě zblbnul nějakou svou sladkou poezií, vid’? Jo, to on umí, na to ho užije... Ale aby se věnoval, komu slíbil věrnost, to už je jiná! Záletník jeden, chlípník nezdárná...”

„Dost už!“ hříml jednorožec a mluvě k Laskálkovi, otáčel krk. Neschopen však otočit se k němu zcela, popochází dokola, jakoby v honbě za vlastní oháňkou. „Upokoj se, miláčku,“ domlouval skřítkovi. „Vždyť zloba ti sluší prachnepatrně. Všechno se má jinak, než myslíš.“

„Tak vysvětluj!“ Laskálek zkřížil ruce na prsou a špičkou nožky rozčileně podupává po Bohouškově páteři. „A koukej, ať je to tuze přesvědčivé! Nebo se neznám!!!“

„Přesvědčivé nebo ne, bude to pravda pravdoucí.“

„Však znám tyhle tvé pravdy! Cožpak je to poprvé?! Pcha! Že prý už to víckrát neuděláš! A já ti tolik věřil...“

„Ale slad'oušku! Tady vážně o nic nešlo. Opravdu jsem se pouze díval na mlaskouna, čerpaje inspiraci pro večerní hrátky s tebou, když tu s úděsem zřím, jak tenhle chlapec zbloudilá padá do

léčky mlaskouní. Měl jsem jim ho snad nechat napospas?!“

Skřítek důrazně pohlédl na Lojzíka: „Je to pravda?“

„Ano, prosím. Je to opravdové povídání.“

„A kdo tě svlékl?!“

„To já sám. Už dřív... Kvůli komáříím, pane.“

„Jaképak *pane*,“ pookřál skřítek konečně, „říkej mi Laskálku, jako všichni mí hebcí kamarádi. Hmmm, dobrá tedy... A promiň mi, že jsem se tak choval. Věř ovšem, že to nebylo bez pádného opodstatnění. No nemysli si, hochu; ať se to zpočátku namanulo jakkoli, přece jen je mi jasné, že tenhle chlípavec už si na tebe brousil zuby – nebo spíš roh, abych byl přesný.“

„Ale Laskálku!“ ohrazoval se Bohoušek dotčeně.

„Mlč! Víím, co v tobě mám. A buď rád, že to беру jen takhle.“ Obrátiv se zpět k Lojzíkovi, povídá: „Abys věděl, všichni tihle jednorožci, to je tuze podařená cháska. To, že vyhledávají panny je obecně známo; nikdo ti ale už neřekne, jak je to dál... Totiž, že každá potká jednorožce nanejvýš jednou. – Můžeš hádat proč.“

„Búúúúúch! To neuhádám...“

„Tak já ti to povím, kamaráde,“ ušklíbl se Laskálek. „Protože po prvním setkání už to není panna! Vždyť k čemu asi myslíš, že mají ten roh?!“

No? Jistě sis původně myslel, že je jednorožčí roh mnohem ostřejší. Jo, jo, to si myslí všichni...“

„S těmi pannami nemáš tak úplně pravdu, Laskálku,“ řekl Bohoušek mírně dotčeně. „Existuje přece jedna, která potkává jednorožce zas a zas a panenství jí žádný nevezme.“

„Ale přitom ji deflorují dosyta,“ přikývl Laskálek.

„Takže víš, o kom mluvím,“ zařehotal Bohoušek s širokým úsměvem.

„Jistě, jistě,“ vrátil mu úsměv jeho druh.

„Já ale nevim,“ přiznal Lojzík.

A Laskálek mu vše vysvětlil: „Přece panenka Maria, miláčku! Ona zůstane pannou, i kdyby se nechala nabodnout celým stádem jednorožců, i kdyby se dala obskočit celým regimentem zpocených chlapů, i kdyby vévodila všem ženským v roztažném dobráctví, ba i kdyby uspokojovala vlastní nabídkou docela veškerou poptávku, jež jindy tak bolestně převažuje! A nebudu tě nutit, abys hádal, proč tomu tak je. Vždyť uhodl bys lehko, je to přece zcela nasnadě.“

Bohoušek jej vesele doplnil: „Panenka Mária zůstává panenkou, neboť je tak psáno. A co je psáno, to je dáno, kamaráde! Cha, chá! Mám za to, že i Josef ji mohl prznit od hosana do aleluja a přece měl doma pořád jen čerstvou pannu. – Hled'! Mystérium

poupátka neodkvétavého, arkánům nevinnosti ve vilnosti, tajemství –“

„Nezačínej zas s tím básněním!“ okřikl jej Laskálek. „Je to sice krásné, ale jednou do roka toho bude ažaž. Musíš svůj dokonalý talent šetřit!“

„Myslíš?“

„No jistě, slad'oušku! Cožpak bych svého miláčka tahal za nos?!“

Zatím Lojzík by už raději šel. Zdálo se mu, že nyní i Laskálek si jeho nahé tělo prohlíží způsobem, jaký prve zaznamenal u jednorožce a jaký bezmála měl určité následky, které Lojzík nemohl mít za dobré, ačkoli neprostupná mlha jeho dokonalé nevinnosti nedovolovala zhlédnout jejich pravou podstatu, i kdyby snad jeho rozum byl dost bystrý k tomu, aby ji mohl pojmout.

„Děkuju vám obouma,“ pravil. „Ale já už musím jít dál.“

„A kam máš vůbec namířeno, heboušku? Takhle sám – nahý, křehký, něžný, bezbranný – v tak nebezpečných částech Hvozdu...“

„Mám jít odkud sem se vloup a nevracet se dokud vůbec nikdy. I když moc tomu nepochopuju,“ pokrčil rameny.

„To není tak těžké, kamaráde. Někdo tě asi poslal zpátky tam, odkud jsi k němu přišel, hm...“

„Ale já k němu nepřišel, pane Laskálku. On si mě přivednul.“

„A odkudpak, přítelíčku?“

„Přece z mého domova...“ A tu mu to došlo! Zastak blbý přece nebyl. „Aha! Takže bych měl jít domů?!“ vyhrkl s nadějí v hlase. Však se mu po mamičce už stýskalo (považte, že naposled ji viděl předevcírem!).

„Myslím, že ano. Ostatně to je totéž, co bych ti poradil já. Hvozdem věru není radno bloumat. – A odkud jsi? Jistě nevíš ani směr a naše pomoc ti nebude na škodu.“

Lojzík prozradil, kde má maminku s tatíčkem, a jeho dva laskaví zachránci se zařekli, že jej kus svezou. Prý alespoň k vozové cestě ve vyšších polohách Hvozdu, a odtud že už dojde snadno.

Nebude asi bez zajímavosti poznamenat, že když Lojzík seděl nahým pozadím na zádech Růžového Bohuška, skřítko Laskálka maje před sebou, tento maličký se na Lojzíka náramně tiskl a zdálo se, že v posedu z chlupatého moudí si velice libuje.

Leč kromě toho a několika spíše nevinných návrhů – totiž zejména zda s nimi nechce zůstat a věnovat se lásce potrojně (což je prý vždy vznešenější nad lásku podvojnou, když i sám Pánbůh je láskou tří) – jej nijak neobtěžovali a svůj slib ve všem dodrželi.

A nežli Lojzík opustili na lesní vozové cestě, která jej dovede do Horní Dolní – alespoň bude-li se držet ukázaného směru –, ještě ho varovali, ať se má na pozoru před úklady loupežnické bandy, na niž zejména Laskálek má kontroverzní vzpomínky, ačkoli prý není pravděpodobné, aby se banda v této době zdržovala v oné části lesa, a musel by být věru smolař, kdo by tu na ně natrefil. Ostatně i pokud se tak Lojzíkovi stane, nejspíš projde bez obtíží, když očividně není z majetných...

Rozloučili se s ním s přáním velkého zdaru, štěstí i lásky, líbajíce jej tehdy nejen na ústa, a loučení to bylo dlouhé, dlouhé, předlouhé...

†

Však nakonec Lojzík přece osaměl.

Za soumraku. Na cestě nikoli světlejší houštin. Ba dokonce se zdálo, že tu je světla méně než tam mezi stromy. Naštěstí, Lojzík se bál máločeho. A tmy teprve ne. „Vždyť kdybych se bál tmy,“ vymyslel jednou v jakési velmi vzácné myslitelské chvíli, „tak bych nemohl spát, protože bych nemohl mít uzavřené oči, protože když má člověk uzavřené oči, tak je ve tmě a kdyby se tmy bál, tak by je uzavřít nemohl, protože by se toho bál a bál by se spaní a křičel by ze spaní anebo by ani nekřičel, protože by

vlastně nespal. Jo, nespal... A toho se teda bojím, že bych vůbec nikdy nespal. Takže se bojím, že bych se bál tmy. No jo, toho se vlastně fakt bojím...”

Kromě toho měl další eso v rukávu – totiž zpěv. A hned se s ním zhurta vytasil. Pěl jednu úžasnější než druhou a cesta pěkně ubývala pod jeho ráznými staromládeneckými kroky.

Lojzík a loupežníci

- Kapitola XIV., kde nevinný mládenec stává se kořistí odporné bandy loupežnické

Zanedlouho Lojzíkův zpěv cosi kazí. Výkřik. A pak další. Ržání koní k tomu...

„Búúúch! Táhle někdo jede proti mně na voze. – Hola, pane, jedete moc rychle! Takhle byste mne sráznul a mně by to bolelo.“ Mával svýma hlupáckýma rukama na řítící se povoz.

„Aha! Vám se totiž ty koně splášili. Tak to je vám ouvej, pane. Ukažte, já vám je zastavím.“ A hrdinsky se staví splašenému vozu přímo do cesty.

„Z cesty! Z cesty!!!“ vříská obtloustlý mužík z kozlíku. „Uhněte, sakra! Uhněte!!!“

Už je tak blízko, že Lojzík se může podívat vyděšenému výrazu jeho zsinale tváře. Muž koulí očima, krátké vlasy se ježí hrůzou – leč než aby koně krotit, práská je ze všech sil. „Z cesty!!! Pro boha živýho!!! Blázne jeden! Z cesty!!!“

„To budu mít těžký, když ty koně eště popoháňujete, pane. To byste neměl dělat. Ale nebojte, já neuhnu a chytím vám je za oprať. Já totiž rád pomáhám lidem, který mě potřebujou...“

„Zmiz!!! Sakra, chlape...!!! Áááá...“ Strhl koně na poslední chvíli.

Lojzík, potřísněn pěnou z koňských hub, posmutněle sleduje, kterak chlapík s povozem smykuje a troskotá mezi stromy.

„Juj, to byla rána! Tohle už nikdo nespraví, pane. Snad jste si nenamlel,“ volá na něho. Však muž neztrácí čas ani nadávkami, vystřelí z překoceného vozu jako šíp a žene se do tmy mezi stromy. Úpí a funí, uvolněný pupek sotva stíhá jakýmsi šílením vybuchlou rychlostí nohou, ale brzy je celý mužík docela z dohledu.

„Tam byste neměl běžnout, pane! Tam jsou mlaskouni! – Ach jo, tomuhle pánovi jsem nemohl pomoci, protože mu nebylo rady. Anebo jsem mu nemohl poradit, protože mu nebylo pomoci? Anebo sem mu vlastně pomoh? Hm, to nevim. Ale aspoň jsem mu teda poradil. Jo, tak asi abych zase šel.“

„Prrr, hochu!“ zahřměl odkudsi shůry strašlivý hlas. „O tom, jestli někam půjdeš, rozhodnu já.“

Lojzík zaklonil hlavu, pohlédl vzhůru, a nato ji zas sklonil zpět – nahoru dolů, tak musel činit stále, měl-li si chlapa prohlížet: ten byl tak veliký, že jediným pohledem by jej neobsáhl.

„Páni, velikej a chlupatej! No teda! Búúúch! To jsem ještě neviděl!“

Krutikrk napřáhl ruku a obrovským prstem do Lojzíka šťouchl, až ten málem upadl. Zatím se kolem přehnala loupežnická sběh ostatní, aby rabovala trosky vozu. Za vozkou se nikdo nepustil. Jen jeho koně se ti lumpové ještě pokoušeli odchytnout.

Krutikrk si ošklivě říhl. Řekl: „Co seš zač? A proč si tomu kupčíkovi neuhnul? Chceš snad podíl na lupu? S tím ale rozhodně nepočítej, kamarádíčku! Leda napít dostaneš. Jo, leda trošku poctivý loupežnický žitný... Ale ne abys myslel, že je ze žita. Ha há! To bys byl vedle, ty prďolo. Říkáme jí žitná, páč po pár douškách je člověk zrubanej jak žito... Che, ché. Ale recept ti neprozradíme. A jestli budeš vyzvídat, tak tě zabijem. No, netvař se na mě jak učiněný pako, ty můj hezounku, a věř tomu: vodkrouhnul bych tě stejně lehko jako ty by sis utřel nudli.“ – Však s tím naň pohleděv, pravil tónem již o poznání méně jistým: „Teda, umíš si utřít nudli, nebo ne?“

„Vlastně ani moc ne, pane,“ přiznal Lojzík a z nosu mu notně vykáplo.

„Hej, Buchare, pojd' sem,“ zavolal Krutikrk na jednoho z lumpů, který svými obrovskými prackami právě lámal – zřejmě jen tak pro zábavu nebo aby nevyšel ze cviku – zbylou postranici vozu. „Tohle musíš vidět. Je to nějaký bulík. Zdá se napohled tak blbej, až to je k nevíře.“

I zanechav své kratochvíle, postavil se též Buchar – chlap jen o nehet menší než Krutikrk – před Lojzíka. „Vida,“ řekl, „můžu ho zabít první?“

„Furt bys jen někoho zabíjel! Cožpak je to něco hezkýho?“

„Jo, je to hezký.“ Nemešká a již napřahuje svůj kyj.

„Ale stejně s tím počkej,“ zastaví jej Krutikr. „Nabídnul jsem mu, ať se s náma napije – a slovo loupežníka je pevný jak noha. A vůbec: třeba ho ani potom nemusíme zabíjet, třeba by se nám moh nějak hodit...“

„Nóóó, kápo, je teda pravda – a to zas fakt jóóó –, že díky němu dnes neodejdem s prázdnou.“

Jako na potvrzenou těch slov se kolem potácí loupežník s tolikým lupem v náručí, až ani jeho hlava není k vidění – a jí zas krom nákladu cokoli ostatního.

„Paznehte!“ šťouchl do loupežníka Krutikrk, drahé nádoby a všeliké další tretky se rozsypaly po zemi. „Kolikrát jsem vám povídal, že každý bere jen tolik, aby viděl na cestu?!“

„To voni mi naložili, já za to nemůžu...“ fňukl ten, jemuž říkali Budla. Budla byl jedním z mladších, kteří si zatím nevydobili plnoprávné místo ve smečce.

Opět fňukl a jal se sbírat rozsypaný lup.

„Nech to ležet, tlamo tupá uslintaná! Připadne ti zodpovědnější úkol: budeš hlídat tohodle opičáka. V noci se usnesem, co s ním. Jestli ti do tý doby uteče, budem se místo toho usnášet, co *s tebou*...“ Krutikrk se škaredě rozchechtal; Buchar s ním.

„Díky, kápo,“ uklonil se Budla.

„Cože?!“

„Díky, že mi dáváš tak zodpovědnej úkol.“

Krutikrk zavrčel a kroutě svým mohutným krkem, odkráčel.

Buchar než odkvačil za ním, ještě si rýpl: „Tuhle velikánskou zodpovědnost dal tomu pravýmu – vy dva se k sobě úžasně hodíte!“

Aby Budla zjistil, co je na tom pravdy, otočil se konečně k Lojzíkovi, že si jej prohlédne.

Však v první chvíli se zdá trochu zaražen.

I ve druhé chvíli...

Naštěstí ve třetí převzal iniciativu Lojzík. „Váš kapitán je přísnější, že jo?“ zeptá se s libým mlasknutím; a mluviv tak, aspoň dal Budlovi, pokud nic jiného, vodítko, jak se vyznat v tom mdlém, pohříchu telecím obličejí, totiž mohl-li si jej nyní poněkud uspořádat dle otevírajícího se a zavírajícího se otvoru, úst.

„Ehm... *Kapitán?*“ znejistěl Budla.

„No, nemyslete si, že jsem hloupej tak úplně moc, pane. Já náhodou dovedu dobře odposlouchávat cizí rozhovorování a pak si dám všechno dohromady, jako když si dá někdo jedna k jedné, a tak potom ví, že jedna, takže takhle já mám ve všem jasno a někdo se pak třeba diví a je z mojí neočekávané chytrosti překvapenější, ale já ne, protože jsem na tohle od sebe už zvyklejší a nepřekvapovávám se. Nebo jenom někdy, když od sebe zrovna něco nečekám... Búúúúch! Ale když tuhle sem slyšel, jak tamten pán říkal tomu druhému kápo, tak mi hned bylo jasné, že to je jako jeho kapitán, protože já znám jedno moc hezký povídání, co mi vždycky vypovídal táta, který je o kapitánu Kápovi, a náhodou si moc dobře pamatuju, že tam kapitánovi Kápovi, protože je kapitán, říkali jeho loděníci kápo. Takže teda tady běháte po lese a hraje si na námořníky? Búúúch! To je pěkný! Můžu si hrát s váma?“

„Spíš na piráty, kamaráde,“ ušklíbl se Budla. „A jestli můžeš hrát s náma, vo tom já nerozhodnu, to musí přece kapitán.“ – Docela mile se na Lojíka usmál. „Já jsem Budla, ahoj!“

„Lojík Prášek, prosím...“

Podali si ruce a jakmile se opět pustili, chudák Budla zjistil, že má tu svou náhle o poznání vlhčí a mazlavější než prve. Odhadoval přitom, že u Lojzy se v tutéž chvíli událo naopak.

†

Později se banda rozložila kolem ohně, jenž krom trochy tepla a světla šířil i líbeznou vůni opékaného telátka.

Bylo to divoké telecí. Telecí, jaké lze chytit v lese – ale chce to kumšt. Však ani jeho příprava není nejjednodušší; zvláště když Krutikrk pokaždé krutě trvá na mediumálním stupni propečenosti a jakoukoli i minimální odchylku strašlivě trestá. Navzdory představě, jakou by si o tak krvežíznivém lotru udělal přinejmenším každý druhý, představě, že takový zabiják, rubač a podřezávač bude vyžadovat krvavé – ano, právě zcela navzdory této

mylné představě, Krutikrk krvavost telecího až do krve nesnášel!

Nebylo lehké se mu zavděčit, nejen co se jídla týká, ba zdálo se dokonce, že se vůbec jen možnosti jakéhokoli zavděčení po všechen čas dovedně vyhýbá, zatímco naopak ještě dovedněji vyhledává záminky k nevráživostem, sporům a půtkám veškerého druhu, chápaje se jich pak s vervou, o níž jen nemnozí mohou ještě vypovídat – a ti zas jedině s chvěním od paty až po vlas, s chvěním hrozným, nad tou vzpomínkou, a s děkovnou modlitbou, že to nebyli oni, jichž směrem se uragán loupežníkovy běsného hněvu utrhl.

Však když sami Krutikrkovi druzi si nebyli jisti krkem, což teprve chudák Lojzík...

Popravdě, zatím mu není nejhůř. Nechali jej zasednout mezi sebe, dali mu přihnout zabijácky silné žitné, o které se Krutikrk dříve zmínil, a věnovali mu i kus slaniny a půlku veliké, ostré cibule.

„Tihle pánové si nevyžívají špatně,“ napadlo ho. „Taky bych se tak chtěl mít!“

A jelikož jak na srdci, tak na jazyku, přišla i odpověď. Krutikrk se zachechtal a ukrutánsky si říhl. „Takže tenhle hnidovitý slimáček by se rád přidal k mé proslulé mordpartě?! Helemese tedy, s jakou asi ambicí se belhal lesem! Che, ché, chééé... Chá, chá, chááá... – Ale dost už švandy, kokotci moji. Zahajuji vážnou disputatio ohledně jeho příštího osudu a dovoďte mi prosím, nechť vyslovím úvodní questio.“

„Mý svolení máš,“ prohodil tupě Kuchač.

„Prosil se tě někdo o svolení, ty okoralej zmrvenče?!“ vzkřikl Krutikrk šeredným způsobem a z celého jeho naložení bylo lze s nejvyšší jistotou

číst, že onen jakýsi zpola ohlodaný hnát z předchozí pečeně nevrhl Kuchačovým směrem v nejlepším úmyslu.

Kuchač se jen sotva vyhnul (kost se rozštípla o strom za ním). „Ale říkals přece *dovolte mi prosím* –“

„Proboha, jenom mlč, šumáku zavšivenej! Ještě slovo nějakýho tupoidního blbce, a rozsekám vás na místě všechny! To snad není možný! Člověk se snaží jednou za čas pozvednout úroveň našeho nuznýho obcování duchaplným humorem, a na prstech bezprstýho pahejlu by spočítal, kolik z vás to pochopí!!!“

„Já to náhodou pochopil dost dobře, kápo,“ šplhal Buchar, Kuchačův sok v Krutikrkově pochybné přízni. „Chtěls vyslovit *questio*, která by jistě byla vtipně pointovaná vzhledem k humorně nepatřičným výrazům, ježs použil – a jejichž humoreskní nepatřičnost už mimochodem sama stála za dost –, než tě tenhle syn jakési obstarožní polykačky jitrnic tak zhovadile přerušil...“

„Sviní chobote!“ nenechal se Kuchač a v ruce se mu hned zaskvěla břitva. „Já ti dám nazývat mou matku obstarožní polykačkou jitrnic! Nanejvýš papala kroupová jelítka, a dokonce ani o tom, že by kdy byla obstarožní, nejsou záznamy, když podle všeho zemřela v útlém věku!“

„To souhlasí: umřela hned, co tě povila – úlekem, jakéj zpotvořenej zmršenec z ní vylez. – Braň se, šmejde!“ A Buchar se vrhl přes oheň s kyjem nad hlavou; nebyl však ještě ani v půli obrovského skoku, míjel sotva bok telecího zvolna směřujícího k mediumitě, když Krutikrk, jenž seděl vedle něho, vymrštil svou ruku – nevyrušiv se ovšem nijak jinak z relaxovaného posedu – a uchopiv jí Bucharův kotník, mrskl celým jeho velikým tělem zpět stejně lehko, jako by byl mával plácačkou na mouchy či velikonoční řehačkou, a pleskl Bucharem proti silnému kmeni, až jej zpola vyvrátil. Chudák Buchar zůstal v bezvědomí ležet, způli trupu naplácnut přes vyhnutý kmen.

„Rvát se mi tu nebudete, mládenci...“ pronesl Krutikrk jako by nic a na druhého neposedníka, Kuchače – v tom okamžení zcela pobledlého a úlekem ztuhlého –, se přes oheň už ani nepodíval; dokonce jako by na jeho vzpurnost docela zapomněl... (Krutikrk byl zvyklý, že pokud jde o spor, který jej osobně nezaujal, jedna rána řeší vše, a všichni mu to pokaždé ještě příliš rádi uznali, nemudrujíce zbytečně, zda dopadla na zasloužené místo.)³⁸

³⁸ Koneckonců zrovna tu by bylo nutno uznat, že rána dopadla prakticky na strom, což je místo neutrální, a že tedy Krutikrk věc rozřešil velmi

„Takže abych pokračoval,“ – a věru, že nyní měl dost pozornosti i uctivého ticha, aby pokračovat mohl.

„Zkrátka, dovolte mi, ať zahájím naši dnešní hlavní disputaci o zde přítomném pitomečkovi kvestii prostého znění: *Co s ním?* – Che, che, chééé...”

Ozvalo se pár zkusmých, nepřesvědčivých zasmání, a když ta nebyla trestána – ozvala se ostatně právě proto, aby nebylo trestáno jejich *neozvání se* –, brzy se přidala zasmání další, méně zkusmá, přesvědčivější.

„Takže co s ním, hoši?“ řekl Krutikrk téměř přívětivě, když napětí povolilo a nálada se zcela vrátila do obvyklých, obvyklým způsobem navýsost rozvolněných, ba hulvátských mezí. „Kdo přijde nejdřív s nejlepším návrhem, dostane z dnešního lupu tu krásnou biskupskou berlu!“

„Óóóóó...” sborově.

Chtěli ji všichni. Nicméně první, kým taková motivace pohnula k smysluplnějšímu návrhu, byl postarší, šeredně zjizvený hubeňour Obřez (přičemž lze předpokládat, že jeho obzvláštní lačnost po biskupských odznamech plynula ze zbožnosti stejně málo, jak tomu bývá u biskupů-čekatelů samotných).

diplomatically, s dokonalým, nezvykle šlechetným taktem se zdržev, že by snad uhodil člověka.

Obřez pravil: „Ne že bych byl nějak nenažranej, bůh ví, že nejsem, a vy to víte taky... Ale zkrátka, když už mně tu nějakěj ten žvanec cmudí pod nos, nějak mně ponouknul k nápadu.“

„Nerozváděj to, kokote starej, a vymáčkni se, nebo tě vymáčknu já! – Co s nim? Stručně!“

„No kápo, myslel jsem: co takhle ho nakrájet třeba do guláše?“

Krutikrk se na to zatvářil velmi vážně, promnul svůj neuvěřitelně neupravený špinavý vous, až řekl: „Hmmm... Zní to stejně debilně jako kterejkoliv jinej nápad, jakej bych od vás vytlemenejch hovad moh čekat, ale má to háček: aspoň já nevím teda nic o tom, že bysme někdy žrali lidi...“

„No právě! A proto bych to zkusil.“

„Hmmm...“

Zatímco nad tím Krutikrk hloubal ještě vážněji než prve, až se zdálo, jako by se do všeho hloubání tak ponořil, že se nějak scvrkl a ubyl na těle, přesunuv asi a soustřediv notnou část svého já na rovinu mentální, urputně tam pracuje, Lojzík sedící opodál vedle Budly se připitoměle usmíval, než najednou zvolá: „Pane kapitáne, tamten váš lodník se hlásí.“

A vskutku, z druhé strany ohně se nesměle zdvíhala pravička jednoho z mladších, loupežníka jen o málo staršího než Budla. Jožin se jmenoval.

„Tak mluv, slad'oušku!“ vybídl jej Krutikrk.

Jožin si odkašlal a spustil hlasem o něco méně hrubým, než jaký obvykle zněl z hub jeho druhů: „Já teda nechci bejt nějak neuctivej a dotknout se někoho z vás, ctění kumpáni, a zvlášť ne tebe, kápo, ale já tak nějak, a to se na mě prosím nezlobte, nemůžu prostě přijít na to, podle čeho vlastně soudíte, že tohleto – teda to, o čem vedeme tuhleto, ehm, disputaci – je člověk...“

„Ale!“ Krutikrk zdvihl své šeredné srostlé obočí.

„Já totiž,“ pokračoval Jožin, „ať to promejšlim jakkoliv, pořád zjišťuju, že do jistoty, že máme před sebou člověka, tu něco podstatnýho chybí. Má sice ruce, trup, nohy, kůži, chlupů tak akorát, má dokonce i nějakou tu jakoby hlavu na krku, a k tomu mluví, ale přesto –“

„Sakra chlape,“ přikývl uznale Krutikrk, „vim přesně, na co narážíš – ty pochyby jsou zřejmě na místě, ale taky je nějak nedovedu vyjádřit.“

Křivák se rozhodl pomoci. „A má pind'oura?“ vzkřikl neurvale. „Ať ukáže, jestli má pind'oura! Lidi maj pind'oura. Takže když uvidíme, že má pind'oura, už se tu nemusíme zamejšlet jak nějaký pitomý školáci; bude prostě všechno jasný!“

„Je mi líto,“ odpověděl mu Jožin uctivě, „ale nic se nevyjasní, Křiváku. Každěj savčí samec má totiž pind'oura...“

„Tak aspoň zjistíme, že je to savec! Takže přece něco!“³⁹

„Houby se zjistí! I ještěři maj pind'oura,“ přispěl Lopušoun, světaznalý ksindl s uřezanýma ušima. „A některý dost velkýho. Jednou jsem dokonce viděl ještěra s pind'ourem na půl koňský dýlky – a to fakt nekecám! –, táhnul ho za sebou po zemi a to sem se ještě nic nebál, jenže najednou šup a já ke svý hrůze vidim, jak –“

„No dobře,“ přerušil ho Křivák, „cos viděl, nikdo ti nevezme... Nepoznáme teď sice, jestli tohle je nebo není ještěr, ale dozvíme se aspoň, jestli to není samice.“

„Ha! Taky vedle, chlapče! – Jednou jsem totiž potkal jednu samici – dokonce přímo lidskou – a ta měla kládu, až se mi chtělo brečet – ze závisti, chápeš... A tohle si poslechni, kámo: hupsli sme na to, že si to jako spolu uděláme pěkný, jenže ouha! Měl jsem poznat bolest, o jaký se mi zatím nesnilo (nebo možná, že sem o ní občas přece jenom trochu snil, už se přesně nepamatuju) – no, vona mě totiž s tím pind'ourem –“

³⁹ Pozn. pro čtenáře, který má situaci natolik před očima, že vidí Lojzíkova zcela dle pravdy stále v rouše nevinnosti: Spor o Lojzíkovo přirození pochopitelně nestál ve smyslu „ať si sundá kalhoty“ (které přece neměl), nýbrž „ať dá stranou ten plátek slaniny“ (který si na ono místo přiložil, sotva jej trochu olízl – ať už tak učinil z důvodu jakéhokoli).

„Dost!“ zarazil ho Krutikrk. „Takhle se nikam nepohnem...“

Obrátil se přímo na Lojzika: „Poslyš, kamarádíčku. Nemám rád nejistotu, nejistota mne občas dokáže i pěkně rozzlobit, víš? A ty bys mne jistě *nechtěl* rozzlobit...“

„Jejky, pane kapitáne!“ zvolal Lojzík potěšeně. „Já jsem si tady u sebe pomýšlel, že už rozzlobenej jste, protože tak vypadáte. Ale vy teda ještě nejste! To mám najednou radost!“

Chybělo asi málo a Lojzík by skončil špatně. Patrně jen ona jakási zvědavost, již vzbuzoval, jej zatím uchraňovala rozmáznutí pěstí Krutikrkovou. Ten chtěl napřed přijít věci na kloub, a teprve pak bude moci dát průchod své zlosti, bude-li jaká.

„S pravdou ven, hošíčku! Seš člověk?! – Nebo co seš?!“

„Já prosím nevím, pane kapitáne. Já jsem Lojza, ale jmenuju se Alois a ještě k tomu Prášek, ale rodiče mi říkají Lojziku a jinde zas blbečku...“

„Tak to by asi souhlasilo. Ale poslyš, říkals *rodiče*... Jsou to lidi?“

„Tatínek je starý pán a maminka je stará panna, ale není to zas tak jednoduché, pane kapitán, protože já asi nejsem úplně od nich – jednou když jsem se ptal, odkud sem se u nich objevil, tak mně totiž maminka prozradila, že mě přinesnul čáp.“

„Heleďte, mě už to nebaví!“ rozčílil se Obřez. „Nerozumím tomu a jde mi ze všech těch keců hlava kolem! Ať je to, kdo je to, ať je to, co je to... Nakrájel bych ho prostě do toho guláše a šlus!“

Šůra, chlapík s malou hlavou, za to však velikýma rukama, se na něj obořil: „No jasně, klidně bys nás nechal všechny otrávit, jen abys dostal tu podělanou berlu!“

Přestože Obřez zle zavrčel, Krutikrkovo usmíření minulé hádky měl až v příliš živé paměti, než aby provokoval další. Zvláště když Krutikrk dal Šůrovi zapravdu: „Ano, žrát ho nebudeme, když nevíme, co je zač. To je prozíravé.“

„A co ho prostě zabít jen tak? Pro zábavu,“ zachraňoval Obřez své nároky na berlu.

Krutikrk rezolutně zavrtěl hlavou: „Když už jsme věnovali tolik úsilí, abychom na něco přišli, nehodlám to celý zahodit a utíkat se k tomu, co bylo nasnadě už na začátku. Takže konečně mlč, Obřízko, a nech to chytřejším...“

Obřez zaskřípal zuby; proti Krutikrkovi samému by se však teprve něčeho neopovážil.

Než členem bandy byl i jakýsi Ezechiel Hambud, přezdívaný Psíkus, jež měli všichni za největšího inteligenta. Nejen že uměl počítat více než do deseti a taky psát, ale snad i to, že dovedl spekulovat v otázkách soupodstatnosti Trojice, ohlížeje se často

k názorům Maria Victorina, jehož všechna díla znal dokonale nazpaměť, mu vynášelo určitou vážnost.

Na něj se lotři obraceli pokaždé, když byli s rozumem v koncích.

„Psíkusi,“ řekl Krutikrk. „Ty si víš vždycky rady. Co máme dělat? Nějak vážneme na mělčině...“

Psíkus se ani nemusel zamyslet, aby svým kultivovaným hlasem odpověděl: „Však tos vyjádřil zcela přesně. *Vážneme na mělčině* – lepší slova jsi nemohl zvolit, neboť pravda je vskutku taková.“

„Nech sakra těch hříček a mluv na rovinu!“

„Myslím, že jsem to pochopil,“ zvolal Křivák a smál se, až se mu opotily všechny brady. „Psíkus to zas trefil! Nemůžeme na nic přijít, protože jsme na suchu...“

„Ty pakoňskej ulepenče, že já ti zlomím hřbet!“ prskl Krutikrk. „Ještě jedna hádanka a vážně si mě nepřejte!“

„Klid, kápo... Jde zkrátka o to, že sme zatím málo zhulákaný! Proto nám to nemyslí.“

„Tak to je ovšem jiná,“ rozveselil se lupičský hejtman. „Proti tomu žádná! Tedy směle do proudu!“

Nechal otevřít několik dalších láhví, rozkázav, že každý bude dnes pít nejméně za dva. – „Dokud nebudem zrubaný jak žito, pšenka nám nepokvete!“ A pořádně si přihýbal.

Netrvalo dlouho a nápady se jenom hrnuly (Krutikrk musel Psíkuse opět pochválit; inu, moudrý člověk...).

Například tuhle Vokoun, hnusný, škaredý chlap, nemytý a v obličejí k tomu olezlý jakousi plísni, povídá: „Už to mám! Vezmeme tohodle kuriózního bambulu, vyšňoříme ho barevnejma hadříkama, kterých sme už nakradli habaděj, a budem ho vystrkovat podél lesa na kraji vsí a lákat a přilákávat na něj děti.“

„K čemu potřebuješ lákat děti? Co z nich? – Cožpak si potřebujem vychovávat nějaký fracky?!“

„No, já nemyslel vychovávat. Já myslel jako... Nóóó, myslel jsem... Nóóó, jako, víš...“

„Nevím. Mluv!“

„Ehm, no... Já jenom, kdyby... Hm...“ Vokounovy oči těkaly kolem. Hledal někoho, kdo by jej podpořil a ze svízelné situace mu pomohl. Však všichni pohledem uhýbali. Ač zkažení byli bezesporu, málokdo z nich tímhle směrem. Nikdo nechtěl mít s jeho návrhem cokoli společného.

Pouze Šůra se lišácky usmál: „I ty jeden uličníku...“ Žertovně mu vyčinil ukazovákem. „Cožpak to se dělá s dětma?! Zasloužil bys dvacet na holou!“

Krutikrk si říhl. „Takže Vokounův návrh neberem, ale směle dál, hoši.“

„Tak jestli teda jako můžu i já, chlapci...“ pípнул děda Bartůček, bývalý ras, jenž teprve docela nedávno nectné řemeslo pověsil na hřebík, aby se na stará kolena trochu pobavil nějakým tím lupem a mordem.

„A co bys nemoh, dědo,“ – v bandě mu nikdo neřekl jinak než prostě *dědo* – „to víš, že můžeš. Vod toho je to veřejná disputace, aby se mohli zapojit třeba i ty největší debílkové, no ne? Tak co tebe napadlo? Zvědavostí nedejchám...“

„Nic převratnýho, hoši,“ pokrčil rameny děda. „Jenom že by nám tadyhle ten mládenec prostě moh dělat holku.“

Chvíli bylo ticho. Ne snad, že by Krutikrk nad návrhem přemýšlel, to spíše, že se snažil obrnit proti všemu hnusu, jenž by taková myšlenka, vzata vážně, vzbudila. Konečně, když sebral odvahu vzít návrh alespoň natolik vážně, aby naň reagoval, povídá: „Teda dědo, to mne překvapuješ! Že bys byl ještě větší chlívák než tuhle Vokoun?!“ – Podíval se na Lojzíka, toho času se slupkou cibule v nose, a musel se otřást: „Brrrrrr, to mi fakt nejde do hlavy... Pokud člověk na starý kolena vážně takhle zvlčí, tak to mi pánbů pomoz, ať mě pověsej co nejdřív, abych se ničeho takovýho nedožil! Brrrr... Ať mě radši rozčtvrtí, ať mi vytrhaj maso žhavýma kleštěma, ať mě zlámou kolem – !!!“

„A navíc co to je za nápad,“ přidal svou kritiku Křivák, „když pořád nevíme, jestli náhodou nemá toho pind'oura. Že sme ho neviděli, přece eště neznamená, že ho nemá. A estli ho má, tak jakápak holka, no ne? Leda teda, že bysme mu ho ufikli...“

„Ježíši! Ježíši!“ sepjal své vetché ruce Bartůček. „Ale takhle já jsem to vůbec nemyslel! - Ach, božínku, vidíš to?! Celý život se zdržuji všeho smilstva, a vy byste teď ze mne udělali nějakého sodomitu, gomoritu, nebo kdovíco ještě horšího! Myslel jsem přece jenom, že by nám jako dělal holku pro všechno - ech, teda právě že né pro *všechno*; vždyť víte... Že by nám jenom pral košile, ustýlal pelechy, uklízel, udržoval oheň...“

„Něco vám povím, pane Bartůček,“ ozval se najednou moudrý Psíkus a všichni zmlkli - hovořil-li mudrc, bylo to na místě. „Jestli tenhle patvor na něco nevypadá, pak jednoznačně na to, že by vůbec cokoli svedl. Tak jaképak praní, jaképak uklízení? A udržovat oheň - zbláznil jste se snad?! Chcete, aby shořel celý les?!“

Všichni se tvářili souhlasně.

„Takže ho nakonec přece jen zabijem,“ Obřez si mnul své všivé pracky a taktéž Buchar, který se mezitím stihl probudit a pokorně usadit zpět na místo, se tvářil, že takhle bude po jeho.

Leč tu se v Lojzíkovu záchranu⁴⁰ ozval Budla: „Možná na to nevypadá, ale přece něco svede!“

„Nacpat si cibuli do nosu a slaninou si vyzdobit moudí?!“ prohodil Psíkus kousavě. „Ano, velká věc.“

A ostatní se smáli – nejlépe se jim smálo tehdy, když jejich smích mohl být více než způli vysmíváním. Totiž vysmívali se teď Budlovi, jaký je hlupák. Ale ten se odradit nenechal: „Náhodou dokázal, že forman ztroskotal!“

„Ha! Správné slovo: *náhodou!*“

„Počkej, Psíkusi,“ vložil se do toho Krutikrk. „Tohle bysme neměli brát na lehkou váhu. Pokud jde o možnosti lupu, je nutno vážit uvážlivě třeba i tu největší zhovadilost.“

„Už to mám!“ vzkřikl Obřez vítězně. „Budem ho používat jako vábničku a návnadu pro loupení!“

„Hej!“ vztekal se Budla. „Co to povídáš, že už to máš?! Vždyť to byl *můj* nápad!“

„A řekl jsi ho snad?!“

„Vždyť to *já* jsem právě upozornil na tyhle jeho schopnosti! Tys mně ten nápad ukrad!“

⁴⁰ Že Lojzík sám se celou dobu usmívá a s konstantní radostí pozoruje každý projev „zajímavých vousatých pánů“, netřeba jistě vypisovat jinde, než v poznámce pod čarou určené šťastlivci, jenž dosud málo pronikl do triviálních tajů Lojzíkovy náture.

„Mladej, mladej, moc si se mnou nezahrávej,“ hrozil mu Obřez.

„To je nespravedlivý! – Kápo, řekni něco...“

Krutikrk si opět mohutně odříhl a řekl: „Tak jakpak to vypadá s tím telátkem? Nebude už médium?“

Obřez, aby si berlu přece víc zasloužil, počal nápad – ať už svůj, anebo Budlův – rozvádět: „Chlapi, všichni víme, co to je za dřinu, natahat přes cestu všechny ty stromy. A navíc, že to zabere hromadu času a nejde to nějak zvlášť použít v nečekaných případech. Ale kdybysme měli tohodle blbce na špagátu, tak to je hned snazší: můžem ho posílat formanum pod koně úplně kdykoliv a nic se nemusí sáhodlouze připravovat.“

„Kunda-hýml!“ hýkl Krutikrk. „To se mi nezdá tak špatný! Hoši, co vy na to?“ – Rozhlédl se kolem.

Psíkus se distingovaně zvedl, na nikoho se ani nepodíval, a zamířil pryč. „Jdu si číst Boethia.“

A třebaže učencova urážlivost netrápila nikoho, nejméně ze všech Obřeza, jelikož Krutikr pravil: „Tak jo, Obřízku. Vem si tu podělanou berlu, zasloužíš si ji... Ačkoliv kdybych byl svině, vzal bych si ji sám: tohle řešení jsem měl totiž na mysli od samýho začátku, čekal jsem jenom, kdy to i někoho z vás idiotů napadne.“

„Ááá, díky, kápo, *tisíceré* díky!!!“ Obřez se vrhl na hromadu kořisti – společné, dokud ji Krutikrk nerozdělí – a vyhrabal odtud svou berlu. „Vždycky jsem chtěl bejt duchovní, hoši! Vy víte, že jsem po tom vždycky toužil!“

Počal se okolo ohně procházet velebným krokem biskupským, žehnal nalevo napravo, což v jeho podání působilo nadmíru přesvědčivě. A i kdyby samo od sebe jeho vtipkování nestálo za nic, jistě aspoň galony žitné, jež dosud padly, propůjčily celé věci punc nejvyšší humornosti. „Ché, chééé,“ řvali chlapi a za břicho se popadali. „Konečně někdo rozhřeší naše nepatrná pochybení! – Hybaj sem, Vaše biskupská Milosti, a odpusť mi, že jsem minulý týden zamordoval víc lidí, než obvykle; nerad bych proto šel do pekla!“

„Odpouštím ti, synu, žij v pokoji a morduj s mírou! In nomine patris... bla, bla, bla.“

„Hej, excellence, prdel mě pálí, kdykoli pomyslím na utrpení Páně. Je to hřích?“

„Je, synu. Veliký hřích! Ale nikoli již tvůj – snímám jej z tebe. In nomine... a na utrpení Páně myslí ode dneška co možná nejméně!“

„Vynasnažím se, Milosti.“

„Kurva, biskupe, přiběhni sem a pomaz mě, chci si taky kapku uzmut z lebednosti Ducha svatého!“

„Ale copak pomazání?! Raději se pořádně namaž!“ - Hodil mu flašku. - „A jestli tě pak neprodchne Duch svatý naveskrz a naprosto, podávám rezignaci u Svatého Otce.“

Krutikrk vřískal, prolévaje svým krátkým, za to však širokým krkem jeden olbřímí lok za druhým: „Chlape, dyť ty si zasloužíš komplet výbavu! Vyhrab si tam mitru a ať už jí máš na škebli! Cha, chá!“

„A s dovolením ještě prsten,“ upozorňoval Obřez, „a talár, a hlavně pektorál..., a taky katedru bych prosil.“

„Cheché, to je přece kousek, tenhle chlap! Začínám ho mít docela v úctě! Ve věcech duchovních budiž ode dneška naším poradcem.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Buchar, „poněvadž znát, co za ozdůbky k jakému úřadu, toť duchovní znalost z nejdůležitějších - mám ostatně za to, že ještě spolu s obeznámením o výši důchodů je to celé jádro povědomí duchovědného.“

Švanda byla veliká, hodovalo se, pilo a jedlo - telátko, jehož svíčková našťestí pro kuchaře Frncka⁴¹

⁴¹ Chudák kuchař Frncek. To byla zbědovaná postava. Nejen, že notně osmahlá ohněm, jemuž se nejméně jedenkrát denně musel po několik hodin vystavovat z nezdravé blízkosti, ale nadto pomyslete, kterak byl ubožák Krutikrkem bit a mrzačen, nežli se naučil připravovat veškeré pokrmy dle jeho náročného apetitu. Pochopitelně nešlo pouze o telecí: Krutikrk choval přepálené nároky ohledně jakéhokoli sousta, jež měl

nebyla ani příliš krvavá, ani příliš spečená. A Lojzíkovi, ačkoli dostal sotva kost k oblíznutí, i ta přišla skvělá – čpící kořením, jímž páni loupežníci nešetřili: pytlů s nejrůznějším vzácným sypem měli nakradeno, že by jimi řeku přehradili.

Po jídle nastoupila muzika. Pijácká muzika, jak se rozumí. Notně zvrhlá, neurvalá. Pacholná, chlívácká a Lojzíkovi ke vší dětinské radosti. O takových věcech neslyšel dosud nikoho ani šeptat, natož aby se o nich tak zhurta a zvesela hulákalo!

Brzy hulákal s nimi. Jen málo o tváříčkách panenských, a spíše o jejich zadničkách; jen málo o polibcích na ústa, a spíše o polizcích v mazlavé jamce – a ačkoli zrovna Lojzíkovi většina z toho nedávala kapku smyslu, nic jej to netrápilo.

†

Řehnili se vespolek všelijak hrozně i hůř, hluboko do noci, k samému ránu, a Lojzík se radoval jako největší spokojenec pod sluncem, k tomu nadějně, ba radostně vyčkáváje budoucích událostí, zvědav, co dobrého že mu ti švandovní pánové uchystali.

postoupit své gargantuální hubě prostředkující neméně gargantuovskému pupku.

Lojzíkova poprava

- Kapitola XV., kde nevinný hoch opět doplácí na svou dobráckou činorodost

Následující ráno bylo dlouhé, loupežníci vyspávali kocovinu. Zatím Lojzík, který se vzbudil dříve, trávil čas šťouráním v nose. Šťoural se po svém obvyklém způsobu velmi hluboko a důkladně, se vším zaujetím, až si ani nevšiml, že jej již delší dobu pozoruje Budla.

„Mám tě stále na starost,“ řekl Lojzíkovi, jakmile ten jeho přítomnost konečně zaznamenal (ne že by tehdy se šťouráním ustal – pouze slevil v zaujatosti pro ně). „Což je dvakrát nespravedlivý už proto, že nejvíc na tobě nakonec vydělal Obřez. Jenže to *já* tě uchránil smrti!“

„Búúúúch...“

„Jo, nemusíš děkovat, rádo se stalo.“ Budla si nepatrně povzdychl.

Lojzíkovi ale nic nevyčítá, bezmála přátelsky praví: „Asi je ti dlouhá chvíle, vid’? Tak pojd’ se mnou, mám dnes za úkol očesat hromadu useklin. Můžeš se dívat, jak se to dělá.“

„Jééé, to bude sranda. Díky, Budlo. Seš kamarád.“

Poodešli k úctyhodné hromadě usekaných prstů, rukou i uší – uleželejších i čerstvějších – umístěné v závětrí pod malou skalkou. Budla Lojzík pro jistotu trochu přivázal ke stromu, aby se někam nezaběhl, zatímco on se bude věnovat práci, a bez dalších řečí se do ní vrhl.

Teprve po nějaké chvíli si zas vzal slovo, vysvětluje Lojzíkovi, co že to vlastně celou dobu dělá – podezřívá jej totiž, že ačkoli jeho činnost sleduje velmi nadšeně, přece nemá ani nejmenší ponětí, o co tu jde. I povídá mu: „Jak vidíš, každá tahle useklina má na sobě nějakou cennost, uši náušnice, prsty prstýnky, paže náramky, a já je z nich postupně sundávám. Abys rozuměl, při lupu samotném na takovou piplačku často nezbývá čas, a taky světla bejvá většinou málo, takže napřed berem prostě ‚na surovo‘, a to si pamatuj, to je totiž technickej termín, a teprve později v klidu a bezpečí se surovina češe. Byl bych tě k tomu taky pustil, ale radši ne, protože kdyby se něco z toho náhodou ztratilo, bylo by to na mě a šeredně bych si to odskákal. – No jo, nemysli si, že ti lumpové nemaj přehled! Divil by ses, jak i ten nejmenší detail si pamatujou, pokud jde o lup. Žádněj blejskavej kamínek neujde jejich pozornosti ani nevypadne z jejich paměti! Víš, naše organizace

není tak halabala, jak možná na první pohled vypadá. A říkám ti, Krutikrk to všechno vede nesmírně příkře! Většího ukrutníka abys pohledal! Takže poslouchej, kamaráde – poslouchej, a to, co ti teď řeknu, si vem vážně k srdci: Měj se tuze na pozoru, protože teď nesmíš nic pokazit! Snaž se prostě *ze všech sil*, abys něco nepokazil! Protože Krutikrk... Krutikrk, příteli, ten nedává druhou šanci...”

„Jsi hodnej, že mi to říkáš, Budlo. Budu se teda co nejvíc ze všeho snažit, abych všechno úplně nejlíp udělal, jak pánové chtěj, a takže určitě nic nepokazim.“

„Je to ve tvym zájmu. Ještě dnes tě budou chtít vyzkoušet, tím jsem si jist.“

Nemýlil se. Sotva loupežníci vstali, posilnili se zbytkem od večere a zevnitřně se promazali nezbytnými několika mázy pálenky, aby všechno zase fungovalo, hned dal Krutikrk svolat smečku. „Vokoun, Frncek a Psíkus tu zůstanou hlídat,“ řekl autoritativně, jakmile se všichni shromáždili k převzetí rozkazů, „a zatím my ostatní vyrazíme s naší vějičkou na lov. Díky tomuhle zlepšováku můžeme teď lovit i v Labutí roklině.“

Jak většina z nich věděla, tam by toho jinak nebylo možno, jelikož cesta v oněch místech vede dlouho rovně bez jakýchkoli zákrutů, a každá

zátarasa je vidět již zdáli, dávajíc tak projíždějícímu vozu dost času, aby si svou cestu rozmyslil; právě jak se loupežníci už nejednou – ku svému marnému vzteku – přesvědčili.

„Uvaž si ho kolem pasu a zodpovídáš za něj, Budlo.“

„Za něj?!“ zděsil se Budla.

„Za to, že neuteče,“ upřesnil Krutikrk. Ani on nebyl tak nemilosrdný, aby nechal nevinného druhá zodpovídat za veškeré možné Lojzíkovy činy.

Budla si notně oddechl.

Vydali se na pouť, která je několikrát vedla přes vozovou cestu, a též potok dvakrát překročili a velikou louku kdesi vprostřed lesů přešli, než se divoce porostlá země pod jejich nohama nevstřícně naklonila, nutíc je k namáhavému stoupání.

„Z druhé strany kopce je sráz a pod srázem formanská cesta – to už bude Labutí roklina,“ hlásil Krutikrk. „To pro ty z vás, kdo jste tam zatím nebyli... Ale hlavně to říkám pro hovadský blby, který tam byli, ale stejně už věděj hovno. – No, moc nečum, dědku, zrovna vo tobě tu zrovna mluvím...“

„Vám se to směje, vy mladí,“ křenil se Bartůček. „Však jenom počkejte, až budete mít tolik křížů na hřbetě, co jich mám já. To vás přejde vysmívání! Cožpak nebožák stařec může za to, že mu leccos už neslouží jako dřív?“

„Huba ti ale, jak koukám, jede furt slušně! Takže ji koukej hned zavřít, než ti ji zabouchnu sám, a to už navždycky, drzoune starej. Ale abych pokračoval: teď se protáhnu lesíkem a z druhý strany ze srázu budem mít dobrej výhled na cestu. Někoho spolehlivýho necháme nahoře na hlídce a ostatní se pustíme pěšinou dolů do rokle, kde budem, schování pod stromy, čekat na jeho znamení, že se něco blíží...“

„Nadrženej divočák?“ řekl Lopušoun.

„Kde zas?!“

„Já myslim to znamení... Kvičení nadrženýho sviňáka. Co ty na to?“

„A proč ne sýček jako obvykle? Jaktože seš najednou ujetej do prasat?!“

„Z ničeho mě nepodezřívej, kápo. Jde mi jen o to, že sýček už je dost profláklej, a mohlo by to bejt podezřelý.“

„Jo, na tom asi něco bude. Dobře. Budem čekat, až uslyšíme říčet nadržený čuně.“

„Jak říčí takový čuně?“ informoval se Šůra.
„Nerad bych něco pokazil.“

Krutikrk se zle zašklebil: „Vo pokažování něčeho tu ani nemluv! Jestli některej z vás truldovitých volů něco zmaří, ať se radši sám hned podřízne! Vážně mu neradim přijít mi ještě na oči...“

„Já myslím,“ pravil Buchar, „že když sviňka potřebuje trochu něžnosti, zní to nějak takhle...“ Načež kvílel, kvičel a svinil nejrůznějším způsobem.

„Ale kde!“ odsekl Kuchač. „Tohle sis akorát vymyslel. Kdybys s tím měl kapku zkušenosti, ty trote, věděl bys, že je to jinak...“ A též on se pustil do prasáckého hlomození – mnohem přesvědčivěji než jeho mohutnější kolega.

„Na mou duši, že tak náruživěj sviňopich, jako seš ty, s tím musí mít zkušeností habaděj,“ rýpl si pokořený Buchar a jistě už by se zas servali, nebýt Krutikrkova pevného dohledu.

„Hoši, hoši, hoši,“ shovívavě kroutí hlavou tlusťoch Křivák, „žijete v lese už pěknou řádku let, a přece víte o způsobech zvířeny holej prd. Svině přece, lákajíc samečka, vydává zcela charakteristický tón, který zní takhle: *Kvííííííík!* Popřípadě přerušovaně: *Kvííík-kvííík-kvííík-kvííík...*“

Tu oba, tváří v tvář skutečnému znalci, musejí sklopit oči.

Krutikrk rozhodl: „Takže nahoře budeš hlídat ty. A až něco uvidíš, zakvičíš třikrát... Do tří umíš ne? – No dobře, tak dva a půlkrát postačí...“

Měli to tedy již dokonale promyšlené. Žel osud chladnému rozmyslu nepřál: když loupežníci dorazili ke srázu na konci lesíka, tu shlédnuvše dolů na cestu roklí, zjišťují, že budou muset jednat

pohříchu zbrkleji, než by bývalo bylo jejich úmyslem, nechtějí-li propásnout tři za sebou jedoucí vrchovatě naložené povozy.

„Syčáci!“ zahřměl Krutikrk. „Takhle to snad ani nestihnem seběhnout! Ujedou nám anebo dostihnem sotva třetího! Cožpak nemohli počkat, až budem rozmístěni a připraveni?!“

Však v té chvíli Lojzík, maje stále na paměti Budlovo varování, ať se snaží ze všech sil, bere věc pevně do svých rukou. Maminka mu vždy vštěpovala, že vše je o domluvě; že pusu má člověk od toho, aby se s ostatními pěkně dorozuměl; a hlavně povídala: „Líná huba, holý neštěstí!“

I nelení, přiskočí na kraj srázu, aby ho odzdola z cesty bylo dobře vidět, a ze všech sil zvolá: „Hola, hola! Počkejte tam dole na nás! Ještě nejsme rozmístěni a připraveni! – Děkuji!“

Vozkové, překvapení hlupáckým hýkáním a vyděšením pohledem na bandu zarostlých chlapů, prásknou do koní a brzy zbudou jen oblaka prachu zdvižená upalujícími kopyty.

Krutikr zařval a vrhl se na zmateného Lojzíka; zmateného, neboť se divil: „Proč nepočkali?“

Což byla jeho poslední myšlenka, než jej Krutikrk strčil ze srázu...

Nebýt Budly a provazu, jenž k sobě oba jinochy poutal, skončil by Lojzík rozplácnut na kamenitém dně rokle. Ale ono Budly bylo a bylo i provazu, a tak byl Lojzík vytažen zpět – pouze s několika menšími oděrkami a pupkem pohmožděným od provazu.

Proti očekávání se tomu Krutikrk zasmál. Mnul si své obrovské pracky škodolibou radostí, když

povídá: „Výborně, Budlíčku, žes ho uchránil rychlé a snadné smrti. Vrhli jsem jej do její náruče ve zlostném pohnutí, beze všeho rozmyslu. Nyní jen díky tobě budu moci své unáhlení napravit a usmrtit tohodle miláčka způsobem, jaký zasluhuje. Ano, ano, dnes večer se jeho pomalým umíráním velmi pobavíme!“

Smáli se vespolek. Pouze Budla se tvářil neradostně a Lojzík, ten zas jaksi zklamaně – že srandovní pány potěšil stejně málo jako hodného stařečka...

†

Zlokujón si zatím vyhřívá své zkřehlé údy v slabém poledním slunci. „Možná bych měl přehodnotit svůj postoj k ubytování pod širým nebem, původně v každém směru odmítavý,“ přemítá nahlas. „Teď totiž poznávám, že to má i své výhody...“

Nicméně hned dodal: „Nemyslete ale, že tím toho kazisvěta беру na milost – vzácný baziliščí likérek mi žádná sluneční lázeň nenahradí!“

Však zrůdy neodpověděly. Od samého rána byly nezvykle nesdílné. Vlastně, nesdělily s ním ani slovo. Nemluvily s ním.

„Jen ať si trucuji,“ říkal si pro sebe a tvářil se, že ho to ani kapku nemrzí, „nepotřebuji se s nimi bavit. Koneckonců, pokud trucuji kvůli tomu marnému opičákovi, tím méně důvodů, abych se s nimi vybavoval, když osvědčují pouze svou ubohost. Vždyť kdo jiný než ubožák by truchlil pro ubožáka?! Pche a ještě jednou pche!“

Nicméně později, když ani u oběda se zrůdy k Zlokujónovi neměly, držíce dokonce jakousi protestní hladovku, čaroděj se neudržel a vzkřikl: „Tak co ode mě ksakru chcete?! Snad nemyslíte, že kvůli kdovíjakému vašemu rozmaru vezmu toho nekňubu zpět a nechám jej připravit mne i o to poslední, co mi ještě nechal – zdravý rozum! – Takže co chcete?! Co mohu udělat? Dobrá, nakouknu do koule a zjistím, jestli je ten váš Lojza v pořádku – tak vám vyjdu vstříc, ale víc ani ťuk!“

I konalo se vyvolávání Lojzíkova obrazu.

„Tak vidíte, je to dobré, hoví si pěkně u stromu... Spokojeni?“

A-le-vždyť-je-tam-při-vá-zán!

„To jistě z dobrých důvodů, aby se nějak nepohodlně nesesul na stranu, pokud náhodou usne...“

A-ko-lem-jsou-sa-mí-lou-pež-ní-ci!

„Krutikrkova banda?“ Zlokujón mávl rukou. „Taková sebranka přece nestojí za řeč – to je, jako

kdybyste mi chtěly vyčítat, že ho obtěžuje moucha...“

„Blllhha-hlllzbbblhklzlzh-llh-zbbblhlllohhlhl.“

„Ale Pavlíku... Proč by ho zabíjeli? To oni si mezi sebou povídají jen tak. Jenom vtipkují a laškují, rozumíš... To se přece mezi chlapci dělává. *Chlapské řeči* se tomu říká, víš?“

„Bllhlmlhhlhme-hhhhlmh-jhhhhth-hshhhbblhhh-h-hh!“

„Cože? Snad si nemyslíte, že se kvůli němu budu plahočit přes celý les!!! Natožpak takhle po obědě! To si mám uhnat vředy?! – Dejte pokoj, musím si lehnout.“

Zhasl kouli, jejich reptání nedbal a lehl si, aby s ničím netenčenou spokojeností brzy usnul.

†

Zatímco čaroděj klidně vyspával, trávě vydatný oběd sestávající z půlky sušeného krtka (takové sušenky roztomile křupou) a hrsti potkaních žmolků, veliký mrak ve tvaru mrzutého draka spolkl slunce a les se zvolna ponořil do tmy škaredé jak v předvečer věčné noci. Krkavci létali nízko a ohyzdné dvouhlavé ještěřnatky, jež jindy jsou k vidění jen na Velký pátek nebo ještě krátce po Vánocích, vylezly ze svých hlubokých děr. Hrozné

věci se dnes stanou – tak věštil též sípavý vichr, co rozechvíval koruny stromů v nářek jakoby lidský, teskný, skuhravý.

Na druhé straně Černého hvozdu loupežníci pozorovali podobně. „Meluzína ti zpívá umíráček, hochu,“ prohodil Krutikrk k Lojzíkovi, prozatím přivázanému k hrubému kmeni, to aby jim další lup nezkažil.

Ale ono nebylo *co* zkazit. Žádná svině nekvičela, jelikož žádný povoz se cestou nevydal. Hodiny mījely a loupežníci krátili svůj čas leda tím, že již nyní vymýšleli nejlepší možné způsoby Lojzíkovy poprav. Nicméně Krutikrk takové pokusy krotil: „Hoši, hoši, tohle jsou samé marnosti a ubohosti nehodné naší ukrutné pověsti. Musíme si to nechat na večer, poněvadž tu máme s sebou příliš málo pálenky, než abysme mohli zapálit své mysli k pořádným výkonům.“

Krutikrk bral do každé akce pouze omezené množství ostrého pitiva, což se dělo z důvodů nikoli hloupých: ačkoli žitná podávaná v menším množství dodávala mnoho kuráže a bystrosti, dokázala úplné divy, pokud se užila v množství větším, přičemž Krutikrk poučen mnohaletou zkušeností věděl, že ne vždy je tato přehnaná skvělost tím nejvhodnějším pro zdárný chod akce. Přepadové akce totiž, coby činnosti víceméně rutinní, nedávaly prostor

přílišnému vzednutí ducha působenému pálenkou, a každé takové je spíše hatilo.

„Jestli tu kvůli tobě budem tvrdnout do samýho večera, abysme stejně odešli s nepořízenou,“ řekl Lojzovi skřípaje zuby, „budeš dnes v noci proklínat matku, že tě přivedla na svět!“

„Promiňte, pane,“ odpověděl Lojzík, „ale mě přece přinesnul ten čáp, jak jsem vám povídal. Maminka za nic nemůže.“

„Vrrrrrrr...“

Krutikrk byl již kdysi podezříván z lykantropie. Postupem času se na to zapomnělo. Ale nyní, když jej jeho kumpáni uzřeli tolik vrčet, všechny vlasy i vous naježený co pole hřebíků, museli i oni zapochybovat, zda na té zvěsti nebude kus pravdy. Tehdy i jim vlasy vstávaly – nikoli však zlostí, nýbrž hrůzou.

A Lojzík byl trochu smutný, že si nemůže strčit prst do nosu.

†

Když se strašný mrak konečně uvolil slunce vyvrhnout, ono – jako kdyby zhnuseno, že muselo tolik času trávit v jeho útrokách – plivlo pár svých obzvlášť otravných paprsků na stažená víčka Zlokujónova, z nichž se mu klobouk svezl již dříve,

a jelikož ta byla ještě tenčí než ostatní zbytek čarodějovy stařecké kůže, lehko plivanec protekl až k oku a Zlokujón se probudil.

Všimnul si, že nemá klobouk; pro něj si lehko dosáhl...

Všimnul si ovšem, že i cosi dalšího mu chybí; a *toto* chybění nedokázal nejen vyřešit, ale ani pochopit.

„Možná stále spím a zdá se mi to,“ řekl si. „Ano, určitě to bude tak. – Tedy nejlépe z toho hrozného snu pryč! Vezmu si tadyhle tu svou pevnou hůl a udělám s ní něco krajně násilného, co mne dojista probudí. Ano, výborný nápad, pěkně zhurta a ze všech sil se udeřím do svých beztak už málo potřebných vajec.“ – Načež tak s velice velikým rozmachem učinil.

„Uíííí! – Ujjuůůů! – Íííííí! – Íhihííí, áhahááááá...“

Přinejmenším si byl jist, že nesní: bolístka, již si pomocí uvzdychané hole tak neprozřetelně způsobil, by vynesla spaní i mrtvému.

„Jsem tedy vzhůru,“ sumíroval, jakmile největší utrpení odeznělo. „Ale přece jest tu cosi snově neskutečného! Nebo spíš právě že tu cosi *není*...“ Načež to řekl nahlas: „Moje zrůdy tu nejsou!“

Ač vyslovené, vypadalo to stejně nesmyslně jako pouze myšlené.

„Kam by šly?! Proč by mne opouštěly?! Co by kde hledaly za štěstí?! Vždyť –“ A v tom mu to celé došlo, nebyl hloupý...

V první chvíli strachem o své křehké hnusáčky docela zkoprněl – bez své ochranné ruky si je nedokázal představit ani v srdci rajske zahrady, natožpak na cestě Černým hvozdem!

Však jen co se ze zkoprnění probral, jednal rychleji a břitčeji než kdykoli jindy...

Pronikavě sykl a už k němu běží jeho samochodný drn. Vmžiku jej sedlá a jedním z prorostlých kořínků řadí nejvyšší rychlost: „turbo“. To po latinsky „vichr“, proto netřeba se divit, že hned letěli jako s větrem o závod. Směr byl jasný, neboť drn chytil stopu, jakmile čaroděj smázl ze svého ramene slinu slintavcovu a poskytnul k očichání též maličkou drolinu ušního chlupu z místa, kde jej můra přehryzala.

Drn byl stejně dobrý stopař jako běžec, proto čaroděj mohl směle doufat, že své nestvůry brzy dožene. Vždyť se, chuděry, jistě nemohly dostat daleko. Jen jestli se jim i za tu malou chvílku něco nestalo!

Zlokujón v duchu i srdci trnul: „Chudinky moje maličké, bezbranné... Hnusáčci ubozí...“

Avšak jak mnoho své zrůdy podcenil!

V lese dokázaly přežít nejenže dost lehko, nýbrž si tam dokonce, užívající své autority Zlokujónových důvěrníků, rádců a jediných nejbližších, vedly jako knížata, ba jako dokonalí diktátoři. Chudáka starého pavouka, který se prořekl, že Lojzík viděl – toho starého nebožáka, který nestál už o nic než o hromadu klidu – Pavel s můrkou nesmlouvavě donutili, aby je vzal na hřbet a hnal se po Lojzíkově stopě ze všech sil. Uhnali by ho, jen aby dosáhli svého. Potilo se mu všech osm podpaždí, šestero ok mu samou námahou lezlo z důlků, a zatím slintavec stále jen řičí to své „hyjé!“ (které v jeho podání znělo spíš jako „bllllhllle!“, aniž by ovšem ztrácelo cokoli ze své naléhavosti).

Prosvištěli houbovým rájem (peklem, chcete-li), zdupavše nejednu smrdutku nejedlou, a hnedle jsou v oblasti lepkavých kokonů, v hnízdišti tisícinožek pralesních. Jedna z nich, již byli připravili o hnízdo, se chytla hřbetu jejich jízdního pavouka. A to bych vám nepřál vidět, natož slyšet, jaký povyk slintavec ztropil! Že prý co si ta poběhlice mnohohnátá vůbec myslí, vozit se s nimi, jako by se nechumelilo – cožpak nevidí, že mají naspěch?! Hodlá je z nějakého svého nohateckého vrtochu zatěžovat a zdržovat?!

Pryč s ní! A svým chapadlem ji nemilosrdně secvrnkl mezi běhy pavoukovy.

Potom vletěli do hájemství komárů – statisíce, miliony a eony komárů hustily vzduch –, a tehdy Pavlík teprve řičel! To bylo vzteklého bublání, slinění a prskání... Ať ihned uvolní místo! Huš! Huš! Rozčileně mával chapadlem a zděšení komáři byli nuceni nepříjemně se na sebe tlačit, aby vytvořili dokonale prázdný tunel, jímž by podivná skvadra mohla proběhnout. Hned za nimi se tunel zavíral a nespočet zlostných pohledů, v doprovodu tisícerého reptání, propichoval jejich pozadí.

Až konečně i pavouk se osmělil k hlasitější stížnosti: „Přátelé, capkám tu v samé vodě. Cožpak nemáte kapku slitování? Víte přece, jak moc my pavoukovití nesnášíme vlhkost!“

V odpovědi na to by byl slintavec radostí zavýskl, kdyby v jeho případě výskání alespoň pranepatrně přicházelo v úvahu; takto pouze radostně zabublal. Vlhkost totiž, toť znamení, že se blíží ke druhému pásmu mokřadů, za nimiž nebude daleko k vozové cestě a loupežnickému ležení. (Ano, zrůdy znaly les stejně dobře jako například Zlokujón své ponožky.)⁴²

⁴² Což pochopitelně nevylučuje možnost překvapení: i Zlokujóna jeho letitá pokrývka chodidel nezřídka překvapí něčím novým (např.

„Na tu vratkou kládu mne nedostanete! Za nic na světě!“ Pavouk prudce zabrzdil před provizorním mostem, jenž minulého dne – ačkoli tohle nikdo z nich nevěděl – tak ošklivě zradil Lojzík.

„Blllbhnh,“ ušklíbl se Pavlík. „Lbhhlbho-thdhl-plvhlhnhhn?“

„Plavat?! Já?! Já *neumím* plavat!“

„Pllllkh-zh-uthhhphzh...“

„Panenko svatá, za co mne trestáš?!“ zaúpěl pavouk a slintavec jej politoval, neboť nepřízeň bohorodičky není nikdy nic pěkného; ale ať prý nehledí jen na to špatné, když zrovna tu má dva Zlokujónovi miláčky, kteří jej vyznamenávají, a tak může na nějaké panenské tresty (ať už jsou jakékoli, Pavlík se v tom přece nebude šťourat) aspoň na chvíli zapomenout, opojen tou nesmírnou a nesmírně blaživou poctou, kterou mu právě prokazují oni. Vždyť nejenže pavouk jim poslouží, ale ještě k tomu docela možná s nasazením vlastního života! – No není to skvělé?! Cožpak nemá radost?!

Vida však Pavlík, že po dobrém s pavoukem svede spíše nic než něco, zabublal výhružně, ať už kouká hupsnout na tu kládu, a pohrozil mu sevřeným chapadlem.

ponožkní puch se podivuhodným způsobem vyvíjí, mutuje, evoluuje, devoluuje...)

Třeba pavouk stále nespokojeně mlel kusadly, přece se o kládu zkusmo opřel. Napřed jedinou nohou, zbývajících sedm pro jistotu necháváje pevně na břehu; a pokračoval stejně zvolna, jednu po druhé...

Slintavec nad takovým zdržováním vztekle mručel, ale více se neohradil – snad že ani on se nechtěl namočit. Voda nedělala dobře jeho slizu – smývala jej a Pavlíkovi dalo pokaždé lopotnou práci, než se proslintal zpět k dostatečné osliněnosti.

„Ach, to je ale vratké, to je ale vratké,“ lamentoval pavouk. „Nevím, nevím, ctěný pane komoří. Nevím, nevím, nebude-li to vážně naše smrt. Nevidím to dobře...“

A tu se do věci vložila Zlokujónova první rádkyně. Prohlédnuvši můřím zrakem černou vodu, upozornila slintavce na močálníky, jež skryti u dna, v domnění že nepozorováni, sami sledují jejich počínání.

Hned se slintavec zplna hrdla obořil jakoby proti vodě, směruje své zraky ovšem tam, kde tušil jejich. Se vší nevybíravostí močálníkům vyčinil, že si dovolují zahálet, vidíce Zlokujónovu elitu v nesnázích. – Jestli hned nevylezou a nepodrží jim tu kládu, tak on se tedy nezná!

Jistěže neprodleně vyplavali, aby s překotným omlouváním činili, jak Pavel velel. Ostatně můžeme

si povědět, že jejich liknavé okukování zpod hladiny nebylo samo sebou, nýbrž že plynulo z váhavosti, nejistoty, a dokonce obav: močálníci měli černé svědomí, jelikož den předtím málem utopili jiného čarodějova chráněnce, nevědíce nyní a s hrůzou trnouce, zda se jejich strašný čin neprovalil a zda tři nestvůry nepřichází, aby je povolaly k odpovědnosti. Naštěstí se ukázalo, že ony tu jsou z prostšího důvodu: pouze se chtějí dostat přes močál.

Pak tedy, čím dříve zmizí z místa činu, tím lépe: o to ochotněji jim močálníci pomáhali.

Vše jde hladce, už jsou dál než v půli cesty, když náhle...!

Zlokujón!!!

Úpěnlivé prosby, domluvy, omluvy, skuhrání i výhružky... - Napřed v tak rychlém sledu a zhuštění, že ani slovu nebylo rozumět. A Pavel šťouchl pavouka, ať uhání, co může.

Kláda se otrásla, když i Zlokujónův drn na ni vyskočil, a udivení močálníci, z obou stran a po celé délce kládu držící, se měli stát svědky podivného představení.

„Stůjte, zrůdičky moje, stůjte! Může snad někdo říci, že vám u mne někdy něco chybělo?! Ach, proč trápíte starého muže? Přítele, který vám nikdá ničeho neupřel...“

„Ahhhcllllhn-Lhzzzkhhh?!“ bubl slintavec přes rameno.

„Kdo? Ten všezmar?! Co s ním, ksakru?! Zapomeňte na něj, pojd'te ke mně a všechno zas bude jako dřív!“

Pavouk upaloval po kládě, poháněn slintavčími štulci, a nedaleko za nimi už i drn - se svýma mnoha rákosovýma nohama pavouku nikoli nepodoben - zdolával kládu velikou rychlostí.

Tu třebaže drn se svým „turbo“ byl přece jen rychlejší, Zlokujón věděl, jak marné to bude samo o sobě. Dohnat zrůdy může... Jistě. - Ale jak je přiměje, aby jej zas měly rády?!

Věděl, že možnost je jediná. Znamenala mu však prohru, a především mohla mít nedozírné, nedozírně

děsivé následky. Proto jí chtěl odolávat, jak jenom to půjde.

Teprve když slintavec prohodil jako by nic, že to prý on a mūrka udělali pro jeho dobro, neboť vidíce, jak moc se loupežníků bojí, nechtěli ho k ničemu nutit, zakouřilo se mu samou zlostí z uší (štěstí, že mūrka zrovna nebyla na svém místě, to by se opařila) a vykřikl: „Já vám tedy ukážu, jak se bojím loupežníků! Stůjte již a necht' je pro jednou po vašem! Nemyslete ale, že si to můžete dovolovat, kdykoli si zas vzpomenete! Tohle bylo naposled, co jste takovou hloupost udělaly!!! *Naposled!!!*“

Na paloučku za močálem pavouk konečně zabrzdil a Zlokujón na svém drnu se triumfálně vztyčil nad třemi zrůdami. Leč vida Pavlíka jen fousek od rozbrečení, musel se umírnit: „Ale né, hnusáčci, já to tak nemyslel! No tak, usmějme se všichni! Hlavní je, že jsme zas pěkně spolu, no ne?“

Slintavec se usmál, Zlokujón jej radostně přivinul k sobě – slintání a bublání bylo až k nevkusu mnoho – a též mūrka neslyšně švitořila radostí, když svýma šikovnými nožkama navazovala chlup v místě, kde jej byla přehryzla. Zlokujón ji článkem svrasklého prstu něžně pohladel po článkovitém hřbetě.

„A já mohu už jít, že ano?“ opatrně špitl pavouk. Před Zlokujónem se třásly zrůdy veškeré; ale chudák pavouk si byl jist ještě méně, jelikož to byl přece on,

kdo unášel čarodějovi důvěrníky. Doufal jen, že Zlokujón pochopí svízele jeho situace a nebude mu nic klást za vinu; anebo alespoň ne všechno – což by se dost lehce mohlo stát: svět je, jak starý pavouk věděl, nespravedlivý ažaž.

Nicméně Zlokujón nebyl svět, nanejvýš snad svět v malém,⁴³ a jeho nespravedlivost šla podle té úměry... Až se na pavouka pouze zle zamračil.

Naopak hned potom jej velice vyznamenal – ano, šťastlivec měl nést v jediném dni nikoli pouze tu úžasnou poctu nasazovat život za Zlokujónovy zrůdy, nýbrž má se mu dostat ještě úžasnější pocty vsadit život za Zlokujóna samého *plus* jeho zrůdy, když čaroděj pravil: „Nikam nechod', přítelíčku,“ – hled'te, nazval jej dokonce přítelem! –, „můžeš se nám ještě hodit. S loupežníky bude možná přece jen určitá štrapáce a jistě neprohloupíme, půjdeme-li na ně s jedním patřičně škaredým osminohým chlupatcem v záloze.“

Až bylo pavoukovi ze samé pocty do breku...

†

Strmý svah Labutí rokliny zaléval cestu neblahým stínem a lupiči upadali do typické

⁴³ Viz v renesanci oblíbené učení o korespondencích makrokosmu a mikrokosmu.

mordýřské melancholie. Tato jest ovšem příjemnější nežli ona obecná, neboť jelikož tato má konkrétní příčinu, dostane se jí lehko i konkrétního řešení. Tak tedy z marnosti nad dnem, jenž nepřinesl žádný lup, nadějně vzhlíželi alespoň k večeru, jenž přinese mnohé, velmi zábavné mučení.

„Proklínej toho čápa už předem, kamaráde,“ řekl Lojzíkovi Obřez, „dopadneš opravdu hrozně.“

„To je dobré, pane,“ odpověděl Lojzík, „nedělejte si se mnou starosti. Maminka mi totiž vždycky už od malíčku povídala: Lojzo, ty dopadneš hrozně! – Takže s tím já počítám, jako kdybych si zase spočítával, že jedna a jedna je jedna, jako já to totiž dělám dost často. Dyť vono už taky s tím dopadnutím bylo na čase. Búúúúch! Ale stejně děkuju za vaše ustarání o mě.“

Tu byl by jej Obřez silně uhodil biskupskou berlou, již spolu s mitrou a dalšími biskupskými odznaky hodlal ode dneška všude nosit (a k tomu ještě zrezlou sekeru), kdyby Krutikrk právě v té chvíli nezavelel: „Odvažte ho a dejte mu trochu napít, ať ho máme na večer silnýho. Za chvíli vyrazíme zpět. Cesta je dlouhá, nebudeme tu sedět a čekat na tmu. Dnes toho mám beztak až po krk!“

„Amen,“ přikývl Obřez a zle se usmál.

Zatím se naši čtyři výtečníci (drn nepočítaje, neboť to je drn a nikoli výtečník) nechávají vést (ano, právě drnem) skrz podivně tiché území (pavouka Zlokujón naložil, aby se vezl též, neměl-li je, chuděra znavený, pouze zdržovat).

„Poznávám moc dobře, odkud to ticho,“ poznamenal Zlokujón.

Ře-kli-by-chom-že-o-de-všad, reagovala můra, nepochopivši asi, kam Zlokujón míří.

Tedy čaroděj to vysvětlil: „Toť území mlaskounů. *Odtud* to hrobové ticho. Che..., škoda jen, že s sebou nemáme mnicha. To bych vám ukázal pořádně vypečený kousek. Chi, chi, chi...“

Brzy se ozývá první mlaskání.

A již se mlaskot ozývá ze všech stran!

Ale čaroděj se nepřestává smát. „Mnicha a ještě jeptišku... Che, ché, chééé... Jelikož ta nemá tonzuru, móóóc by mě zajímalo, co z ní by nechali na památku... - Abyste totiž rozuměly, zrůdy mé krásné, mlaskoun nikdy nevymlaskne člověka celého, nýbrž pokaždé nechá nějaký kousek coby upomínku, že jeho láska zas jednou došla naplnění. Che, chééé... Vyzrálí tvorové. Dokonce ani čarodějů se nebojí, proto jsou to monstra tolik uznávaná.“

S těmi slovy nejen zrůdy, nýbrž i drn strnul (což ovšem nebylo na místě: takhle je mlaskouni pouze o to snáze dostanou!)

„Žádný strach,“ řekl však Zlokujón. „Že se mlaskouni nebojí čarodějů obecně, neznamená, že by se nebáli mne. Mne se přece bojí každý! Che, che, ché, chééé...“

To si oddychli... (Tentokrát též drn a dokonce inkvizitor--hůl; kterého však stále, prosím, uvažujme zvlášť, nepletouce jej mezi slušné zrůdy.)

Drn se opět rozpohyboval a čaroděj vyňal ze záhybů pláště čarovnou kouli, aby posloužila co nepostradatelný kompas v následujících částech hvozdu, jimž Zlokujón – nejen pro jejich přílišnou suchost – nijak zvlášť nehověl.

Loupežníci se sebrali k neslavnému návratu.

„Vokoun se nám vysměje,“ vzdychl Půlhnát (říkali mu tak kvůli ukrácené ruce, trestu za předchozí krádeže). „Takhle pozdě se vrátíme, a přitom bez jediného úlovku! To se už dlouho nestalo...“

„Co je komu do Vokouna, blbečku?!“ odvětil Krutikrk. „Mě spíš zajímá, jestli Frncek ulovil čerstvý telecí. Sušený maso dneska žvejkat nehodlám...“

A něco ti povim: jestli uklohní médium, tak mu zpřerážim vobě pracky! Po dnešku musim mít krvavý!“

„Heled’...“ ozval se Mastibrk (habán, jemuž tak nepěkně přezdívali od té doby, co jej přistihli při urputné samohaně). „Když nebude krvavý telecí, bude aspoň krvavej vůl. A opéct si ho můžem taky, cha, chá...“

„Jen doufám, že ho pak nehodláš žrát,“ zpozorněl Šůra. „O tom jsme se přece už bavili...“

„Hoši, mám nápad!“ vzkřikl náhle Krutikrk. „Abychom nepřišli docela s prázdnou, sbírejme po cestě houby!“

„Jóóó. – Juhuhůůů! – Hohóóó!“

Jeho návrh se setkal s bouřlivým ohlasem – loupežníci milují houbaření!

„Sice se nám na to stmívá, ale o to to bude větší sranda.“

„Jupííí!“

„A kdo najde největšího hříba, dostane smaragdovej prsten z lupu ve Smržovce.“

„Juchůůů!“

„A kdo nenajde nic, večer k pobavení a výsměchu všech povinně nastoupí k břišnímu tanci v průhledných šatičkách z výbavy maurského kupčíka.“

„Juhahááá!“

„Já to mám těžké, se svázanýma rukama žádnou houbu neseberu,“ poznamenal Lojzík smutně. Rozveselil se ale tak: „Najít jich ale můžu dost, to jo. Najít jo... Búúúúch!“

„Ty mlč! Každým hlupáckým slovem pouze přiléváš olej do ohně...“

„Aha, to jsem nevěděl, pane kapitáne. Děkuju vám... Je to až zvláštní, řekl bych, kolik věcí já občas nevím, že jo? A přitom vy je víte... Búúúúch! Musim se asi víc snažit... To je totiž ta moje potíž, málo se snažim. Jsem asi línej jako veš, ale přitom se mi ani nezdá, že by vši byly líný. Nebo sou? Náhodou teda se mi zdá, že moje vši líný nejsou, takže nevím a pak jsem zmatenej. No vidíte, už je to tady zas: zase už něco nevím! Co byste myslel vy? Věděl byste? No, schválně, pane kapitáne, co byste řekl?“

„Roubík!!!“ řval Krutikrk. „Roubík, ksakru, dejte mu roubík! Ať už má tu hubu ucpanou, nebo... – Vrrrrrrr, při houbaření mě nikdo nesmí rušit. To je ze všeho nejhorší, když při houbaření někdo mele hubou.“

I ucpali Lojzíkovi ústa, rozprostřeli se po lese a hledali houby. Tak si krátili čas na zpáteční cestě, ačkoli v jiném smyslu bylo by lze říci, že si jej naopak dloužili. Tedy když se konečně přiblížili k ležení, dosti se připozdívalo (přičemž největšího hřiba si

nesl mladý loupežník Stehno a žádného – Lojzika nepočítaje – chudák pan Bartůček, jehož stařecký zrak zvláště za šera vypovídal službu).

Na kraji tábora Krutikrk hýkl po způsobu sýčka.

A čekali...

Hýkl podruhé.

„Krucí písek, snad už ti holomci nespí!“

Totíž, jeden z přítomných mu měl odpovědět.

Zahýkal potřetí.

Ale druhý sýček stále neodpovídá.

„Že by též změnili znamení?“ nadhodil Lopušoun. „Jako my?“

„Ty jsi ale trubec!“ vysmál se mu Buchar a výmluvným gestem se poplácal po čele. „Jakpak by asi přišli na to, že my jsme ho změnili?“

„No, Psíkus je přece strašně chytřej,“ bránil se Lopušoun.

„A ty si zase strašně blbej,“ souhlasil s Bucharem Krutikrk.

Přece však vybídl Křiváka, ať kvičení zkusí. Tak, pro jistotu...

„Kvííííííííííík! – Kvíííík! – Kvíííík! – Kvííííík!“

...

Nic.

Chtěl to zkusit znovu, ale Krutikr jej zarazil.

„V tom bude ňáká čertovina,“ křenil se. „Tohle se mně, chlapi, ani trochu nelíbí... – Položte houby a přichystejte si zbraně!“

„Já bych to zatím nehrotil, kápo,“ bezstarostně pravil Šůra. „Třeba jen dostali švarnou a museli zrovna odběhnout do srádelny za hájkem, vysrat se všichni naráz.“

„Vysrat se běž ty, kapoune jeden! A odteď už všichni držte huby, připlížíme se k ohništi potichu a nepozorovaně.“

†

Leč tiší nebyli, ani co by za zmínku stálo, a s nepozorovaností to vyšlo stejně tak. Tedy čaroděj, na jakémisi rákosovém drnu pohodlně sedící u skomírajícího ohníčku, s obrovským pavoukem u nohou, slintavcem na rameni, můrou nad hlavou a pokroucenou holí v klíně, vítá loupežníky již zdaleka: „Jen dál, pánové, jen dál! Neostýchejte se a chovejte se tu prosím jako doma.“

„Jééééé!“ řekl Lojzík potěšeně, uzřev Zlokujóna. Však těžko mohl někdo pochopit, co přesně tím myslí. (Dodal ještě „Búúúúch!“, což nepomohlo víc.)

Nicméně Lojzík v té chvíli nikdo nedbal...

A nebýt toho, že jej měl Budla uvázaného k pasu, tu držel-li by provaz rukou, jistě by ho právě upustil,

když i Budlu, jako všechny ostatní, prodchla nábožná hrůza od nehtů na nohou až po hnidy na vlasech. – Čaroděj! Spřáženec Luciferův, vojevoda démonů a tajemník nejnesvětějších mocností z černotemných hlubin pekla. Tak aspoň o něm smýšleli, a nad nebezpečí, jichž z něho bylo jisto, přimýšlela loupežnická pověrečná představivost na tisíce dalších.

Ani Krutikrk nebyl uchráněn nejvyššího zděšení. Však dokázal je dokonale maskovat.

„Kde jsou naši tři druzi?“ zeptal se příkře.

„Nejsou,“ odpověděl čaroděj ještě příkřeji a ošklivě se usmál, když dodával: „Ale za to tu máme pěkný čerstvý pařízek, zcela novou starou botu a převelice hezkou netknutou obracečku mloků...“

„Obracečku mloků?!“ Krutikrk zdvihl své mohutné obočí.

„Ha! Takže jsem se nemýlil – jistěže tu žádnou nemáte, když ani nevíte, o co jde! A přitom není nepostradatelnější pomůcky, když potřebujete obrátit unaveného mloka na druhou stranu, aby si nezpůsobil proleženiny... Přinejmenším rozhodně užitečnější věc než ten bledý hošan, který mi tu mumlal cosi o nestvořeném narozeném – inu, teď už ho to trápit nebude. Ačkoli nic proti teologii, přátelé...“

„On proměnil Psíkuse na obracečku šneků?“ sykl Obřez zděšeně.

„Mloků,“ opravil ho Půlhnát.

„Co od nás chceš, čaroději?!“ spustil Krutikrk co možná nejdůraznějším a nejhrůzunahánějším způsobem.

Ale Zlokujónovi strach nenaženou – považte, že tu mluví s člověkem, jenž docela nedávno zamotal stosedmadvacet drápatých nohou arcidémona Choronsa do smotku připomínajícího ostýchavě zavnutý květ tulipánu jenom za to, že si svrchovaný arcikníže šesti set a šedesáti šesti pekel při materializaci neušetřil trapné pachové, světelné a zvukové efekty.

„Neřeknu vám, co chci,“ zašklebil se černokněžník zpod krempy širokého klobouku, jenž po všechny časy (nebo alespoň po ty, kdy zrovna nebyl sundán) držel starochovu tvář v příšerném stínu. „Neřeknu, neboť kdybych řekl, ještě by pánové smlouvali, anebo kdovíjaké jiné výhody by tím získali. Ne, ne, neřeknu, hošíčci moji malí... A prostě si to rovnou vezmu.“

„Na něj!“ Krutikr nemeškal již ani chvíli. Chtěl využít momentu překvapení, byť se mu jej nedostávalo.

A to se vám hned strhla mela!

Vlastně, ne tak docela *hned*.

On totiž napoprvé Krutikrka nikdo neposlechl.

A napodruhé... Ach tihle loupežníci, cháska bezcharakterní! Napodruhé se hrstka z nich opravdu se vši srdnatostí rozeběhla, nicméně opačným směrem.

Teprve se třetím strašlivým zavelením, pustili se ti zbývající do boje.

Kuchač, Šůra, Půlhnát a Jožin se rozprostřou, když Krutikrk, Buchar a Křivák útočí čelně. Semknuti v pevný šik, ženou se na stařečka.

Když tu on se prudce zdvíhá (slizáček na rameni se jentaktak udržel) a vrhá proti nim svou zkroucenou hůl.

„Senilní hňup,“ říká si Krutikrk ve zlomku vteřiny, kdy hůl letí vzduchem, „asi už mu to nemyslí, chce-li nás zastavit kouskem dřeva. Tohle bude nečekaně snadná práce.“

Než v následujícím mžiku všichni tři naráží do masivní postavy v těžké zbroji.

Po dřevě ani stopy a hrubě vykolejení loupežníci čelí křížáckému válečníkovi.

„Znič je!“ chechtá se čaroděj. „Jedině tak si vysloužíš svobodu!“

Inkvizitor bije kolem sebe hlava nehlava. Zbraň nemá, ale jeho v železe zakuté pěsti jsou dostatečnou náhradou. Z propadlé tváře planou šílené oči a berserkrovská zuřivost činí Filodéma strašlivým soupeřem...

Tehdy se čtyři ostatní lumpi rozmisťují do kruhu, aby každý zaútočil z jiné strany. Však čarodějova můra bez ustání trhá za chlup, posílajíc svému pánu dokonale přesné souřadnice, a ten se ani nenamáhá otáčet: první slovo moci vrhá přes rameno a nebohého Šuru rovná se zemi, proměniv jej v kopičku telecí škrabaniny.

Zleva statečně útočí Kuchač. Ale sotva se jeho břitva zaleskne, z dlaně čarodějovy levačky raší baziliščí oko, aby útočník neurazil již ani dva kroky, než pod uhrančivým pohledem ztuhne v kámen.

Hbitý Jožin je Zlokujónovi v zádech, přeskočil podivnou kopičku a byl by již zasáhl svou rezavou dýkou, nebýt jen Pavlíkova hrozného plivance. S tváří naveskrz zalepenou, zakopává mladý loupežník o vlastní nohy a čaroděj elegantním úkrokem (tedy na hrbatého praděda) nechává poraženého nepřítele dopadnout, kde prve stál sám.

Ani Půlhnátovi po Zlokujónově pravačce se nedaří lépe, musí-li palcátem ve své jediné ruce

odhánět hned dvě dotírající mnohonohé nestvůry: obrovského pavouka a protivný drn. Nohy se Půlhnátovi pletou do pavučin, jež pavouk střelhbitě přede, natočen k němu pozadím, a palcát beztak češe pouhý vzduch, neboť se zdá, že se loupežník netvorů štítí natolik, až ani hlavicí zbraně by se jich nechtěl dotknout. Ustupuje, s vypětím všech sil se dostává z pavučin a odhodiv zbraň, již se žene mezi stromy.

Zatím čaroděj se zájmem sleduje situaci v popředí.

Buchar leze po všech čtyřech, krev mu crčí z rozbité huby, z níž též plive vlastní zuby, a podobně poetická (z čarodějova pohledu) je situace Křiváková: leží již ubit, dočista mrtev, když ani nesmírné špeky jej neuchránily hrozných ran šíleného inkvizitora.

I ten však již zmírá v mocném objetí Krutikrkově.

„Hleďme,“ směje se Zlokujón, „jakkak ten lotr i obrněným krkem dokáže zakroutit. Snad si tedy opravdu zaslouží, abych i já jej přestal nazývat Krutí Krk a napříště ctil jeho památku pod jménem Krutikrk.“

„Památku? Pcha! Mě nedostaneš, černokněžníče!“

A vskutku, stalo se tehdy cosi, nač ani čaroděj nebyl připraven...

Krutikrkovy svěrákovité prsty zmizely z inkvizitorova krku a než on se – přidušený, nikoli však zcela mrtvý – sesul k zemi, postačilo jeho mohutné obrněné tělo jako záštita, aby se Krutikrk vytratil do tmy mezi stromy – ovšem podezřele rychle!

Zdálo se to Zlokujónovi, anebo opravdu uviděl mizet v mlází veliký vlčí ohon?

†

Mnohem pomaleji jej následoval jeho pomlácený druh Buchar: „Nenechávej mne tady, kápo! Co si bez tebe počnu?!“

Zlokujón mu velkomyslně dovolil odplazit se, bavě se jeho dětinským fňukáním, a trpícího Jožina dokonce uchránil udušení pod nánosem slintavcova slizu, k němuž mu už mnoho nezbývalo.

„Děkuji, šlechetný pane,“ vyhrkl mladý loupežník, jakmile zas aspoň trochu nabral dech, „děkuji vám natisíckrát a slibuji, že ode dneška se budu věnovat jen poctivému povolání a že budu sekat samou dobrotu!“

„Probůh, jen to ne! Jenom to ne! – Zmiz mi z očí, dobráku nešťastná, než si to rozmyslím!“

A inkvizitora, jenž příkazu tak docela nedostál, proměnil Zlokujón - velmi rád proti jeho úpěnlivým prosbám - zpět v hůl.

Záhy vystoupil z houští Lojzík: „Pane mistře, tu hůl teď máte křivější než dřív. To asi kvůli mně, že jo? Pochopuju teď totiž, že ste mně svojí statečlivostí něčeho uchránil, i když nevím čeho a taky nevím, jak vám mám poděkovat... A to mně teda pořádně mrzí! - Jen řekněte, co bych pro vás mohl udělat?“

„Nic!!!!!!!!!!!!!! Ksakru-hýml-prase-puch-donr-laudon, ať tě *ani nenapadne* nějak se mně za to odvděčovat!“

„Ale nebojte, pane mistře, já něco vymyslim. Já to pro vás udělám tak rád! Žádat mě o to vůbec nemusíte, poněvadž já to udělám i bez toho. Náhodou totiž, pane mistře, já moc dobře pochopuju, co je to věčnost, víte?“

„Úúúúúááááááh...“

Po-sad'-me-se-ra-dě-ji, radila můra. *To-bu-de-jen-ná-běh-na-mrt-vič-ku-stop-klid-klid-klid...*

Když se čaroděj přece trochu uklidnil, povídá: „Kdopak nám to vykukuje tam zpoza stromu? Zdá se děsem docela ztuhlý. Hm, možná se i pokadil... Což kvituji s potěšením - to je totiž správný postup, čelí-li člověk mně! Nu, mládenče, přistup blíž. Přistup blíž a pověz, proč jsi k mému - ehm - učedníkovi, připoután?“

„Já, já, já-“, koktal vyděšený Budla, „-já, měl jsem ho hlídat, pane.“

„Vaše nejvyšší zlounstvo...“

„Ech?!“

„Oslovení, na něž mám ze svého oficiálního titulu právo...“

„Ach, ano. Jistě, va- va- va- vaše nejvyšší zlounstvo.“

„Hm, takže hlídat říkáš...“ Zlokujón se u té, na první pohled nedůležité, myšlenky jaksi pozastavil. *Velmi významně* se u ní pozastavil.

„Budla je hodnej“, prohodil Lojzík, když bylo delší dobu ticho. „Moc hodnej. On mně taky uchránil.“

Konečně se v Zlokujónově oku kujónsky zablesklo, až Budlovi povídá: „A ty ráčíš být taky trumbera, anebo jsi aspoň trochu při smyslech?“

„...“

„Mluv přece!“

„Ech, vaše zlounstvo nej- nej- nejvyšší. Já myslím, že nejsem úplný trumbera. I když nejchytřejší teda taky nejsem. Vaše zlounstvo snad odpustí...“

„Heuréka!!!“ vykřikl Zlokujón a vyskočil ze sedu tak prudce, že Pavlík spadl - avšak Zlokujón jej nezvykle hbitě zchytil rukou a ještě jej nejméně třikrát radostně vyhodil do vzduchu, chytaje jej pokaždé do dlaní a tancuje přitom radostí.

A jakkoli Pavlík z toho byl pouze mrzutý, ba až na pováženou uražený (a můra rovněž, neboť zejména při prvním nečekaném vyhození se jen sotva uhnula), čaroději to na radosti neubralo.

„Nádherné řešení,“ křičel. „Tak snadné! A dokonce náš nepřítel nás k němu přivedl!“

Obrátil se na Budlu: „Abys rozuměl, ty budeš ode dneška dělat pro mne. Zůstaneš u tohodle nebezpečného mouly tímhle provazem připoután dnem i nocí (pouze jej pro jistotu výrazně zkrátíme!) a dohlédneš, ať nezpůsobí žádnou pohromu. Nebude to lehký úkol, ale splníš-li jej, nebudeš v nejmenším litovat. – Tak pojd', plácáme si na to.“

†

Nuž, co Budlovi zbývalo? Tedy si plácli.

A snad že tím Zlokujón zažehnal nebezpečenství veliká, přece jej čekala mnohá horší, která s Lojzíkem mnoho souviset nebudou a vyplynou ze zdrojů, o nichž čaroděj dosud neměl tušení. I celá polízanice s loupežníky byla sotva dětskou hrou v porovnání s hrůzami, jaké se na staříckého černokněžníka chystají a v nichž bude nucen osvědčit veškerou svou schopnost čarodějnou a kde též všichni jeho druzi okusí dna vlastních sil.

Zlokujónův (první) kousek s dubem

- Kapitola XVI., krátká, intermezzní, v níž dojdeme leda k tomu, že automatický výtah jest vynálezem Zlokujónovy mûry

Zvykem je, aby největší bouři předešla chvilka klidu.

A též čaroději byla taková dopřána. Po pravdě, on si ji dopřát musel. Neboť se nesmírně znavil. Sice ničím z toho, o čem již byla řeč, ale přece něčím: to když se po návratu k rozvalinám svého byvšího domova rozhodl dát vyrůst domovu novému.

Ze zbytků černého dubu vzkřísil strom tak obrovský, že onen první nebyl vůči němu než co venkovská chatrč vůči královskému paláci.

„Ajajaj, to jsem asi trochu přehnal,“ pravil, vida široširou korunu stromu ztrácet se v šedivých mracích. „Nahoře vyrostly jistě krásné komnaty, ale kdo by se tam belhal...“

Mûra mu poradila.

„Juj! To je nápad! Sa-mo-hyb-ný-vý-zdvih říkáš... A to je tvůj vynález? Hm, hm, všechna čest.“

I zřídil automatický výtah na principu, který nechť zůstane jeho a mŕřiným kumštýřským tajemstvím.

Zejména však dbal na to, aby Lojzík s Budlou nebyli schopni jej žádným způsobem přivolat, a tedy se nemohli dostat do Zlokujónových soukromých komnat bez čarodějova vědomí, když jiný přístup tam nahoru nebyl.

Přidělil hochům dutiny v nižší části kmnene, kam vedlo schodiště na způsob kořenného samorostu vinoucího se spirálově vzhůru kolem neuvěřitelně širokého kmene.

„Teď budu potřebovat mnoho odpočinku,“ řekl konečně, „neboť regenerační magie – chcete-li zelená – rozhodně není z mého soudku. Snad nymfy a divoženky jsou v ní kovány, avšak já, chuděra goetický, na zmar a zhoubu orientovaný, se po takovém životabudivém kousku cítím vysátý jak taková nymfa po sterém tanečku s bohem Panem – a zatímco on tak zvesela líhá s nimi, já jsem zralý zalehnout leda do své zablešené postele; však učiním tak též s patřičnou veselostí. A Pavlík bude tak hodný, že mi zazpívá pěknou ukolébavku...“

„Umbhhhhmmmm-hllllm-bhhhlmm-umbhhhhmmmm-hlmmmm-hllllm-bhllllm-hllllm-bhlmm-hlmmmm...“

Tak se čaroděj rozloučil se svým učedníkem a jeho dozorem, když libozvučné slintání slintavcovo bylo na delší dobu posledním zvukem, jež z jeho strany Lojza s Budlou zaslechli.

†

Však strom jim čarovně poskytoval, co potřebovali k živobytí, žili si tam tak na hromádce a smrdutý stařec jim obzvlášť nechyběl. (V době Zlokujónova odpočinku suplovala Lojzíkovu nutnou výuku jakási břichatá, poměrně neškodná ropucha, již byl Zlokujón za Lojzíkem poslal, aby mu přednášela alespoň teorii – přece to stále byl jeho učedník a Zlokujón nechtěl, aby u něho zahálel! – Že Lojzík ani Budla nerozuměli kabalistické ropuší řeči, se Zlokujón neobtěžoval připustit: příliš by to věci komplikovalo.)

Kniha III.

Svržená Mařena

- Kapitola XVII., tajemná, kde budou odhaleny tuze prapodivné věci - nejen důvod, proč Pavlík vidí téměř stejně dobře jako můrka

Jednoho nepříliš ošklivého dne sedí Zlokujón na balkóně ve větvích svého gigantického dubu a dalekohledným kukátkem přehlíží celý les, jehož šedavě zelené koruny se prostírají do dálav hluboko pod ním. Toho by dříve nebyl mocen, nýbrž od té doby, co jest, stala se mu ona činnost denním chlebem, bez něhož by se již nedokázal obejít.

„Býval jsem dříve malým pánem, zručky moje. Myslil jsem si, kdovíjak tady tomu všemu nevládnou, a přece se kdejaké šeredky mohly prohánět v hájích bez mého vědomí a vskrytu se mi třeba i posmívat. Ale tomu je konec, dávno konec! Teď mám totiž o všem dokonalý přehled.“

„Hhhh-thmhhlh-hhh-thm?“ Pavlík ukazoval chapadlem kamsi do dáli. Jako bystrozraká můra, ani on kukátko nepotřeboval; slintavci též mají dost dobrý zrak. To aby každý z nich včas rozeznal, neblíží-li se k němu hlenožrout srkavý, který si jej

byl spletl se svou obvyklou potravou (což se v minulosti, dokud se slintavcům evoluční cestou nezbystrily smysly poskytující jim možnost záchrany, stávalo žalostně často).

„Ano, dokonce i o tom mám přehled,“ přikývl čaroděj hrdě. „I když přiznávám, že nevím, co to je.“

Tam mezi stromy se tetelilo cosi temného, chvělo se to jakoby ve větru, ač zde – v plesnivých bažinách – se ani peříčko nepohnulo, jak byl rok dlouhý.

Vlast-ně-je-to-ta-dy-už-po-dru-hé, uvedla můra, aby nezůstala pozadu.

„Jistě. Před nějakým časem jsem to pozoroval kousek severněji. Ale nevěnoval jsem tomu pozornost, když se tu občas zjevují ledasjaké úkazy – to je přece z těch bažinných výparů; chceme-li tedy užít obvyklého eufemismu... Ale mám-li to říct otevřeně: všichni přece víme, že ony takzvané ‚bažinné výpary‘ nejsou než větry přejedených bludiček. Poslední dobou tyhle můry – ach, promiň, můrko! – žerou jako zjednané. Lákají v močál jednoho troubu za druhým a cpou se, co jim krky stačí. Ovšem břicha stačí jen sotva a už jsme u toho!“

To-hle-ov-šem-a-si-ne-bu-de-ob-vyk-lý-pšou-ko-vý-chuch-va-lec...

„Bohužel musím souhlasit.“

„Thkh-zhhh-th-thdh-jhhh?“

„Nevím, ale stejně bych z toho nedělal vědu. Co je nám po nějakém kusu černoty?! Nezajímá mne to...“

Pře-ce-jest-to-a-le-po-de-zře-lá-věc-stop-ú-tvar-po-všech-strán-kách-pro-vo-ka-ti-vní-ne-li-pří-mo-pro-vo-ku-jí-cí.

„Inu dobrá, objeví-li se tu ještě do třetice, mrkneme se mu na zoubek.“

Načež odvrátil své kukátko jinam.

†

Uběhlo jen pár dní a útvar je tu zas. Ba odvážil se dokonce o mnoho blíž.

Hle-stop-jest-tu-po-tře-tí, siganlizuje můrka vzrušeně; obě zrůdy byly dlouhým poleháváním znuděné a toužily zas po troše dobrodružství.

Nicméně čaroději se z houpacího křesla nechtělo. „A víte co?“ povídá. „Třeba je to stále jen nějaká náhoda, že tu tak obchází. O nic nejde...“

Přetáhl si klobouk přes oči a jal se spát.

Teprve další týden, když se vznášerlivé cosi objevilo přímo na palouku před majestátním Zlokujónovým sídlem, přesvědčily zrůdy Zlokujóna, že by se mělo cosi podniknout – prý se tu tohleto mohlo objevit, aby je dovedlo k nějakému tajemství!

Nuž, pokud zrůdy myslily, že Zlokujónův souhlas k činu konečně přinese větší rozptýlení, jeho první řešení je nemohlo potěšit. V pokusu o hvizd zasípal na jistou vránu, která právě letěla opodál, a vyslal ji, nechť sleduje onu věc, která čaroděje už počtvrté přišla provokovat. Však vrána se vrátila s nepořízenou, jakmile se tetelivá černota ponořila do křovisek v hlubším hvozdě. A Zlokujón jí za trest zakázal používat po tři dny levou nohu a propustil ji zas, zklamán ubohým výsledkem.

Ani s druhým řešením se čaroděj svým zrudám příliš nezavděčil – a taky že ono se nezavděčilo jemu. Nižší démon, jež za účelem sledování té věci (která se zas vrátila, aby nebylo pochyb, že jej nestydatě vyzývá) evokoval, přišel nazpět snad ještě rychleji než nebohé zviřátko. A na něj byl čaroděj přísnější: po osm dní lidské maso pouze bez drobů! (Bylo to kruté, jelikož nižší démoni milují lidské drůbky.)

Teprve třetí řešení zrudkami radostně pohnulo, ježto jimi pohnulo doslova, to když čaroděj konečně vstal, řka: „Co si člověk nezařídí sám... Ále! Škoda mluvit! Však všichni víme, jak je to s těmi nemehly démonskými.“

Svezli se výtahem až k zemi, čaroděj sykl na svůj drn, záhy jej sedlá a vyráží směrem, kde podivný objekt viděl naposledy.

„Hejky, pane mistr!“ volá za ním moulovský hlas.

„Ajaj,“ úpí čaroděj přiškrceně, „právě tomu jsem se chtěl vyhnout...“

„Jdete někam pracujícně? Tak to my abysme šli rychle s váma, že jo? A nemyslete si, prosím, pane mistře: už toho umíme dost, dávali sme totiž pozor tomu mumlání, kterému od té rupochy nerozumíme, a budeme se vám teda určitě hodit. Búúúúch!“

„Neříkám, že nic neumíte, učedníku milý,“ vylouval se Zlokujón, „ale neudrželi byste se mnou krok. Mám totiž dost naspěch a na drn se vejdu sotva sám se svými přívěskami... Přece vidíš.“

„S tím si nemějte starosti, pane mistře, to my uděláme jinak. – Hu-ů, *Bohoušku!*“ zavolal.

Načež čaroděj musil obludně vzkřiknout: „*U všech údů Balzebaaalových! Co je zas tohle?! – Zatímco já velebím zlo tam z výšin, zde dole jste si zřídili nějaký klub pitomých dobrodějů, nebo co?! – A kde má toho skunkoidního skřeta?! Ještě ten by tu tak scházel!*“

„Laskálek?“ frkl jednorožec. „S tím jsem skončil. Jeho žárlivost se konečně ukázala přílišnou pro svobodného ducha poetova překypujícího svěžestí dávajícnou a toužebností chtějícnou, jež toliko přes opánky rosou vlašných–“

„Mlč, zvíře pitomé! Chceš-li mne projednou následovat s těmihle dvěma, dobrá. Ale pokus se ještě o nějaký volný verš a slibuji ti, že nadmíru krutě pocítíš, kterak tvé vlohy nejsou Duchu nepostradatelné, když tě nechá chcípnout tím nejbídnějším způsobem.“

„Ach! Máte jakousi teorii o vyběravém spění obecného Ducha?! O Dějinách s velkým ‚D‘, které plodí, kojí a ochraňují své vlastní formovatele, neřkuli strůjce? To je zajímavé! Jistě si o tom ještě promluvíme! Například Laskálek –“ tu však Bohoušek, pocítiv v srdci nečekaný osten, raději zmlkl.

„Hmmm,“ mnohoznačně zamručel čaroděj. „Pojďme již. Nesmí nám utéct.“

„A co vlastně honíme?“ ptal se mohutný jednorožec, veza na hřbetě dva parádní staré mládence.

„Nevím, co to je. Zdálo se to jako zetlelý cár nějakého hrubého plátna. Ale člověk si z té dálky nemohl být jist. Je to jakási záludnost – musíme se mít na pozoru, nevede-li nás do léčky...“

„Oj! Nebezpečí! Vzrušení!“ liboval si Bohoušek. „Ach! Cítíte to chvění od kopýtek až po špici rohu?“

„Búúúch! Já to neucíťuju...“

„Tak si na tu špici sáhni! Vid', že brní? – To je bájo, což?! Oj, kluku jeden! Tenhleten tvůj omak, to je mi pošušňání!“

Čaroděj pouze kroutil hlavou, popoháněje drn co nejrychleji. A téměř by se nezdráhal bědovat: „Ach, Bože! Za co mne na stará kolena tak trestáš?!“ – Kdyby odpověď nebyla až příliš nasnadě: „Za to, žes po celý život sloužil Zlu, milý Zlokujóne; a ani nyní toho nehodláš nechat...“

„Vskutku nenechám!“ vřískal v duchu. „Když Ono je jediné, čím si člověk v tomhle šílenství může být ještě jist!“

„Ououó, hoši. Máte vy ale silná stehna! To je mi svíráníčko, to je mi svírání! Však správně, kluci ušatí, jen se držte, ať mi nespadnete: musíme ještě zrychlit – zdá se, že mistr Zlokujón zařadil turbo. – Fíha, to je divočák! Kde se v něm asi takový elán bere?! – Řeknu vám to: toť láska k životu, přátelé! Ta jej nutí stále tak poskakovat, nepostát chvílku a sotva kde byl, sic ohrožen a třeba samé smrti o vlásek uniknuv, vrci se hned jinam k vzrušení nemenišímu, vyhledáváje nebezpečí, ba spíše k vzrušení většímu: stupňuje jej a stupňuje, předchozím nabažen, žel uspokojen nikterak. Ach, jak známé je mi tohle zurčení třaslavé neposednosti, co řve z útrov světoběžníka, milovníka zážitků! – Ano, my velcí duchové jsme všichni stejní!“

„Myslím, že se v Zlokujónovi docela mýlíš, Bohoušku,“ prohodil Budla.

„Ale! Co ty o tom víš?!“

Přidal se též Lojzík: „Náhodou to je pěkný, to co Bohoušek vypovídal, Budlo. A nepochopoval jsem mu ani žádné slovo, takže určitě vypovídal pravdu.“

„Když je to tedy takhle,“ vzdal se Budla.

Naštěstí žádný z těch nesmyslů Zlokujón nezaslechl, neboť svůj doprovod o hodný kus předběhl, a již si zpoza velikého keře prohlíží ono cosi, jež se vznáší přes bažinu, dávajíc v sobě již beze všech pochyb poznat černý rubáš, ba i docela podobný rubáši Zlokujónovu. Nicméně ten Zlokujónův se nepohyboval sám.

„Kdosi ukradl náš nápad,“ prohodil potichu k mŕě. „Odkoukal, že zdviž na vrchol našeho dubu se hýbe sama od sebe, a teď toho uplatňuje pro rubáš, aby se nám posmíval.“

Ne-my-sle-li-by-chom-stop-vždyť-ne-ní-a-ni-jis-té-hý-be-li-se-ten-cár-op-rav-du-sám-stop-tře-ba-je-v-něm-ob-le-čen-kdo-si-ne-vi-di-tel-ný.

„Což by od něho byl pěkný nerozum,“ doplnil Zlokujón. „Ačkoli umím si představit, jak by k tomu mohlo dojít: například tuhle můj učedník, až se naučí kouzlu neviditelnosti, tu uživ jej ve spodním prádle, jistě se pak přiobleče, aby se v akci nenastydl.“

„Blhhhbhnhllh-zhhh!!!“ upozornil slintavec.

„Tedy za ním! – Leč opatrně, přes bažinu není radno kvapem.“

Drn předsunutýma rákosovýma nohama pokaždé opatrně ošťouchal podloží, nežli naň vstoupil plnou vahou, a těžký Bohoušek se svými dvěma pasažéry si netroufal jinudy než v jeho stopách.

„Víte, mistře Zlokujóne,“ řekl po chvíli onoho hlemýždího postupu, „zdá se mi, že ona věc nás věru kamsi láká – je zřejmé, že díky své levitaci by tudy mohla proplout za krátkou chvíli a lehko se nám ztratit. Očividně toho však nechce...“

„Už od začátku mám stejný dojem,“ přikývl Zlokujón.

„Vede nás hlouběji do bažiny, aby nás tam nechala utonout?“ strachoval se Budla. „Je to snad bludička?“

„Chlapče, chlapče!“ povzdechl čaroděj. „Že by vám Jezebela nedávala přednášku o močálních přízracích?! Cožpak takhle vypadají bludičky?!“

„Promiňte, vaše nejvyšší zlounstvo, já nevím, jestli dávala... My jí totiž – odpusťte – opravdu nerozumíme ani slovo.“

„Plk, plk, plk! Samé výmluvy – jen aby se nemuselo studovat! Pcha! Výrostci líní! Odteď vám ji tam budu posílat dvakrát častěji a ještě zvýšíme

objem výuky, abyste si propříště rozmysleli takové blbé řečičky. Myslíte, že jsem včerejší? Lady Jezebela mluví perfektní, neslýchaně čistou kabalistickou ropušinou s dokonalým žabincovým přízvukem, tak jaképak nerozumění! S tímhle na mě víckrát nechod'te, nebo se ještě naštvu!"

„Chmmm..."

„Že tohle bludička není, pozná se lehce i po čuchu," doplnil ještě jejich lajdácky zameškanou lekci.

„Búúúúch! Já ale pořád nic neucítuju, pane mistře..."

„Drž si ho zkrátka, Budlo! Nechtějte mne zas nechutně rozzlobit!"

†

Rubáš směřoval k severu a oni jej nespouštěli z očí – i třeba se jim někdy ztratil, přece jej vždy během krátké chvíle zahlédli znovu, až zdálo se téměř, že předšed je příliš, čeká na ně.

„Je to bezpochyby," rozhodl Zlokujón. „Někam nás vede."

„K pokladu!" zvolal Budla nadšeně.

„Nebyls ty loupežníkem, hochu?" ušklíbl se Zlokujón. „Zatím je zřejmé pouze tolik, že nás vede k tamtěm horám..."

„Je moudré jej tak bezhlavě následovat?“ staral se jednorožec. „I když to tedy není bludička, stále není vyloučeno, že jeho úmysly s námi nejsou jen ty nejhorší...“

„Můj milý jednorožatý pakoni,“ jízlivě odvětil Zlokujón, „pokud ty se za ním ženeš bezhlavě, je to tvoje věc. Ale buď jist, že já ničeho takového ani dost maličko nečiním. Mám se stále na nejvyšším pozoru, a abys věděl, mocný jsem tolik, že v případě nebezpečí beze všeho ochráním i slabého ubožáka, na němž mi prachnic nezáleží – tedy tebe –, proč se nestrachuj.“

„Já a strachovat se?! My jednorožci se ničeho nebojíme! To *o vás* jsem měl strach...“

„Tedy přece strach!“ ušklíbl se čaroděj. „Aspoň jej znáš. Já nikoli.“

Černý hvozd nechali docela za sebou, když rubáš vplul do vysokých trav severních kopců a oni za ním. Nebe se zatáhlo, slibovalo prudký déšť. Ten je brzy zastihl nechráněné, směřující vzhůru do oblasti skalisek a slují, kam by se Zlokujón jindy nevydal. Však co za štěstí by hledal v té divočině?

„Nechutné místo,“ zachrchlal, krče se pod svým širokým kloboukem, o jehož stržení se však už pokoušel vítr. „Člověk se tu nemá kde schovat.“

Tam-hle-výš-za-čí-na-jí-zas-le-sy, oznámila můra velmi krátkým spojem, ježto seděla schoulena v uchu. *Tam-bu-de-lé-pe*.

„Doufám, že na vrcholu ten hadrác už končí, do údolí na druhou stranu se hnát nehodlám. Je sice moc pěkné ‚šli a šli přes devatero hor‘, ale ať se to povídá o někom jiném!“

Ne-jsme-snad-pře-vel-mi-zvě-da-vi-co-nám-chce-hadr-u-ká-zat?

„Jen aby to stálo za to!“

My-slí-me-že-půj-de-o-pra-vdu-o-ně-ja-ký-po-klad?

„To bych neřekl. Ale nechme se překvapit.“

„Heleďte mistře čaroději, nic mi do toho není,“ ozval se jednorožec po chvíli, co on tak hovořil se svou můrou, „ale, hmmm, neurazte se nad tou otázkou: vy si jako povídáte pro sebe?“

„No pro tebe určitě ne, ty špindíro!“ odsekl čaroděj, aniž by se namáhal situaci vysvětlit.

„Dovolte! Jaký špindíra? Jsem přece čistě růžový!“

„Jistěže; prasata jsou také růžová: a nejsou nám snad právě proto synonymem špíny?“

„Ehm, myslím, že ne,“ odvětil Bohoušek; ačkoli poněkud nejistě.

Obloha se odporně mračila a též na naši skupinu se snášely neblahé chmury...

Jednorožcova kopyta klouzala po mokrém bahně prudkých svahů, a dokonce ani drn neměl jistý krok. Liják se opřel do jejich zad a čarodějova klobouku s dvojnásobnou silou, když nebyli ještě ani v půli stoupání. Však rubáš stále nezastavoval, dokonce se zdálo, jako by zrychloval.

„Je netrpěliv – asi jsme již blízko!“

„Mzhhhh-bhhth-lhbbbhz-ntlhhhphhhlvh?“
pochyboval Pavlík.

„Ano, i rubáš může být netrpěliv,“ poučil ho Zlokujón. „Ovšemže pouze po způsobu rubáše.“

Slintavcovu reakci ale už nevnímal, když náhle ucítil cosi chloupkatého a škrábavého ve svém druhém uchu...

Co to sakra?!! – !!!

„Ach ano,“ došlo mu potom, „to bude pavouk ze zákrempí klobouku! Ten nečas mu rozbořil pavučiny, tak on se též uchýlil do sucha (tedy relativního).“⁴⁴

„Už se to trhá,“ pravil jednorožec. „Brzy se nebe vyčistí a budeme mít dnes ještě hezky. Travička se snově zazelená, ptáčci lahodně zapějí –“

„V takovém případě nechť mám obě uši ucpány co nejdéle!“ – Zlokujón odevždy ze srdce nenáviděl všechno ono jalové ptačí hudlaření (snad jen krkání krkavců a supění supů ještě snesl).

Na vrch hory, a tedy do skrytu pod široké větroví horního lesa, přibyli právě ve chvíli, kdy pršet přestalo.

„Prokletá schválnost nebes!“ vzkřikl Zlokujón. „Jakmile nemají koho škodolibě pokropit, už se

⁴⁴ Dodatkem „relativní“ narážel pochopitelně na svůj nejrůznější i nejhrůznější ušní prahumus a bordel, u něhož se kapka nějaké vlhkosti nedala s jistotou vyloučit.

kropit nenamáhají! Však já si to s nimi jednou vyřídím!“

„Hled'te,“ řekl jednorožec, „jak se ten cár náhle nadouvá, asi už jsme vážně krůček k pokladu. A tu mne napadá: v jakém poměru si jej rozdělíme?“

„Pche,“ ušklíbl se Zlokujón, „hmotné statky čaroděje nezajímají. Chceš-li jej pro sebe, rád ti popřeji, nechť se jím zadávíš. Bude-li jaký, je celý tvůj. – I když nechápu, ve kterých rukou si jej asi tak hodláš odnést, che, che, chééé...“

„Nestojíte o zlato ani drahokamy? Umělecká díla nedozírné hodnoty? Co vás tedy žene vpřed?“ divil se Růžový Bohoušek. „Zvědavost?“

„Povinnost, hochu. – Jakožto strážce a pán Černého lesa, dohlížitel nad škodnými ohavnostmi a pěstitel jich, musím prověřit, co má ten rubáš za lubem, že se počtyřikrát ukázal na mém území.“

Ten je konečně přivedl na místo, jež působilo obzvlášť podezřele. Průrva ve skalnaté zemi, s ústím obrostlým skrčenými tisy a zejícím hluboko do černoty... A tam, nad prázdným prostorem, se jejich podivný průvodce zastavil.

„Kouzelné místo,“ řekl jednorožec. „Jenom aby tam dole nebyl drak. Ne že bych se bál nějaké té menší saňky – říkal jsem přece, že my jednorožci se nebojíme ničeho –, ale dračí obliba sezení na pokladech má zásadní nesnáz v tom, že po stovkách

let takového trůnění bývá zlato pokryto tolikou struskou věkovitého trusu, že než by se k němu jeden prokopal, skončil by únavou – o tom puchu nemluvě.“

To Zlokujóna zaujalo.

„Ale teď mne znepokojuje jiná věc – nebo přinejmenším mate,“ Bohoušek zmateně kouřil očima. „Cítím totiž tam odspoda namísto dračího trusu lidskou pannu. A můžete mi věřit, že v tomhle se my jednorožci nemýlíme. Ona inu taková panna, to je vám něco jako –“ Včas se zarazil, vzpomena čarodějova důrazného varování.

„Panna tam dole? Hmmm,“ Zlokujón se zamyslel. „Předpokládejme, že by jakýsi muž hrubších mravů bez dovolení uzmul jakési děvče a vrhl je pak tam dolů, čímž by nejlépe uklidil stopy svého činu, kdyby mu jej snad chtěl někdo vyčítat; ovšem vlastně tu by již ona dívka nebyla panna a nejitřila by ten tvůj vilný čmuch; alespoň pokud není kalibrován po způsobu augustinovském, jak mi totiž z Augustinova Civitatum Deomus⁴⁵ předčítal kolega Prasoflus – domnívám se knihu hned první –, že panna, jež byla pozbyla panenství bez svého souhlasu, ba docela ještě *proti* němu, nepřestává ve své nejhlubší podstatě býti pannou.“

⁴⁵ Opět Zlokujónovi odpuštěme prachšpatnou latinu.

„Bohužel náš čmouch do takových hloubek nejde,“ přiznal jednorožec.

„Povrchní čmuchači! – No nic. Tedy mne napadá možnost,“ nepřestával rozmýšlet Zlokujón, „máme-li zůstat u scénáře s lotrem přepadnuvším počestné děvče –, že ono mu utíkalo přes hřebeny, a tu do té jámy se schovalo, pokud nemám být tak pesimistický, že bych předpokládal spíše jeho *spadnutí* tamtéž.“

„I to vypadá pravděpodobně,“ uznal jednorožec.

„Nicméně pravděpodobnost,“ poučil ho Zlokujón, „zdaleka nebývá zárukou, že pravda nebude zcela jinak, a totiž třeba i ryze nepravděpodobná. Přesto navrhnou i třetí velmi pravděpodobnou variantu: že tam dolů jakási dívka mohla skočit z nešťastné lásky. Jestliže totiž tatíček jí přiřkl tlustého kloboučníka, zatímco ona by raději hubeného obuvníka.“

„Ach, jak mne drásáte!!! Jak úžasnými náměty metáte před mým poetickým duchem, když jemu není dovoleno rozlétnout se kol nich a výskaje v mdlobách tvůrčího víru perutěmi múz vztloukat –“

Napřážená hůl mu dala umlknout.

„Odpusťte, ó nejvyšší, že jsem tak smělý,“ ozval se Budla, sesedající právě spolu s Lojíkem z jednorožcova hřbetu, „ale kdyby šlo o prosté děvče

ze vsi či města, jakou souvislost by s tím měl tenhle podivný rubáš?”

„Aj!“ zvolal zas jednorožec. „Tajemné souvislosti...! Jak děvče kloboučnickovo nešťastně milující obuvníka ke kouzelnému rubáši přišlo? – Vím to! Ano: já vím *jak*! Ale je to velmi zamotaný, dlouhý příběh. Nechybí hříšná vášeň, strašidelní dvojníci, nečekaná odhalení, pakty uzavřené za úplňku, spleť rodinné vztahy, tajemné rodové kletby –“

Když náhle mu přímo na čumáku přistál chuchvalec smrdutého slizu.

Prudce se ohlédl po čarodějově slintavci. Však ten se díval stranou a nevinně si pohvizdoval. Pouze čaroděj se potutelně usmíval, načež pohladil Pavlíka po vazké hlavičce.

Jednorožec si otíral čumák do trávy, mírně dotčen, zatímco ostatní již přistupovali k empiričtějšímu průzkumu průrvy.

Zvláště Lojzík se vehementně nakláněl přes okraj.

„Dávej pozor, Lojzo,“ upozorňoval Budla. „Nebudu tě pořád odněkud vytahovat.“

„Búúúch! To je ale nápad, Budlo! Mohli byste mě na tom provazu dolu spustit, já se tam podívám a pak vám řeknu, co sem tam viděl.“

Čaroděj se rozvážlivě poškrábal ve svém blechami prolezlém vousu, než pravil: „Nu, ta propadlina se stáčí a odsud na dno nedohlédneme, tedy vážně bychom asi zvěděli víc, kdybychom někoho alespoň kus popustili. Navíc se mi zdá, že odspoda slyším jakýsi kvílivý hlas.“

„To bude ta panna,“ sykl jednorožec. „Chudinka malá, snad si při pádu neublížila.“

„Jistě ne málo,“ ušklíbl se čaroděj.

„Necito!“

„Ano,“ usmál se. „To bych prosil. – Ale nyní již k činu.“ Obrátil se na Budlu: „Odvaž si ten outěžek a přivaž jej tuhle k úchytce mého drnu. Ten je v tahu tak silný, že bude-li třeba, vytáhne Lojzu i s truhlou zlata, pannou, drakem, jeho mrvou nebo zkrátka s čímkoli, co nakonec tam dole bude. Není ostatně vyloučeno, že tam bude tohle vše a k tomu ještě mnoho dalšího.“

„Taky bych se mohl urazit, že mne přehlížíte!“ frkl jednorožec. „Cožpak není jasné, že já bych tohle dokázal nastokrát lépe než nějaký váš pitomý drn?“

„Je sice zřejmé, že jsi tupý valach, který se hodí tak akorát k hrubé práci tohoto typu,“ odvětil jízlivě čaroděj, „ale přece i to raději svěřím šikovnějšímu.“

„Podceňujete mne, mistře čaroději! Možná dosud nevíte, že nebýt mne, nebylo by již ani Lojzíka, tuhle

vašeho učedníka... To *já* jej vyrval ze spárů mlaskounů!“

„Nikdo na světě nebyl ještě nikomu zavázán neskonaleji než nyní já tobě,“ pravil Zlokujón ironicky. „Mimochodem je mi jasné, žes to činil jen s těmi nejlepšími úmysly. A teď konečně mlč a dej prostor profesionálům.“

Jednorožec uraženě poodešel, Lojzík byl spuštěn a brzy volá vzhůru, co mu hrdlo stačí: „Búúúch! Je tu dole nějaký hlas, který na mně promlouvuje.“

„Výborně. A co ti říká?“ optal se Zlokujón trpělivě.

„Nevím, já to zapomněl...“

„Tak si buď hodně rychle vzpomeň, nebo ho popros, ať ti to zopakuje.“ Čaroděj se nenechal vyvést z klidu.

„Aha, tak von už mi to zopakovává sám od sebe. Mám ho teda ještě poprosit, ať mi to zopakuje, anebo už ne?“

Čaroděj se roztrásl, skřípaje zuby: „Ještě chvílku a skočím tam na něj!“

Leč nakonec se přece domluvili. A nejen to, nýbrž i vykonali kus dobré práce. Potom nazveme-li ženu stojící nyní před jejich užaslými zraky jejím hřebem, budeme mít na mysli hřeb silně orezlý; nazveme-li ji plodem jejich práce, budeme mít na mysli plod značně přezrálý; a nazveme-li ji korunou

všeho jejich snažení, budeme mínit korunu spíše trnovou. Ne tedy, že by to nebyla panna – v tom se Bohoušek nezmýlil. Byla to ovšem panna s nějakými těmi léty za sebou. A co hůř: jelikož její rubáš dosud vlál tam opodál, byla docela nahá...

„Jesuschristusjehova!“ vzkřikl Zlokujón „Propánaboha, ksakruhýmlprd, tohle je moc i na mne! Tedy paní, já snesu dost, ale tohle je mi pohled za všechny! Mária panna, oblečte se! Takhle otrlej budu, leda až mi oči vyhasnou... Zavolejte si zas ten svůj něžný hadřík, ať na vás vklouzne zpět, když vám byl již tak dobře posloužil, a nemuňte více starého muže.“

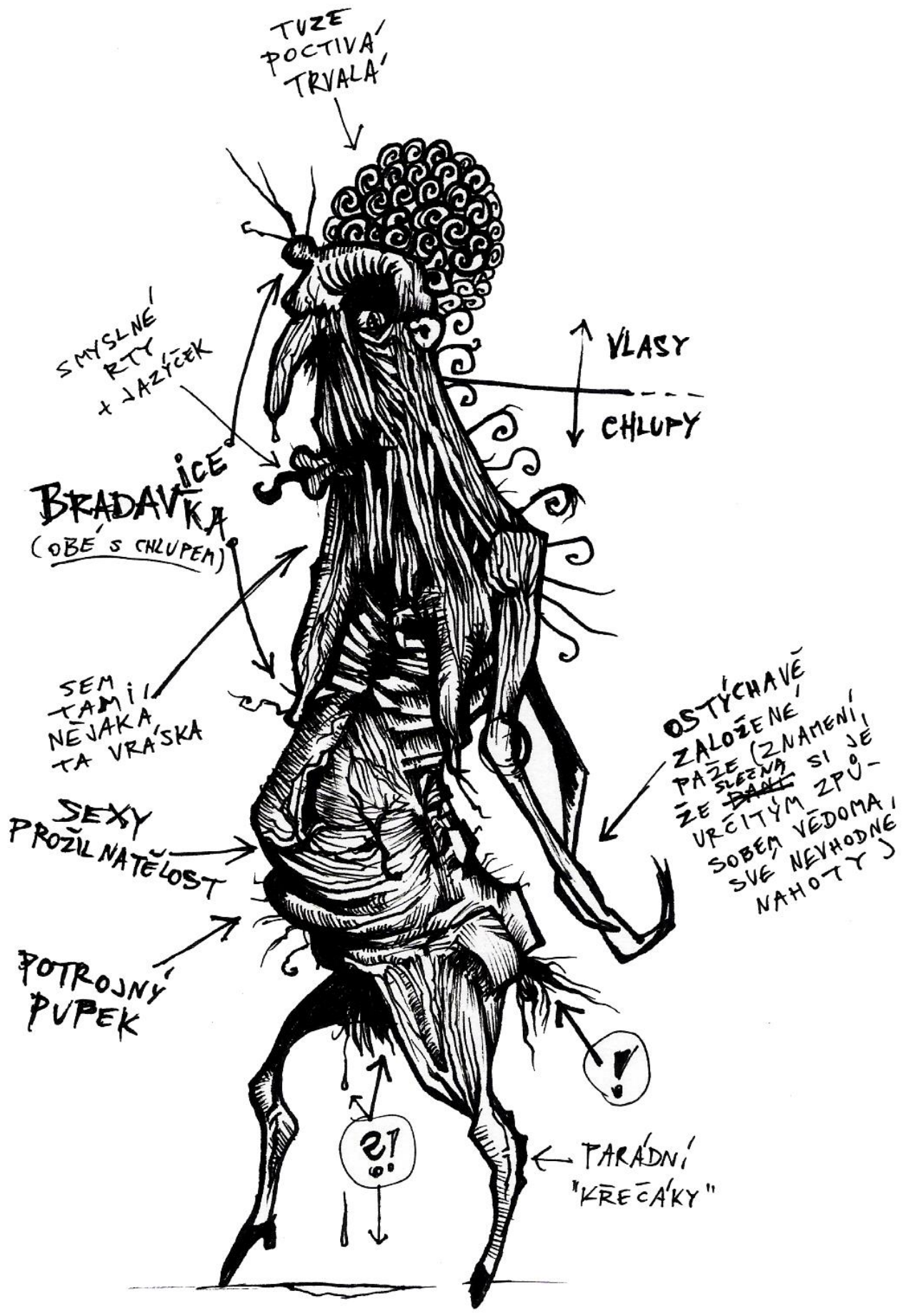
„Promiňte, já nevěděla, že to s vámi takhle zacloumá. Chápu: odhalené dámské vnady... Avšak ty se trápit nemusíš, milý můj zachránče! Jelikož jsi mne zachránil, patřím nyní celička tobě a trýzeň z nedostupnosti těchto vнад ustupuje nyní před dokonalou porobou, v níž se ti odevzdám!“

„Já vás nezachránil! To tuhle jednorožec je vinen! Ostatně máme dohodu, že co vyzdvihnem, bude jeho.“

„Ale neplácli jsme si na to,“ vykrucoval se Bohoušek. Jemu spíše než staroba oné bytosti vadilo její pohlaví, jež přese všechnu seschlost vůbec nebylo sporné.

Stará čarodějnice nebyla ani moc hrbatá – vypouklá byla spíše na opačnou stranu: pupkem, jenž se v trojné kaskádě svažoval nad trsem ohambných chlupů, naštěstí dost hustých, aby neodhalily nic horšího, nežli že odtamtud něco docela hustého odkapává. Ženská to byla vysoká, třebaže svrasklá hůř než předloňská švestka, a s dřeváky na jehlicových podpatcích (jeden z nich byl zlomený, což jí však na eleganci neubíralo, když už nebylo co ubrat) a s vysokým účesem v podobě krajně nevkusné trvalé, lepené kdovíjakým hnojem, o dobrý kus převyšovala dokonce Lojzika i Budlu. O její povšechné vrásčitosti, s jakou se Zlokujón nemohl ani zdaleka měřit, a o děsivé povislosti jejích prsou raději pomlčíme, abychom pro jistotu nezmínili ani to, že to byla žena nevídaně chlupatá (hlavně na zádech), nadto pak s mnoha bradavicemi v místech, kde jich bylo obzvlášť vidět. Mluvila-li, mluvila rádoby smyslně a její jazyk svůdně (otázka jen, *k čemu* by člověka svedl) vystřeloval ven mezi každým slovem, chytaje jakousi mastnotu linoucí se z bábina podlouhlého nosu v intervalech kupodivu ladných s každou její řečí. Hnáty měla suché a hubené, toliko s klouby mohutnějšími, ježto patrně odulými nějakou chorobou nebo jiným zprzněním.

Přece se bába za svou odhalenost asi kapku zastyděla, i zavolala na svůj rubáš, aby ji zahalil.

TUZE
POCTIVA
TRVALA

SMYSLNE
RTY
+ JAZYCEK

BRADAVICE
(OBE S CHLUPY)

SEM
TAMI
NEJAKA
TA VRA'SKA

SEXY
PROZILNATELOST

POTROJNY
PUPEK

VLASY
CHLUPY

OSTYCHAVE
ZALOZENE
PAZE (ZNAMENI
ZE SE ENA SI JE
URCITYM ZPU-
SOBEM VEDOMA,
SVE NEVHODNE
NAHOTY)

PARADNI
"KREČÁKY"

2!

!

Ale ouha! – Oděla se způsobem, jenž nezpůsobile předbíhal dobu o nějakého půl tisíciletí: ztrouchnivělý hadr jí sahal sotva do půli stehen, nejsa s to zakrýt ani veškerý klínový podrost.

Potom vypověděla Zlokujónovi svůj neblahý příběh. Prý jakýsi její falešný nápadník (tu Zlokujón vzkřikl: „Ha! Tedy jsem nebyl daleko! Vskutku jde o milostnou zápletku!“) ji obloudil mnoha nejrůznějšími sliby, aby příliš pozdě prohlédla, že od ní nechtěl než vyzvědět některá tajemství, k nimž jakožto vědma z vršku měla přístup, maje v úmyslu se jí pak nemilosrdně zbavit: zvěděla to až tehdy, co ji svrhl sem dolů. Potloukla se dost, leč přežila a – pijíc dešťovou vodu a sytíc se chcíplými netopýry (popřípadě výkaly těch dosud nechcíplých) – čekala, než rubáš, jež byla vyslala hledat pomoc v okolí, přivede zachránce, jemuž by se pak navždy odevzdala celým svým životem. (Zlokujón se tvářil, že to poslední přeslechl; ostatně nebyl zas tak špatný latiník, aby nevěděl, že „životem“ se může zvat též dámská vulva; i udělalo se mu docela zle.)

„Co to bylo za člověka?“ zeptal se věčně.

„Pěknej chlap,“ mlaskla bába téměř bezzubými ústy. „Tuze pěknej! Ne sice takovej štramák jako vy, ale taky by stál za hřích. Takový hezky ohozený žertér s cizokrajným přízvukem. Hm, hm... Nepotkat vás, možná by dosud stále mé vášnivé

srdce hořelo pro něj. I když byl tak krutý. – No, ona taková drsnost není vždycky nepřitažlivá. Zlouny my ženy rády.“

Zlokujón se otrásl. Alespoň tedy ví, že svou vlastní totožnost musí zapírat za každou cenu. „Popište ho. – Věk...“

„Hm, asi tak v mém věku.“

„A to byl ještě naživu?! Tak to všechna čest i soucit! – Postava...“

„Vkusně zohýbaná, vychrtlá...“

„Tvář...“

„Vpadlá, okoralá...“

„Měl vousy?“

„Ó nikoli, byl hladce oholen. Což mne tedy trochu překvapilo; říkala jsem si, že čaroděj by *měl mít* fousy.“

„Čaroděj?!“

„Velmi mocný čaroděj,“ přikývla ona.

„Hmmm... Začíná tu něco smrdět...“

„Búúúch! Já si neuprdnul.“

„Ale podle čeho vlastně soudíte, že to byl mocný čaroděj?“

„To se pozná. Nejen totiž, že jen tak z dlouhé chvíle, nebo aby mne pobavil, proměňoval věci, ale on byl dokonce schopen proměňovat sebe!“

„Věru, aufóza⁴⁶ je z nejvyšších kouzel, jakých bude člověk schopen. Toho dokáží pouze arcimágové...“

„Sám jste jeden z nich, že ano?“ ulpěla na něm chtivýma očima zpod úrody bradavic.

„Eh, těžko vám to vymluvím, pakliže jste mne poznala.“

„Poznala. Vlastně, s pravdou ven: svůj rubáš jsem vyslala přímo k vám.“

„Tedy my se známe, bábo, ale kdo byl on? Tak mocného čaroděje bychom museli v kolegiu nejvyšších evidovat. Nebylo by dobré, aby se tu někdo takový potuloval na vlastní pěst. Zvlášť to nestrpím ve svém rajónu!“

„Je to nějaký filuta. Občas předváděl opravdu podařené kousky. Například mu uvařím polévku, nesu mu ji do chalupy, když najednou co nevidím: místo mého krasavce na mne ze světničky vykukuje nějaký osel a povídá mi: ‚Milé dítě, copak já s polívkou?! Kousek bodláčku kdyby byl!‘ – Ha, ha, to se mu docela povedlo, co říkáte, mistře Zlokujóne?“

„A právě že naopak!“ ušklíbl se Zlokujón. „To se mu právě setsakramentsky nepovedlo! Fousy si oholí, převleče se, kdovíjak všelijak jinak se ten

⁴⁶ Jedná se pochopitelně o kumštýřskou zkráceninu slova autometamorfóza.

ťulpas maskuje, a nakonec se prozradí tímhle svým pitomým kouskem... On si to zkrátka nedokáže nikdy odpustit. Však já mu říkal, že tohle oslování se mu jednou vymstí! – Nuže, bábo...”

„Slečno...”

„Selčno – pani – bábo – dědo –, pro mě za mě...! Důležité je, že již víme, o koho jde.”

„Ach?”

„Přesně tak. Beze vší pochyby.”

†

Tak tedy Zlokujón vyzvěděl s pomocí Mařenky Chýškové, věkovité vědmy z vršku, totožnost podezřelého vetřelce. Navýsost podezřelé bylo zejména, na co se prý dámy vyptával.

Ono, co již prve Zlokujónovi zasmrdělo, zasmrádalo nyní čím dál tím víc; a Lojzík to opravdu nebyl.

Nouzový sněm ženevský

- Kapitola XVIII., tajemnější, kde ještě prapodivnější věci budou odhaleny – nejen, proč Zlozmar vyvaňuje výkaly, výhradně černé

Nebylo lehké vyvléci se ze spárů vdavekchtivé stařeny. I šikula stupně Zlokujónova to dokázal jen stěží. Horší bylo, věděl-li, že tuhle ji neviděl naposled. Povinnost velela, aby ji předvedl co svědka před nouzový tribunál nejméně dvou dalších členů kolegia. I sotva se doma trochu ohřál a oddychl si od Mařeniny obludné společnosti, hned zas aby spěchal za ní, dokonce s povellem, nechť zasedne k němu do letadla: udělají si menší výlet na západ. Čaroděj Zlozmar, s nímž se Zlokujón neprodleně spojil, rozhodl, že se k projednání tak závažné záležitosti sejdou na neutrální ženevské půdě v příbytku nanejvýš neškodného – jak se shodli – černokněžníka Hanbáře.

Tu zatímco Zlokujón tam směřuje od stinné Šumavy vzduchem, Zlozmar, bytem ve španělské Valencii, míří tamtéž při dnu moře, nesen v břiše vykotlaného zlokapra mamutího, aby opustiv brzy

oblast slanovodní, nastoupil v Marseille plavbu proti proudu Rhône, nežli dorazí k samému Ženevskému jezeru...

Zlokujónovi nebylo příjemné, že čarodějnice ho tak lepkavě objímá kolem pasu (nadto ještě stehny kolem pozadí!), tisknouc se pupkem na jeho nebohá chromá záda, a znervózňovalo ho také, že mu horečně dýchá v týl – kupodivu dosud bujně ovlasený –, když díky své výšce měla rty tam, kde on měl sotva jej (klobouk opět zanechal doma). Utěšoval se aspoň, že jako nezbytné garde má s sebou Lojzika

s Budlou: však pouze z toho důvodu se nakonec rozhodl připojit sajtkáru s tímto, jemu též nepříliš milým obsahem; bál se, že zůstal-li by se zoufalou pannou o samotě, pokusila by se o cosi strašného.

Na nejodlehlejším břehu Jezera stála polorozpadlá kamenná tvrz, umístěna na zrádném zarostlém místě, kam by se ani nejzoufalejší rybář nevypravil. Říkalo se, že tam straší.

Dávno vypálena a napohled mrtva, však uvnitř pulzoval čilý život – nebo nepřehánějme a řekněme po pravdě, že to byl život tuze nečilý, skomírající, ba ano: umírající. Ale umíral pomalu. Už stovky let (ačkoli teprve devět z nich umíral zde). Byl to život Hanbářův, nepočítáme-li k tomu jeho rybu, kterou nepočítá ani on sám, leč která to umírání vzala vážněji, když se rozkládala již předem, asi aby s tím po smrti bylo méně práce, postupujíc patrně dle velmi moudrého rčení „co můžeš udělat hned, neodkládej na později.“

Zlokujón se rozhodl pro přistání na vodní hladině.

Pěkně se k ní řítí, přibrzdí jen o trochu méně, než by měl, když najednou –!

Jen sotva strhl řízení, aby se vyhnul velikému objektu právě se vynořivšímu z matných vod. Přistál do jezera našikmo, dřevo létadla zapraštělo kdesi v hloubi, jen stěží vydrželo, a nechalo všechny

pasažéry hrubě plesknout do vody. Onoho karambolu zalitoval čaroděj pouze kvůli Pavlíkovi – smyje se mu oslinělost!

Když zas všichni stanuli na suchu – čaroděj litoval, že alespoň Lojza nezůstal utopen; snad příště –, seznali hned, s čím se to málem srazili, vida Zlozmara vystupovat ze zlokapřího chřtánu.

„Jémine, to je mi načasování!“ usmál se temperamentní stařík. „Tedy nikdo nemusí na nikoho zdlouhavě čekat, a jakmile se usušíte, přistoupíme k naší záležitosti – však chápeš, kolego, času nemám nazbyt. Athanor je rozpálen, a nerad bych jej nechával dlouho bez dozoru – matérie se musí prohřívát rovnoměrně!“⁴⁷

Zlokujón jej sotva stačil pozdravit, když odshora z rozvráceného cimbuří na ně již volá hostitel:

⁴⁷ Zlozmar jako jeden z mála v kolegiu černokněžníků nepohrdal alchymií, když naopak se jí vášnivě zabíral. Jistě na tom mělo svou zásluhu, že bydlíval při jihovýchodních španělských březích, odkud není tak daleko do Toleda, do Cordoby, ale ani na Mallorku, a tedy v místa s úctyhodnou chymickou tradicí. – Je nicméně pochopitelné, že s tamějšími mistry si nerozuměl docela ve všem: když například místo o stvoření alchymického hermafrodita usiloval o vylíhnutí ďábelského asexuála, místo zářné kvintesence vyšťourával z matérie jádérko zla a místo kamene mudrců s jeho mocí vykupitelskou hledal pakámen zhouby s mocí docela opačnou; ostatně též pořadí barev proměňované matérie bylo při Zlozmarově laboratorní práci mírně nezvyklé: zatímco většina alchymistů pracuje v základní posloupnosti černá, bílá, červená, Zlozmar trval výhradně na pořadí černá, černá, černá.

„Vítejte, kolegové, vítejte, přátelé! Nestůjte tam tak navlhle a pojd'te se ohřát dovnitř.“

Za hradbou tvrze byla větší zima i vlhkost než před ní, ale neslušelo by se na to upozorňovat. Pouze Zlokujón poněkud kousavě poznamenal: „Ještěže si tu nerozděláváš oheň, to už by bylo moc.“

„Moje řeč,“ odvětil Hanbář, rád, že s ním kolega souhlasí. „Proto ani k vaření jej nerozdělávám: tady na studni už vám smažím ryby – dostatečně se propékají těmi slunečnými paprsky.“

„Ach tak...“ (Od samého rána bylo zcela pod mrakem.)

„Nu,“ řekl Zlozmar, „jak jsem povídal tuhle Zlokujónovi, nemohu se zdržet dlouho; sice bych s vámi rád hodoval – k rybám mám ostatně vřelý vztah –, ale co naplat, když pakámen zhouby už je na spadnutí – již jsem totiž svým více než celoživotním usilovným snažením dosáhl černého zbarvení materie...“

„A co užíváš jako výchozí materii, není-li to tajemství?“ zeptal se Zlokujón nevinně.

„Černá hovna, co jiného?“

„Aha...“ (Alespoň se Zlokujón mohl utěšovat vědomím, že až z Lojzíka vyroste čaroděj, do téhle společnosti lehce zapadne.)

„Tedy si dáš obě rybky ty, Zlokujóne?“ zeptal se Hanbář, mírně zklamán Zlozmarovým odmítnutím.

„Převelice rád. Ale zrovna jsem ryb tuze přejeden. Zabal mi je prosím s sebou a já si je vychutnám později, až se náležitě uprázdní místo.“

V té chvíli se ozval jakoby chichotavý zvuk z mezinoží Hanbářova.

Hanbář, chichot své přívěsky samozřejmě nevnímal. „Kdybych býval věděl, že vás bude tolik, připravil bych toho víc. Ačkoli je to moje chyba – o tom, že přinejmenším jednoho člověka s sebou vezmeš, řeč byla. Však kvůli němu jsme se tu taky sešli, že?“

Jakmile Zlokujón svůj doprovod představil, odebrali se všichni ze studeného nádvoří do ještě studenějších prostor sklepních. Tam hostitel zažehl svíci, řka: „Nechod'te raději k tamté stěně, podlaha se svažuje a prosakují sem vody jezera, dokonce – což je mi záhadou – se svojí zvířenou. No, aspoň si tam vždycky nachytám potápníky ke snídani a raky ke svačině.“

„Raci zde v té špíně?!“

„Říkám jim tak, ale asi to raci nejsou – na to mají trochu moc kyselé sádlo, rosolovité nohy (zespoda sešlapané), a tu a tam nějaké to oko navíc, které připomíná pastu. – *Rasta pasta*, znáte to... Ale posad'me se tuhle, prosím, ať vás tedy déle nezdržuji.“

„Zlokujóne,“ oslovil jej vážně Zlozmar, když zasedli k vrzajícímu stolu, „měls jakési obvinění. Nyní to prosím proberme zde před kolegou Hanbářem, docházejíce tak statutu oficiálního, ovšemže jen nouzového, sněmu. – Říkals mi tuhle, ehm, poněkud nesouvisle a prudce, že Zlá Svině ryje ve tvé zahrádce...“

„A tebe by to nevyprudilo?!“

„Snad ano; ale můžeš být nyní konkrétnější? – Předpokládám, žes měl na mysli mistra Evelswyna.“

„Právě toho. A zde jsem přivedl svědka -yni jeho velmi povážlivé činnosti.“

Načež si s pomocí stařenky Chýškové – toho času mírně rozechvělé z přítomnosti tolika nádherně svrasklých mužů – dali dohromady příběh, jenž my už známe.

Hanbář, vyslechnuv to velmi zaujatě, stařenku Mařenku účastně politoval: „To je strašné, co vám ten člověk udělal! Když na vás pohlédnu, jak jste po tom pádu do díry celkově zmařená a zmršená, je mi do pláče. Sám jsem sice zlý až běda, to rád přiznám, ale zmrzačit někoho do takové podoby, jakou teď máte vy, to je neslýchaně nehorázné! – To je *příliš!*“

„Slečně se tím pádem nic zvláštního nestalo,“ vysvětlil Zlokujón, „ona takhle zcela nejspíš vypadala už předtím.“

„I vy lichotníci!“ rděla se bába.

„Divné, divné...“ mumlal Zlozmar.

„Hrozné... Ale divným bych to nezval. Prostě jen stařena, která už zoufale přesluhuje, přičemž jistě ani zamlada nebyla z neškaredých.“

„Ale já mám na mysli toho Evelswyna, Zlokujóne. Daleko od svého rajonu, zatím v převleku a potají v rajonu tvém... O co mu vlastně šlo?“

„Ha! To je právě to nejpodezřelejší!“ vzkřikl Zlokujón. „To si pozorně poslechněte. – Nu, stará slečno, nestyděte se a povězte pánům, co na vás ten zrádný červ vyzvěděl.“

Tak bába povídá: „Teď když se na to dokážu podívat s odstupem a s očima již nezalepenýma láskou – nepočítám-li tu, která mne jala k vám, mí sladcí úžasní čarodějové –, musím říci – a vím to se vší jistotou –, že celou dobu šlo tomu falešníkovi o jedinou věc. Ze všech mých schopností... – kterých opravdu není málo a spadají mezi ně též schopnosti, z jakých by se vám zkroutily i palce u nohou!“ Mrkla na ně a čarodějové se znechuceně odtáhli.

„Zkrátka, ze všech mých požehnaných schopností, on šel pouze po jedné – a šel po ní jako ten nejlačnější lovecký ohař!“

„Předpokládám, že to nebyla ona, která, jak jste říkala, ehm, zakrucuje palce,“ nadhodil Zlozmar s povzdechem.

„Jak to víte? – Máte pravdu, nebyla. Jeho vlastně zajímalo jen to, že umím rozmlouvat se skalami.“

„Se skalami?!“ podivil se Hanbář. „To mi teda pleskni hnůj na záda! – S prominutím, slečno...“

Zlokujón řekl: „Mohu potvrdit, že tuhle slečinka je široko daleko známa jako bláznivá ježibaba, která rozmlouvá s leččím, s potoky, se stromy, s travou, s kameny...“

„Ale proč by chtěl Zlá Svině mluvit se skalami?“ nadhodil Zlozmar. „Tady něco začíná smrdět...“

„Búúúch! Tentokrát se musím přiznat, byl jsem to já.“

„O tvých pšoucích nikdo nemluví, nezdárný učedníče! Zmlkni, když se baví mistři, sic tě uhodím na věčné časy!“ tak jej usměrnil mistr, a vskutku Lojzík zaraženě ztichl.

„Ano, na učedníky se musí zostra,“ pochválil Zlokujóna Hanbář. „Dobře děláš...“

„Paňmámo, nestyd'íte se zas,“ vrátil se Zlokujón řečí k bábě, „a odpovězte Zlozmarovi: proč chtěl Zlá Svině mluvit se skalami? Vy to přece víte.“

„A kdo jiný než já... Vždyť jistě právě proto, že to vím, se mne chtěl zbavit; bídák! – A já vám to teda povím: von totiž tušil, že skály znají prastará tajemství – tajemství z dob, kam nesahá paměť lidí ani jiných rozumných tvorů.“

„Typická ženská,“ zaúpěl Zlokujón. „Stále se snaží být tajemná! Aspoň cípek nechat nepoodhalen! – Sakra, paňmámo, nechte toho pitomého prodlužování a řekněte rovnou, *jaká* tajemství to jsou: *co* od těch skal chtěl vyzvědět!“

Konečně to řekla přímo: „Chtěl jména zapomenutých bohů. Rodná jména vládců oněch časů bezčasých, kdy svět ještě nebyl světem. – I sami předkové dnešních skal zaznamenali pouze slabý, doznívající odraz oněch jmen: odraz pochmurných skřeků, které se, ještě dávno před počátkem času, vznesly z pravodstev, byvše ihned sraženy zpět, neboť nebesa zatím nebyla oddělena od země. – Tenhle váš Zlá Svině chtěl pravá, nezahalená jména nejstarších prabohů, svrchovaných pánů prapůvodního chaosu.“

†

„A vy jste mu je dala...“ konstatoval Zlozmar vážným hlasem do nastalého ticha.

„Však víte,“ pokrčila vyžilými rameny, „láska...“

S tím slovem Zlozmara zasvrběla jaterními skvrnami olezlá pleš skrývající se pod plesnivým kloboukem a zpod stolu, z mezinoží Hanbářova, zaskřípal rybí výsměch. Zlokujón nad zmíněným svinstvem pouze zasmušile kroutil hlavou.

Chaos a nestvůra

- Kapitola XIX., v níž se o jednom nebezpečí zaníceně hovoří, zatímco jiné již číhá v sklepeních hradu

Čarodějům bylo známo, že jakmile mág vládne pravým jménem příslušné bytosti, může se pokusit navázat s ní kontakt.⁴⁸ Věděli též, že démonům lze poroučet, bohům však zdaleka nikoli – těm se musí slibovat; a málokdy málo... „O co ksakru té svini jde?!“ prskali všichni tři. Žel zde už si bába rady nevěděla. Do těchto svých plánů ji proradný milovník nezasvětil, prostíraje před jejími omámenými zraky plány docela jiné: na společnou budoucnost v zahradách rozkoší, o nichž se nesnívá mladým poupátkům, natožpak stařeně k nevíře odkvetlé.

„A co kdybychom se ho zeptali?“ navrhl Hanbář.

„Cha!“ prskl Zlokujón. „To je mi nápad! Jen ho pěkně upozorněme! Jen ho nechme, ať nás uchlácholí nějakou pitomou výmluvou, a napříště si dá setsakramentsky větší pozor, aby se o jeho

⁴⁸ Arcimág toho bude schopen i v zatraceně zamrvených spodkách; pro nižší šarže je však podmínkou čisté spodní prádlo.

pokoutných kejklich nikdo nedozvěděl! Opravdu výborný nápad, kolego...”

„Hmm, byl to jen nápad. Netrvám na tom.“

„To by ještě scházelo...”

Ryba se opět zachechtala.

„Ano,“ rozhodl Zlozmar, „Zlé Svini o tom říkat nebudeme. Ale co ozvat se někomu jinému z kolegia? – Hádám, že například doktor Prasoflus by se mohl v problematice prastarých božstev nejlépe vyznat...”

Byť Zlokujónovi se takový návrh docela pozdával, než stačil přikývnout, byl to teď pro změnu Hanbář, kdo se vyslovil rezolutně proti: „Vždyť právě ten, kdo tomu nejlépe rozumí, bude nejmíc nejspíš se Zlou Sviní spolčen! Ne, mládenci, pokud to nemáme říkat jemu samému, neříkejme to nikomu. Navrhuji nejvyšší opatrnost.“

To Zlokujón musel uznat: „Máme-li alespoň tu nepatrnou výhodu, že víme o tom, o čem se Zlá Svině domnívá, že nevíme, pak bude lépe, když se vskutku nevystavíme riziku, že by mohl zvědět, že víme, o čem jinak myslel, že nevíme.“

„Ehm, to jsi vyjádřil moc pěkně a se vší svou dokonalou elegancí...”

„Děkuji,“ Zlokujón se podrbal ve vousu, nabral blechu, ožučlal ji a spustil na slině zpět do vousu,

zatímco slintavec na jeho rameni si smrdutě krkl odněkud zpod chapadel.

„Ale co vlastně víme?“ vzdychl Zlozmar. „Nemůžeme-li se poradit s doktorem –“

„Musíme se poradit jen my tři mezi sebou,“ dokončil za něho Hanbář.

„To je opět výborný nápad,“ uchechtl se Zlokujón jízlivě. „Takže co kdybychom s tím začali? – Spíš mi totiž připadá, chlapče můj milý, že už jsme v koncích.“

„A nedáte si teda aspoň ty smažené ryby?“

Zlokujón i Zlozmar se urychleně zvedali k odchodu, když tu babucha Mařena praví: „Já bych asi věděla o někom, kdo se v těchhle věcech vyzná.“

„U tlustýho stehna, paňmámo!“ vzkřikl Zlokujón. „Tak proč jste se nenahlásila hned?! Víte přece, že zatím tady chudákovi Zlozmarovi ve Španělsku chladne pícka s černými hovny! To je vám snad nějaký špás?! Víte, jakou mu to dalo práci, než takového černína vytlačil?! V tomhle věku?!“

„Jak víš, že to peču z *vlastní* mrvy, Zlokujóne?“ podivil se Zlozmar. „Cožpak je ti známo alchymické arkánium, že objektem díla je především sám subjekt?“

„Tu jsi ho však parádně objektivoval,“ usmál se Zlokujón.

„Ach ano. Jak říkáš: dalo to *ukrutnou* práci. Che, che, chééé...“

„Promiňte,“ přerušila jejich hlubokomyslné šprýmy stařenka, „já nechtěla nic zamlčovat, ale říkala jsem si, že s tím, o kom teď mluvím, byste se určitě nechtěli setkat.“

„Pche! Já se nikoho nebojím!“ ubezpečil ji Zlokujón. „Sejdu se třeba se samým Pánembohem, je-li v sázce budoucnost Zla na zemi!“

„Ach,“ otrásl se Zlozmar. „Ty myslíš, že je to opravdu tak vážné? Myslíš, že tímhle se Zlá Svině staví proti majestátu Zla?“

„Nevím, kolego. Ale *chaos*... Chaos: toť žádné zlo, neboť ani žádné dobro! Jakmile slyším, že si někdo podstatně zahrává s mocnostmi chaosu, opravdu se musím obávat o budoucnost Zla ve světě. Víš přece, jakou to dalo práci – nesmírné věky musely útrpně uběhnout! –, než se z celé té šupácké motaniny prazmatků vydělila konkrétna, v nichž se lze alespoň jakžtakž vyznat a z nichž si lze vybrat své, podle vkusu a nejlepšího svědomí! Co víc: jakou to dalo práci – eóny lidských dějin! – nežli se lidstvu podařilo vypěstovat z jednoho jediného z těchto pramíneků – z pramínku, který zveme Zlem – proud tak silný a olbrímí, že všechny ostatní epochálně přesahuje! A říkám ti, že já věru nestojím o to, aby se

nyní tento nejmocnější proud, zvláště námi tak milovaný a hýčkaný, vlil zase zpět do ostatních.“

„Nu, přiznávám, že tomuhle já rozumím tak sotva zpola. Ale na tvůj soud vždycky dám, Zlokujóne, když ostatně neznám jiného, kdo by dovedl tak výřečně chválit majestát Zla.“

„V činech ovšem nezaostávám!“ připomněl důrazně Zlokujón.

„Ach ano. Ale co činy! Vždyť ty chválíš zlo už samou svou existencí. Jako já...“

„A já, kolegové milí,“ nechtěl Hanbář zůstat pozadu.

„Ba jo... Jsme my to ale náramní zlouni!“ libovali si vespolek.

„Ech-chm-chmmm,“ odkašlala si stařenka. „Jestli teda nemám zdržovat, tak snad abych už řekla, koho jsem měla na mysli...“

„Nezdržujte nějakým říkáním,“ zarazil ji Zlokujón, „a rovnou nás k němu zaveďte! Však my už si s ním promluvíme. Pravda?“

Obrátil se na kolegy.

„Dobrá; pakámen zhouby bude muset počkat.“

„A já též rád protáhnu své staré klouby,“ nadhodil Hanbář.

†

Myslili, že se bezodkladně vypraví na Šumavu. Cestou z Hanbářova sklepení na ně však padly určité oprávněné pochyby, když zamýšlená cesta „z“ se jim – jak vyšlo najevo teprve po jistém čase – popletla s cestou „ještě hlouběji do“.

„Safra-morte! Laudon-heršovec!“ vzkřikl Hanbář, patřičně rozezlen. „To se tu stává pořád! – Ale snad když mám tak vzácné hosty, nemuselo k tomu dojít! Mezek aby do toho kop!“

„Co přesně máš na mysli?“

„Podzemní chodby téhle staré tvrze jsou zrádné: ona, která jednou vede nahoru, příště tě zavede dolů anebo ještě kdovíkam. Občas tu tak zbloudím, že než najdu cestu ven, chcípl bych hlady. Aspoň vody že je tu dost... Což zas ovšem není taková výhra, uvážíme-li, že se v těch černých kalužích občas skrývá jistá vypráskaná zlotřilost skýtající starému muži nemalé nebezpečí.“

„Co to tamhle žbluňklo?!“

„Klid, kolegové, pravděpodobně nám nic nehrozí. Ta mrcha se tu neukazuje zas tak často. Spíše loví v hlubinách jezera nebo, když už jí popadne chuť na lidské, uzme nějakého nepozorného rybáře. I kdyby tamhleto podvodní oko, co se nás zdá pozorovat, bylo její, myslím, že když je nás tu tolik, ničeho se neodváží.“

„Oko? Nevidím ho...“

„To nic nemění na tom, že ono vidí tebe, cheche... Ach ne, promiňte, hoši. Ostatně je to moje chyba, že jsem vás sem zavedl; snad to co nejrychleji napravím. Pojd'te za mnou.“

Brodili se temnými, zpola zaplavenými katakombami, následujícíe rázných kroků hostitelových, jimž na přesvědčivosti neubírala ani tlející ryba rozhoupaná mezi jeho křivýma nohama, toho času brouzdající vodou; koneckonců ani to, že se ryba, kdykoli se její tvář vzdula nad vody, chechtala ještě jízlivěji než jindy, neubralo nikomu na dokonalé víře, že Hanbář je jist, kam je vede.

Zlokujón to konstatoval: „Zřejmě je už vše v pořádku. Je znát, že víš, co děláš...“

„Nemám ponětí, kamaráde. Ale jsem rád, že to tak působí. Alespoň si pak neděláte obavy.“

„Vskutku. Velmi uklidňující.“

„Hanbáři,“ pravil Zlozmar. „Předtím jsi asi mluvil o proslulé příšeře z Ženevského jezera, takzvané Ženevce. Tedy ona je skutečná?!“

„Nejsem si její skutečností úplně jist,“ zastavil se, když odpovídal nadmíru rozvážlivě. „Nicméně pravda je,“ – pokyvoval hlavou – „že jednou mne chytla chapadlem za mého svinivého chobůtka a málem mi ho urvala – dáma promine. Nechápu sice, jak se k němu ta bestie dostala, ale budiž...“

Nikdo se neodvážil mu tuto „záhadu“ vysvětlit. „Zvláštní, ano, zvláštní,“ mumlali pouze.

„Pssst! To žbluňkání! Už ho slyším zas!“

„Ale nikoli, Zlokujóne, příteli. To je jen obyčejné bublání. Není důvod k obavám: zvláště když ty ho nemáš tak velkého, aby ti ho nějaká stvůra chapadlem dokázala uchopit! Che, chééé! Dáma opět promine.“

„Dáma ať jde třeba k čertu, ale mne bys moh pěkně dožrat!“ zavrčel Zlokujón.

„Však já to myslil jen žertem. Odpusť... Prostě jen, abych pobavil ve chvíli, kdy mnoho nadějí nezbývá: vypadá to, že jsme zbloudili docela.“

„A ono oko,“ navázal Zlozmar, „o němž jsi prve tvrdil, že se nás ‚zdá‘ z vody pozorovat, už nás pozoruje zcela zřejmě a nepokrytě – o zdání už nemůže být řeč (ledaže bychom se chtěli uchýlovat k nějakému platonismu).“

„Nu, teď už to sotva popřu,“ pravil Hanbář odevzdaně, „chapadla jsou všude kolem – jedno mne právě za cosi chytlo a nebýt toho, že zmíněného rošťáka mám jistojistě – jako vždy! – uklizeného v kalhotách, přísahal bych, že...“

Nestačil dořici. Za ohlušujícího hřmotu se zvedly černé vody. Mařenka vykřikla, ale nebylo ji slyšet, pročez to nikdo nezaznamenal. Vykřikl i Zlokujón („U kulí Jidášových!“), a byť ani jeho hlas ve všem

tom šumu slyšet nebyl, dala se jeho řeč odezírat dle různé modulace obludných pachů vycházejících ze Zlokujónových úst.

Bohužel nikdo z přítomných (vyjma můrky a Pavlíka) v odezíráni tohoto typu nebyl mistrem, pročez myslili tak:

Zlozmar myslil, že Zlokujón vykřikl: „Necítím nohy!“

Hanbář, že to bylo: „Už zase zlobí mastnůstka!“

Mařenka myslila, že po ní Zlokujón chce sex, vykřikuje „Ohni a nastav!“ což tedy ne že by ji nepotěšilo, ale připadlo jí to v onu chvíli méně patřičné, než kdyby spolu například bývali byli o samotě v její chaloupce, kam jej už dříve mínila pozvat.

Lojzík myslil, že Zlokujón má hlad a vyžaduje po něm přinesení tvarůžku: „Lojzo, dojdi mi prosím pro ten pěkný tvarůžek z mé spižírny a namaž ho másličkem, ať mohu kolem něho radostně poskakovat a popravdě zpívat ‚Ó, ten tvarůžek je ale náramně namazán másličkem!‘“

Konečně Budla byl zmaten, nevěda, zda Zlokujón zvolal „Bacha, ať se nesmekne ta maketa...“ anebo „Hej, ten průvod s omývačem korýtek v čele se musí ještě prověřit!“ – Ani jedno z toho mu nedávalo smysl, až pomyslil, že Zlokujón se v tu chvíli nejvyššího nebezpečí pomátl.

Leč kdež!

Jak se hoch zmýlil!

Zatímco Zlozmar visel hlavou dolů, s nohama chapadly omotanýma...

Zatímco Hanbář se krčil u stěny s rukama v klíně, jako ze všech sil cosi svíraje či žmoulaje...

Zatímco Mařenka ječela, zmítána v chapadlech sem a tam...

Zatímco Lojzík statečně bil neviditelného nepřítele hlupáckou pěstí...

Zatímco Budla mu pomáhal, děláje totéž...

(Zatímco tak oba tloukli jen sebe navzájem...)

Tehdy jediný Zlokujón zůstal duchem přítomen, ba i soustředil jej ke spásnému činu, když v epicentru zuřících vod nechal vyvstat červí díře sucha.

Velikosti nedomrlého lískového ořechu, přesto obrovsky účinné...

Vycucla veškeré místní vody tak zběsile, že než ji Zlokujón stačil zavřít, všichni byli dehydrováni a chudák Pavlík oschl, až by byl plakal, kdyby se mu dostalo dost tekutin k slzím.

Nejhůř dopadla Ženevka. Obrána o svůj živel, vysušena na troud, sotva se ještě dokázala hnout. Chapadla povadla a pustila Mařenku, která hned docela nedámským způsobem vrazila špičku

střevíčku do jednoho z mnoha očí: „Tumáš! A příště si rozmysli mrskat chapadly slušné lidi!“

„Podívejte na to,“ zvolal Zlozmar, „kdybych nebyl nelítostný, skoro by mně jí bylo líto. Tys jí teda dal, Zlokujóne!“

„Však jí to patří. Radši pohleďte na chudinku mého slintavce, jak je oschlý. Pojdte hned všichni sem a každý na něho pořádně plivněte.“

Ač v tu chvíli měli se slinami potíže, učinili, co bylo v jejich silách.

„Blh...h...h...h...h...h,“ ozve se konečně.

„To mám radost, Pavlíku! Já už se bál o tvé zdraví!“

„Blh... h...“

†

Ženevská nestvůra se z posledních sil odplazila do tmy (skřípalo to) a oni již neohroženě trefili na denní světlo, odkud zamíří k Černému hvozd.

Překvapivé setkání

- Kapitola XX., v níž bohužel nebude vysvětleno, proč mrtví krtci neumějí létat

„V cestě do středozezí mi zlokapr neposlouží,“ proslovil Zlozmar. „Dosud se nenaučil proplouvat kamenitou půdou. Ale nezazlívejme mu to, je to přece jen ubohé zvíře...“

„Žádné plování; musíme letět, kolego,“ řekl Hanbář. „A k tomu bych zvířenu vůbec nezavrhoval. Například já si vezmu krtka.“

„Poletíš na krtkovi?!“ Zlozmar podiveně zdvihl obočí.

„A proč by ne?“

„Chcete krtka?“ Zlokujón jejich rozhovor odposlechl na půl ucha, zapínaje si opodál letecké brýle. „Mám jich tu pár pěkně sušených. Takový krték, to je náramná věc. Chválím vám jeho užití – šetří to ropuchy.“

„Já ale potřebuji vlhkého krtka. Přesněji: živého. Sušení krtci létat neumějí; ani když se namočí.“

„Aha...“ Zlokujón se mírně zarazil, rozmýšlel to, než povídá: „Hm, hm, hm. Jistě. Porozhlédni se tu po nějakém šikovném krtkovi a my tuhle s kolegou

Zlozmarem vyrazíme napřed. Jelikož krtek létá velmi rychle – jak známo, jsou to strašní divočáci –, hnedle nás doženeš.“

Zatím Zlozmar zvolil konvenčnější způsob: ponese jej sedmero obrovských krkavců – zavolal je a již se k němu snáší z mračné oblohy.

Ačkoli tohle zas přišlo Zlokujónovi mírně omšelé, rozhodl se k tomu nevyjadřovat, aby kolegu neponoukal k následování extravagantních způsobů Hanbářových.

„Vzhůru!“ zavelel a vyprahlé ruce vášnivé stařeny se zaryly do jeho boků.

„Juch, to bude zas jízda!“ vřískla mu baba do zátylku. „Jsem z toho celá rozžhavená.“

Než odrazili, Zlokujón odzadu zaslechl přiškrcené mumláni: „Hlupáci. Napálil jsem je. Vždyť toho bohdá nebude, aby krtek lítal! Jakpak si vůbec mohli pomyslet, že by krtek lítal?! Pche! – Každý moula přece ví, že na létání musí být krtci dva.“

†

V srdci samé Svaté říše římské ležel ten malebný kraj Bohemia, Čechy po tamním. Čarodějům přicházel obzvlášť k chuti – skrz naskrz plný kacírů a nejrůznějších rozvratných živlů. Od doby, co

církev upálila arcičarodějíka Husa - jenž ve skutečnosti čaroval pouze se slovy (arciť to vlastně není čarování slabé) -, líhli se tam nepřátelé dobré církve jako červi v pěkně odleželé krkovičce. Z té výšky nebeské zhola nejpošmourněji vypadal jih (pokud nepočítáme sever, východ a západ), zarostlý nesmírnými hvozdy; jistě proto se Zlokujón usadil právě tam. V zhola nejpošmournějším, nejzlověstnějším hvozdě šumavském, jenž místní zvali Černým, důsledně však po česku, aby se nepletl s docela mdlým a suchopárným, na jihozápadě Němec se rozkládajícím lesíkem Schwarzwaldem, který nakonec ani nebyl lesíkem, nýbrž pohořím; ale takovým zbytečným upřesňováním bychom se neblaze odváděli od příběhu, zrovna v tak poučném bodě, kdy sledujeme společně se Zlokujónem, Pavlíkem, můrkou, Zlozmarem, Budlou, Lojzíkem a slečnou Chýškovou čaroděje Hanbáře, kterak se ze vzduchu snáší s nohama široce rozkročenýma, jednoho krčka úpícího tíhou maje pod každou z nich, a tedy celkem úpící krčky dva; přičemž tam mezi se houpe chichotavá ryba škrcená v zadní oblasti pyjem, škrtícím též sebe sama, asi jako sám sebe škrtí provaz zauzlovaný důkladně po námořnicku.

„Takže paňmámo, kde máte toho odborníka?“
neotálel Zlokujón, jakmile Hanbář dosedl, obratně

seskočiv z krtků, ještě obratněji je chytiv, pištící, za ocásky a uloživ do mošničky u pasu. „Šup, šup, ať už nás k němu vedete! Páni kolegové tu nejsou na výletě.“

Nacházeli se na pahorku za Zlokujónovým Černým hvozdem, nedaleko oné zrádné rokle, odkud on čarodějnici přednedávnem vysvobodil.

„A nechcete napřed zajít na polévku?“ navrhla bába. „Támhle do mé příjemné chloupky...“

Zlokujón zamžoural směrem, jímž kynul její přeschlý ukazovák: „Jéje! Tak tohle je příjemná chaloupka? A já myslel, že to je nešťastný cíp lesa, jež si tak nevybíravě vybrala vychřice ku svým rejdům; takové šeredné polomy, říkal jsem si...“

„Polévky nejím,“ děl Hanbář, „mám z nich nadouvání.“

„Ano, možná později,“ přidal se Zlozmar. „Nyní raději pojďme k naší věci. – Jak již žádal Zlokujón, zaveďte nás k tomu člověku.“

„Já nic nežádal. Já výhradně přikazuji!“

„Ach, to je muž!!!“ rozplývala se bába. Pak Zlozmarovi odpověděla: „Nezavedu vás k tomu člověku, protože to není člověk.“

„Jakpak že ne?! A kdo to tedy je?“

„No, hmmm,“ bába odpovídala velmi pozvolna, „tehdy, když ještě vládli oni prastaří, býval prý obrem.“

„Potěšpánbů! To tedy nebude mladík. Dobrá... Tak kde máte toho starého obra?“

„Vlastně není ani starý, ani to není obr...“

„Paňmámo, začínáte mne zlobit!“ zavrčel Zlokujón. „Pokud si ale záměrně koledujete o dvacet na holou, vězte, že ode mne se vám toho nedostane – tyhle pikantnůstky přistrojují toliko slečnám, představa jejichž vyšpulené řitě mi nepůsobí to nejodpornější zhnusení.“

„I vy kujóne! Ale kdež... Já si s vámi nehraju, já říkám pravdu. Ten obr není vlastně starý, jelikož nestárne a není to už obr, když místo stárnutí se od těch dob stále jen zmenšuje.“

„To jsou věci!“ kroutil Zlozmar podiveně hlavou.

„Takže nějaký zakrslík?“ pravil Zlokujón. „Hmmm, začíná tu zas cosi smrdět. Mám jakési krajně neblahé tušení...“

„A nemusíme za ním koneckonců ani nikam chodit,“ pokračovala Mařenka Chýšková. „Kdysi mi dal tuhle píšťalku, která jej vždy zaručeně přivolá. Kdybych jen ji já husa měla u sebe tehdy v propasti!“

„Ukažte,“ sáhl po píšťalce Hanbář, „má dost zvláštní tvar. Tadyhle tudý se do ní fouká?“

„Ano, tam v tom místě, která nějakou nepochopitelnou náhodou připomíná pánský žalud, je dírečka, která velmi podobnou nepochopitelnou náhodou připomíná pánskou čůrací díрку.“

„Co se týká mne, já ze své pánské čůrací dírky nejen čůrám,“ přiznal se Hanbář.

„Ano?“ mlaskla bába se zájmem.

„Jistě, milá slečno. Někdy z ní totiž i krvácím...“

„To nás samozřejmě všechny moc zajímá a přitom mrzí, kolego,“ řekl Zlozmar s povzdechem, „ale vrať prosímtě už tu věc slečně stařeně, ať se pohnem dál.“

„Já už vím, jak to dopadne,“ zoufal Zlokujón.

„Pane Bože, za co mne zas trestáš?!!“

Tedy bába zapískala...

†

Netrvalo dlouho – ba krátkost toho času byla až kouzelná (asi jako celá falomorfní píšťala) –, než zvedla se vůně evokující pár jinochů rozpustile skotačící na rozkvetlé louce a hop! hop! Laskálek je tu!

„U všech seschlých cecků sežmoulaných, sežvejkaných, já to věděl!!!“ trhal si Zlokujón vlasy.

„Já věděl, že tohodle smrdlivého pižmužíčka se nikdy nezbavím!!!“

„Máte snad spolu něco?“ divil se Zlozmar.

„Ještě to tak!“ vrčel Zlokujón.

„Voňavý skřítek Laskálek k vašim službám,“ představil se elegantním úklonem. „Smím vás polaskat nebo pohladit? Pakliže polibku je třeba, též jsem k službám... Zažehnat hádku, zapudit chmury, laskat, mlaskat...“

„Mlč, ty ohavné prase,“ obořil se naň Zlokujón. „Nikdo tě nevolal kvůli tvým zvrhlým přátelivým choutkám. Jde o věc nejvyšší důležitosti a nebudeš-li to brát s patřičnou vážností, uhodím tě svou holí na věčné časy!“

„Prudký jako vždy,“ usmál se Laskálek. „A snad i víc... To asi, že nejdou obchody, kamaráde?“ – Pošťuchoval jej. – „Není to, co bývalo, vid’? Ano, ano, lidé se polepšují od těch dob, co chodím mezi nimi, kázaje výhody vzájemného laskání a něžnůstek všeho druhu naproti vraždám a svárům. Ano, hochu – a nech si ten krutý škleb, neb já jsem nesmrtelný – brzy nebudeš mít práci žádnou, lidstvo se polepší docela, dobro zvítězí nad zlem a vy, chlapci moji sladcí, budete leda pro smích.“

„Jsi o tom svém dobru náramně přesvědčen,“ ušklíbl se Zlokujón, „těší mne tedy, že ti mohu prozradit, jak velké nebezpečí tvým navoněným plánům hrozí. Co kdyby se svět propadl zpět do chaosu? Kam by asi přišlo to tvé dobro?“

„O čem to žvatláš, slad’oušku? Trvals tak prudce na vážnosti naší rozmluvy, a přece teď poslouchám

nesmysly! Jakýpak chaos – odkud by se dnes asi vzal? A vůbec, co ty o tom víš?!”

„Víme bohužel docela málo. Jen proto na tebe ona starobná osoba hvízdl; jen z nezbytí, a ne snad, že bychom stáli o tvou mazlavou společnost...“ Zlokujón si odplivl stranou, z nedopatření plivancem zasáhl mŕku.

Načež pobídli bábu, nechť Laskálkovi vypoví celý příběh, když nikomu z protřelých zlounů se do delší rozmluvy s něžným skřítkem, nezdolným poslem všeho dobrého, ani zbla nechtělo.

„Ójoj,“ povídá on konečně, když byl vše důkladně vyslechl. „Tuhle, zdá se, končí žerty, pánové – a dámo... ehm.“

„Tak vysyp, co o tom víš, a my už se o to postaráme...“

„Ale kdeže vy! Tohle je předně *můj* problém. Achich, jéje...“

„Co to meleš, skřete?!“

„Zlo nechť se klidně rozpustí v nefortel chaosu a neřádu. Ale mé milované dobro?! To že má stihnout stejný osud?!“

„Tedy v tom jedeme nanejvýš půl na půl.“

„Stále je to především má záležitost. Neb já jsem z posledních žijících, kdo prabožstva dosud pamatují – byť jsem se v průběhu časů parádně zmenšil a náramně jsem zkrásněl, přece jedno mi zůstalo:

noční můry, hochu, ano, *přestrašné* noční můry – upomínky oněch dob, kdy jsme my obři s nesmírnými ztrátami čelili nejbizarnějším manifestacím všemocných bohů. Vítězství jsme zaplatili draho! Ach, předraho! Kolik mých přátel a příbuzných padlo tehdy v kosmickém boji! Kolik z nich bylo rozsápáno strašlivými drápy plazivých zhoubců a kolik vcucnuto chřtánem nevypověditelné prázdnoty! Ach ano, sladký chlapečku, já si to všechno – a nejen to – pře-trpěl. Já byl prastarý už tehdy, kdy tobě ještě teklo mléko po bradě.“

„Jaké mléko?! Ropuchy nemají mléko!“

„Co to má společného s ropuchami?!“

Tu se do toho vložil Zlozmar s dokonalou věcností sobě vlastní: „Rozumím ti správně, skřítku...? Tvrdíš, že tehdy to byli obři, kdo porazili bohy, aby ustavili řád světa, a ne naopak?“

„Přesně tak, krásný příteli. Víím, že vaše mýty tomu učí trochu jinak, ale to je jen taková malá chybička, co se vloudila postupem času – zapomnělo se už kdysi, kdo vlastně vyhrál, a od těch dob se to traduje takhle. To se stává...“

„Aha. Takže vlastně stačí obrátit svůj celoživotní světonázor naruby a pravda je venku.“

„Ano, jak říkám, maličkost...“

„Takový starosti si strčte víte kam,“ odplivl Zlokujón – tentokrát se mūrka včas uhnula (nikoli

však Lojza). „To mne tlačí asi jako pšouk, kterej už je venku. Ted' je před námi konkrétnější problém!“

„Máš recht,“ poplácal ho po rameni Hanbář.

„Ano, tenhle váš kamarád Ewelswyn...“

„Kamarád?! Ty jsi ale jelito!“

„Cožpak vy čarodějové se mezi sebou nekamarádíte? To například my skřítcí... My se vždycky k sobě pěkně přitulíme a –“

„Že já tě uhodím na věčné časy!!!“

Znovu věc usměrnil Zlozmar: „Co přesně může Zlá Svině napáchat, pokusí-li se o invokaci?“

Laskálek zvažněl: „Eóny let bručí páni chaosu v propastech zapomnění. Jak čas kráčí po hřbetě světa, propadají se knížata bezsvětí níž a níž. Již jsou tak hluboko, že spojení s povrchem či jakýmkoli jeho odleskem, nedokáží navázat, ba dávno by se již rozplinuli v nicotě, nebýt jedné jediné – avšak zoufale silné! – touhy, kolem níž ještě krouží cucky jejich prabídných existencí – ano, přátelé, touhy po pomstě a nabytí opětovné absolutní suverenity, nastolení chaosu, jaký snad ani tehdy nebýval (ačkoli vlastně musel, když nezná rozdíly, jež jsou toliko věcí řádu, že?). Nu, nebude lehké je vyvolat z hlubin; ale jejich chtíč opět vládnout je nezměrný jako jejich nenávist... Tu bude-li invokatér dostatečně schopný a přichystá-li dostatečné množství fluida k jejich manifestaci, pak hoši... Pánbůh s námi!“

„Pánbůcha sem nepleť! Už takhle je to dost zašmodrchaný,“ vzdychl Zlozmar.

„Vládce chaosu jsem poznal ve třech neforemných formách,“ pokračoval Laskálek, „ačkoli jistě by na sebe mohl brát tvářnosti libovolné – vše bude jen otázka poskytnutého fluida –, když jeho pravé bytí spočívá právě v nejvyšší nefortelnosti.“

„Ta sama však v našem světě nejde realizovat,“ přikývl Zlokujón.

„Sama o sobě nejde realizovat nikde,“ upřesnil Laskálek, „nakolik *to realizované*, a tedy *realita*, je vždy již nějak formovaná. – Bezsvětí je jejich místem – nemístem, přesněji – a dalo by se říci, že sami o sobě vůbec neexistují, kdyby však nebyli nadáni obrovskou potencí k dost palčivému sebezprojevení – ale jeví vlastně *sebe*, když sami formu nemají?“

„Mají aspoň vůli; která je nám *protivná*,“ rozlouskl Zlokujón Laskálkovy zavádějící spekulace.

„První ze tří forem, jež možno jaksi rozeznat a čímsi zvat,“ vypočítával tedy Laskálek, „zvala se ponejvíc přídomek Kníže bizarnosti. Druhý z nich si říkal – myslím – Chřtán prázdnoty. A konečně třetí, ten nazýval se Parchant...“

„Kníže bizarnosti, Chřtán prázdnoty, Parchant čeho?“

„Prostě parchant,“ pokrčil Laskálek svými maličkými ramínky.

„Jestli nás taháš za nos!“ vrčel Zlokujón.

„Mně nemůžeš vyhrožovat, chlapče,“ usmál se skřítek rozpustile. „Bud' tomu věř, anebo nevěř. To je na tobě. A jak jsem už řekl, postarám se o tuhle záležitost sám.“

„Ale no tak,“ kočíroval opět Zlozmar. „Jsme přece na jedné lodi – i když třeba na protivných bocích –, tak táhněme za jeden provaz.“

„Ano. Vy jste zlí a já jsem dobrý, a přece se zdá, že máme společného nepřítele.“

„Neuvěřitelné!“ vřískl Zlokujón. „Vy se chcete miliskovat s tímhle obludným páchnoucím mlaskalem?!“

„Ve chvílích nejvyšší nouze, kolego,“ nadhodil Zlozmar. „Co naděláš?“

„To jsme to tedy dopracovali!“

Trocha lží z astrálu

- Kapitola XXI., v níž jistý slídič otrásá předsudky o astrálním světle co světle nezahalené pravdy

„A už jsem vám vyprávěl, jak si mne vyprosili do roku patnáctistého, tam do středu Evropy? Ne? Tak to si tedy poslechněte, děcka,“ pravil, kdesi v bezmístí a bezčasí, astrální slídič k pochybným bledým larvám, jako pijavice lpícím na jeho sebejisté řeči. „Myslím, že to byl zrovna ten Zlokujón - o němž jste možná už něco málo slyšely -, kdo se nejponíženěji ucházel o mé nedocenitelné služby; ačkoli další dva čarodějové - vůči mně stejně nicotní jako on sám -, tehdy seděli po Zlokujónově boku (vlastně po dvou bocích, jestli mám být přesný - což bych koneckonců asi měl, když už vám to hodlám vypovědět zcela podle pravdy, hmmm...). Takže tenhle Zlokujón, vedle něhož se přede mnou krčili ještě oni další dva (plus jeden přeslazený skříteček, ale toho nepočítám, poněvadž toho jsem se teprve nebál), mi povídá: „Achich, ach, ó nejvyšší pane velmistře slídiči, veličenstvo nevypověditelné moci, ó vy nezměrná svrchovanosti astrální, byl byste

prosím tak neskonale laskav a věnoval alespoň nejkratší možný okamžik vytržený z vaší vzácné bezčasé věčnosti našim nicotným maličkostem, tu před vámi po nehodných břichách se plazícím?' – A já si řekl: Proč ne? Času mám dost, jelikož žádný, a oni jsou chudáci, kteří potřebují mou pomoc; tak proč nebýt jednou velkorysý? I uráčil jsem se sestoupit k nim, zjevit se jim v podobě, která je vyděsí co možná nejméně – ačkoli buďte jisty, děcka, že i tak se ti ubohoučcí dědečkové vyděsili téměř k smrti, che, che; hmmm, no, nesmějme se na účet slabých, to přece není pěkné –, a povídám: ‚Co zas otravuješ Dobrokujóne?‘ – Che, che, všimly jste si toho fajnového žertu? Jak jsem ho nazval ‚Dobrokujónem‘?! – Jistě, rád si z něj střílím, to máte jako šťouchat pulce pádlem – vztekle se vrtí, ale nezmůže nic. ‚Ehm, poníženě si dovoluji dát vaší nejvznešenější vašnosti na vědomí, že se vlastně jmenuji Zlo...-‘ začal, ale než to dořekl, už jsem si z něho střílel podruhé: ‚Řekni moucha!‘ – ‚Prosím?‘ – ‚Na nic se neptej a prostě řekni moucha, trdlovitý dědo!‘ – Pokrčil rameny a: ‚Moucha...‘ – ‚V měchýři ti šplouchá!‘ Che, chééé, to jsem mu to dal sežrat, co?!!!!!! No jo, ještě párkrát jsem si z nich všech vystřelil, ponížil je, ukázal jim, kdo je tu pán, a teprve pak, když jsme si to dokonale vyjasnili a omrzelo mě se po takových bezmocných chudácích

vozit, dovolil jsem jim sdělit mi, o co mne prosí a za co u mne orodují. Ale abych to neprotahoval, děcka, a mohl vám už říci o svých jiných, slavnějších dobrodružstvích, šlo tady o naprostou prkotinu: vyhledat skrze astrální kanály jakéhosi Ewelswyna – neschopného trumberu nikoli nepodobného těmto třem –, sám přitom zůstat nezpozorován, a přinést zprávu o jeho současném pohybu. Ti hlupácci byli svou nicotností zřejmě tak zaslepeni, že si nebyli schopni ani zdaleka představit rozsah a dosah mé moci, a tedy – che, che, to si vážně poslechněte – mne varovali – ano, *mne!!!* –, že to nejspíš nebude lehký úkol. Pche! Zvládl jsem ho levou zadní! Je sice pravda, že přístup k tomu dědovi byl hlídán nejukrutnějšími abominacemi a nejobtížnějšími astrálními mŕmami, ale já si řekl: Proč se nepobavit a neroztrhat je na cáry? – Ano, děcka, když jsem s nimi skončil, zbyla z nich pouze bezbranná larvovitá cupanina – jo, přesně něco na ten způsob, co jste teď vy – bez urážky. Pak jsem si toho staříka patřičně očíhnul a zjistil na něho tolik, že když jsem se vrátil, čarodějníci se mohli samým poníženým vděkem zbláznit – ano, tak významně jsem jim tehdy pomohl, že na to do smrti nezapomenou.“

Jak to bylo doopravdy

- Kapitola XXII., kde se pěkně pojedná též o filantropii a pochybnostech s černým uměním podstatně spjatých

„Oloupaný banáne!!! Zkapalněná žluvo!!! Hlízovitá atrapo zvadlého leknínu!!! To jsme tam poslali toho pravého!!!“ vřískal Zlokujón, jakmile se nebohý astrální slídič vrátil s nepořízenou, notně pomlácen, zdrcen, uondán, ke všemu ještě strachy se třesa - po celém jemnohmotném těle - před strašlivým hněvem čarodějů.

I Hanbář si na něm jaksepatří vylil zlost. Jen Zlozmar se nebohého otroka zastal: „Nesud' me ho tak přísně...“

„To nemá s přísností nic společného, soudím ho *krutě!*“ skočil mu Zlokujón do řeči.

„Jak myslíš, kolego. Já chtěl pouze říci, že tenhle zkoprnělý výměšek nemůže za to, že Ewelswyn byl proti průniku z astrálu tak neobyčejně mocně chráněn.“

„Neříkám, že je to jeho chyba, neuspěl-li, ale potrestat ho za to stejně můžeme, ne?“

„Že můžeme?!“ zvolal Zlozmar. „Musíme, kolego, my *musíme*! Vždyť co bychom to byli za zlouny, kdybychom nevinnost nechávali nepotrestánu?“

Hanbář se spokojeně usmál a začínal již něco černokněžnického mumlat – jen díky Laskálově vlastnímu magickému zásahu vyvázl neúspěšný slídič se zdravou kůží.

„Skřete jeden, co si to dovoluješ?!“ obořil se naň Zlokujón.

„Jen si nechej ty hrubosti,“ ošil se Laskálek, „nebo se ti pomstím: Až budeš chtít pohladit, vložím do toho méně něhy, než jsem zvyklý.“

„U žláziček svatého otce! Kéž je ta věc co nejrychleji za námi! Tohle já dlouho nesnesu...“

Povalovali se na rozkládacích lehátkách na nejvyšším balkoně Zlokujónova gigantického dubu. Zlokujónem budou kolegové hoštění, jak se domluvili, po dobu, kterou si záležitost vyžádá. – Bohužel se teď zdálo, že ona doba se protáhne víc, než by bylo nepřilíš náruživému hostiteli milé.

„Ale jak to, že byl Zlá svině tak obrněn?“ přemítal Zlozmar.

Ně-kdo-mu-dal-e-cho-že-o-je-ho-kej-klích-ví-me, navrhl Zlokujónovi můrka, což on ihned tlumočil.

„Nesmysl!“ zvolal Hanbář. „Víme o tom jen my tři – tuhle skřeta samozřejmě nepočítám –, a tedy by

tak musel učinit někdo z nás; což nejenže je absurdní, ale navíc to můžeme vyloučit i proto, že nikdo z nás neměl příležitost jednat za zády druhých – byli jsme přece zatím stále spolu. Víte vy co? Jistě Evelswyn tato opatření učinil předem, preventivně; zkrátka jakmile se rozhodl, že do onoho podniku půjde.“

„Tím by ovšem riskoval, že vzbudí podezření; přehnaného nakupení astrálních strážců si mohl někdo mimoděk povšimnout...“

„To není tak pravděpodobné. Navíc by se Svině dokázal jakkoli vymluvit.“

„Ano,“ přikývl Zlozmar, „zdá se, že Hanbář má pravdu, Zlokujóne...“

„Tedy co dál?“

„Nu, když padla možnost sledování astrálního, navrhuji očíhnout si jej pěkně po lidsku.“

„Po lidsku?“ zašklebil se Hanbář. „Fuj!!!“

„Ale, ale!“ zvolal Zlozmar. „Co máš proti lidem, příteli?“

„Jak se můžeš ptát?! Vždyť není a nikdy nebyla na světě větší mizernost nad lidství!“

„Přesně tak, není nic pokleslejšího než člověk a jeho způsoby,“ usmál se Zlokujón tak široce, až mu bezmála vypadla protéza. „A právě proto nám nemůže být na celém širém světě nic milejšího nad toto vlastní plémě!“

Zlozmar se přidal v bezvýhradném souhlasu: „Takhle se k tomu musí stavět každý bídák a netvor, nemá-li být pouhým trapným pozérem. Prozradím vám svou letitou metodu: tvrdí-li mi někdo, ve snaze vetřít se do mé přízně, že je obrovským mizerou a sviňákem, pěkně si ho proklepnu jednoduchým testem, který nikdy neselže: zeptám se, má-li rád lidi. Vážně prosté... Potom, přátelé, odhalím-li, že je dokonalým filantropem, poplácám jej po zádech řka: ‚Uspěl jsi, kolego! Ach, jak rád se setkávám se syčákem sobě podobným! Pojd’ na mou hrud’ a obejmi mne svýma šupáckýma prackama, jež bezesporu znají, jak uškodit!‘ – Zvím-li však, že tento má k příslušníkům vlastního mrzkého druhu jakési zásadní výhrady, kopnu ho do přirození (snažím se zasáhnout obličej, ale jak vidíte, mám krátké a neobratné nohy), volaje přitom: ‚Táhni mi z očí, podvodný šašku! Na mne si nepřijdeš!‘“

„Rozumím, co tím myslíte, hoši,“ řekl Hanbář, „ale v tom případě se do toho nějak zamotávám: jak tedy mám být zlý, musím-li lidi milovat?“

„Ach ano,“ vzdychl Zlozmar. „Úkol nás absolutních zlounů je složitý a těžký. Někdy pochybuji, zda je vůbec realizovatelný. Tu a tam si nejsem jist, konaje čin třeba i velice destruktivní, jsem-li přitom vlastně vůbec zlý... Nejradši bych se na to někdy úplně vyprd.“

„Psssst!!!“ varoval jej Zlokujón. „Takové pochyby ti nesmí přijít na mysl! Vytěsnit! Vytěsnit!“

„Ale co, kolego?! Laskálek, posel nejvyššího dobra, tě právě hladí po stehně, a budeš mi něco vyčítat?!“

Zlokujón vykřikl a prudce vykopl; stehno měl (zejména z vnitřní strany, kde k zmíněnému kontaktu docházelo) tak stařecky oschlé a necitlivé, že nebyl-li by ho Zlozmar upozornil, dlouho by si ničeho nevšiml.

Laskálek s úsměvem uskočil a vlně na Zlokujóna mrkl.

Hurá do města!

- Kapitola XXIII., kde naši hrdinové pátrají na vlastní pěst, aneb Jak sežmoulaná špetka červího trusu a myších koží - neplést s předkožkami! - přijde k užitku

Inu, stopu měli stále jedinou, již jim už dříve poskytla bába - jakkoli chtěli stopu jistější, nyní se musí spokojit s ní, vedoucí do Volar, nedalekého města, odkud prý k bábě onen postarší švihák zavítával, slibuje ostatně, že tam svou milou s sebou vezme, ukázat jí než sklářský um tamějších mistrů, mnohem spíše jakýsi mistrný um svůj, o němž vedl pikantní tajnosti, jistěže k babině potěšení.

Byť čarodějové pochybovali, že tam Zlá svině dosud dlí, pokud tam dlel vůbec kdy, nebylo jiného zbylí. I vyšňořili se jako městští hejskové, aby mezi místními nepůsobili podezřele, a nemeškajíce více, přibyli k hradbám města - rozumí se, oni tři a Laskálek (a Pavlík a mūrka a ryba) doprovázeni Lojzou, Budlou a Mařenkou, decentněji oblečenými, coby panskými sluhy.

Však už od začátku to nešlo hladce, jak si asi slibovali. „Co jste sakra zač?!“ obořil se na ně biřic

u brány. „Smradlaví žebráci v drahých hadrech?! Ježíši, to je puch! Kde jste ty obleky ukradli?! A – proboha! – co ten náhrdelník?!“ (Hanbář myslil, že bude velmi vhod, vezme-li pro tu příležitost na krk zářivý šperk nevypověditelné hodnoty. Že prý tím nabudou autority, aby si nikdo nedovolil jim v čemkoli bránit.)

„Ihned zastavte!!! To se musí vysvětlit!!!“

Z věže seběhl velitel stráže: „Co je zač tenhle divný zakrslík?!“ – Ukazoval na Laskálka, nevinně se usmívajícího. – „Jste snad kejklíři nebo co?“

„Eh, žádný zakrslík! Vždyť to je můj malý urozený vnouček, pánové,“ zachraňoval situaci Zlozmar, chytaje Laskálka za ruku. „Jen jsem chtěl vzít nebohé dítě do města, ať se podívá, jak dobře to tu vedete.“

„To bychom to tu dobře vedli, kdybychom sem pouštěli každou zlotřilou šmíru a pakáž zlodějskou! Odkud máte ten šperk?! Rychle s pravdou ven, sic zvoním na poplach!“

Hanbář se hbitě rozhlédl a zaznamenal, že jejich rozmluvu nikdo nesleduje, vysvětlil celou věc velmi moudře: roztrhl šperk vedví, přičemž jednu polovinu vtiskl do ruky veliteli, druhou jeho pobočníku.

Když si to za krátkou chvíli štrádají rozbahněnými ulicemi města, povídá ostatním:

„Vidíte, jak ten náhrdelník přišel vhod?! Já vám to říkal – a pak, že to bude spíš ke škodě!“

„Hm, hm, hm, a jak dlouho potrvá, než se ty diamanty zvrátí do původní podoby smotku myších koží a červího trusu?“

„Zrovna ty se moc neošívej, Zlokujóne! Můžeme být rádi, že si nevšimli, co to máš na rameni!“

„A co by?! Vždyť Pavlík je dokonale maskován za cizokrajného papoucha...“

„Jistě, akorát že vypadá trochu *moc* cizokrajně. Vážně si nemyslím, že když jsi mu přivázal na čelo kachní zobák a zastrčil pod ten špagát několik havraních pírek –“

„No tak, nehádejme se zas!“ krotil Zlozmar. „Raději se soustředíme, ať zvíme, co potřebujeme, abychom zas mohli co nejrychleji zmizet – dokonale beze stopy jako pára nad hrncem.“

Kamkoli přišli, vzbuzovali leč přinejmenším podiv: opravdu to nebyla skupina, již by byl obyvatel tehdejších Volar zvyklý vídat denně, což i přesto, že cizinců sem zavítávalo dost a dost.

„Vidíte, všichni si nás všímají: to je znamení, že jsme sem dokonale zapadli,“ soudil Hanbář.

„Výborně,“ přikývl Zlokujón, „tedy se rovnou pustíme do práce.“

Tu obrátil se na ryšavého muže v přiléhavém zdobném kabátci, zírajícího na ně úsměšně z okraje

cesty: „Poslyš, kmáne! Hledáme jednoho starce! Pěkně oblečeného a bez vousů! Kde se tu ubytoval?! A honem! Nemáme čas se s tebou otravovat!“

„Prosím?! To jako mělo být na mne?!“

Zlokujón ztratil trpělivost: „Ptám se tě zcela slušně, ty zplihlý pulčí pysku! Tak mi i slušně odpověz!“

„Co si to dovolujete, dědo?! Zmizte, než zavolám psa!“

Lépe nepochodili ani jinde.

„Jéje, jéje, pomalu se smráká, brány města se budou zavírat, a my vůbec nepokročili...“

Nohy už je bolely od stálého bloumání ulicemi.

Když si povšimli, jak s večerem rázné chodce nahrazují rozvázně se pohybující dámy, rozhodl Zlokujón: „Šli jsme na to ze špatné strany. Stařenko Mařenko, buďte tak hodná a nenápadně se vmíste mezi tyto ženy. Podezřelé jsou všechny, takže jedna další taková mezi ně lehko zapadne. Potom z nich šikovně vytáhnete informace, které potřebujeme.“

„Ach, co bych pro vás neudělala, mistře Zlokujóne!“ Odvážně si povolila výstřih a co možná nenápadně se připojila k dámě s významně vyčesanými vlasy, jež z ostatních vypadala nejzkušeněji. Čarodějové zatím vykukovali zpoza rohu, blaženě očekávající zdar celého podniku.

Ovšem než bába stihla zapříst nezávazný hovor, ženská ji oslovila sama, nikoli bez důrazu: „Důro jedna stará, škaredá! Co se tu motáš?! Chceš mi plašit zákazníky?! Prašivá mucholapko! Podívej se na sebe! To snad ani nemyslíš vážně! – Holka nešťastná, já znám sice ledasjaké fajšmekry – však sem mají blízko i kluci z Němec! –, ale tebe by nezvládl ani vrchní rada Markus, co jezdí za chlupatou Madlenou. Táhni! Říkám ti táhni, babo olezlá, a víckrát se tu neukazuj! Hlavně ne v mém rajónu!“

„Tak co?“ vyzvídali čarodějové, když se sklesle vrátila.

„Nevím,“ mlžila bába, nechtíc vypovědět svou potupu, „mluvila o nějaké mucholapce a taky o klucích z Němec, kteří jezdí Madlenu. Nebylo to k ničemu...“

„Proč o Němcích?“ divil se Zlokujón. „Svině je přece Angličan.“

A tu jej až v uchu zabořilo, jak zběsile mūrka hlásí: *Už-to-mám-stop-mu-sí-me-se-dop-tat-ne-na-jde-li-se-zde-ně-ja-ký-ho-sti-nec-pro-ang-lic-ké-jem-nost-pá-ny-stop-je-zná-mo-že-ti-hle-na-bu-bře-lí-vaš-no-sto-vé-se-rá-di-dr-ží-u-svých-stop-vždyť-kdo-z-na-šich-by-mu-po-dal-na-pří-klad-ten-je-jich-ne-po-ži-va-tel-ný-pu-dink-na-tož-pak-ješ-tě-s-ča-jem-ve-vhod-nou-ho-di-nu?!*

„Heuréka!!!“

I rozmlouvají brzy s pánem velmi distingovaného vzezření, který by ani nesvolil se s takovou špínou mazat, nebýt dalšího šperku, jež tentokrát pro změnu Zlozmar odkudsi⁴⁹ vyňal.

„Tak co chtějí? Nemám čas.“

„Ubytováváte prý anglické pány...“

„Samo sebou! Mám to snad na vývěsce!“

„Bydlí u vás nyní nějaký? – Postarší...?“

„Dovolte! Do toho vám nic není!“

Další šperk to spravil – koneckonců *odtamtud* jich Zlozmar mohl vytahat kvanta.

„Mmm, tak zrovna tu žádného Angličana nemám. Ale je moc moc zajímavé, že se ptáte, protože...“ Nastavil ještě ruku...

Po třetím dárku pookřál dokonale a větu dokončil: „Protože jednoho velmi pozoruhodného nájemníka jsem tu měl nějakých pět týdnů až podnes... Právě dnes však – myslím, že kolem poledního – jako by do něho střelil: sbalil se velmi narychlo, sotva se stihl rozloučit a byl fuč.“

„Nenechal tu něco po sobě? Nějaké osobní věci?“

⁴⁹ Popravdě: z příklopce.

„Nic, pánové, je mi líto. Pokoj uvedl zcela do původního stavu – jako všichni mí krajané, absolutně vzorný.“

„Neříkal, kam jde?“

„Vůbec se nezmínil. A víte vy co?! Ani se mu nedivím, že se nezmínil... Nechtěl by totiž, abych jej vyhledal!“

„Jak to?“

„Však jen se pojd'te podívat, co se stalo s penězi, jež mi dal za všechny mé služby! Za všechny ty skvělé pudinky, za čaje přesně o páté a fajn dajning! – No, jen pojd'te. Tak! Tuhle to je: vypadá to jako červí trus, že?! A taky že to je červí trus! Potvrdil mi to odborník.“

„To není čistý červotrus, zde je i špetka myších koží,“ neodpustil si Hanbář posudek ještě odbornější.

„Eh?!“ Angličan si je přeměřil zvláštním pohledem a instinktivně se dotkl kapsy, do níž prve umisťoval Zlozmarovy dárky.

„Echm, chm..., tak my pěkně děkujeme,“ poroučel se Zlozmar, strkaje ostatní ze dveří, „ale už musíme jít. Spánembohem!“

A nebyla to tak zcela červivost šperků, jež je ponoukala k chvatu – však měli co dělat, aby stihli brány otevřené.

Hned za nimi se strhl lýtý hovor.

Zlokujón: „To je mi tedy náramná náhodička, že si Svině zmizí, právě když po něm jdeme!“

Hanbář: „Jistěže to nebude náhoda! Určitě to souvisí s tím, jak jsme se jej snažili šmírovat přes slídiče... Nějak si toho musel všimnout a raději se vytratil.“

„Pěkná teorie. Ale zapomínáš, že slídiče jsme za ním poslali až v pozdním odpoledni, zatímco podle slov toho pudinkového škraloupa se Svině zdekoval už v poledne.“

„Musel se splést. To by přece nedávalo smysl.“

„Myslíš?! A já zas myslím, že to smysl dává, ačkoli dost *ošklivý*.“

Zlozmar se zakabonil: „Narážíš na možnost, že by jej informoval někdo z nás?!“

„To je absurdní!“ vykřikl Hanbář. „Vždyť jsme od samého začátku stále spolu – tedy by to nebylo na žádný pád možné!“

„Hmmmmmmm,“ kýval Zlokujón svou šerednou bradou. „Zapeklité. Věru zapeklité...“

Laskálkovy výčitky

- Kapitola XXIV., oddechová, o lásce (ke skřítkovi, jakož i k Bohu) a o hořkosladkých trampotách s láskou spjatých (jakož i o selhání na Cestě)

K hloubání nad nejvhodnějším následujícím postupem, jež se v nejvyšším duchovním vypětí odehrávalo příští den, nebyl zcela pochopitelně přizván Lojza. Čarodějové spolu s Laskálkem zachmuřeně mudrovali v horních patrech dubu, mládenci však bezstarostně skotačili mezi jeho mohutnými kořeny.

Rozverným společníkem jim byl tvor, jehož ržavý hihot doléhal až tam nahoru, nenechávaje zvláště Laskálkovi možnost jakéhokoli soustředění. Tedy ten se čarodějům omluvil, že se k jejich rokování připojí později, neboť si musí cosi vyřídit – a to že *prý jednou provždy*.

†

„I tu ho máme, hanebníka!“ vzkřikl skřítek, vpadnuv do cesty jednorožci, jenž s hochy právě prováděl zvláštní projížďku.

„Ajéje, *Laskálku!*“ zabrzil Růžový Bohoušek, až se kopyta zaryla do půdy. „Co ty tady?“

„*Já?!!* Co *ty* tady?!! Pozval tě snad čaroděj, ať mu procvičuješ učedníky?! – Ach, lháři jeden! Že prý toho máš dost! Že prý se dáváš na pokání, jen proto mne opouštíš, hotov složit hlavu při zdech kláštera, poslouchat modlitby čistých mnichů a jejich zbožné vzdechy, žít nablízku ctnostem sublimovaným ode vsí nízké tělesnosti, jež se ti prý dokonale přejedla, když napříště nebudeš hledat než spočinutí v nejvyšším pahrbku ducha a nejhlubších tišinách srdce, tam kde křičí mlčení. Tak nějak jsi to říkal?! – Ano, já vím, rozvekleji... *Mnohem* rozvekleji. Ale i když tomu ‚pahrbku‘ jsem asi tak úplně neporozuměl, myslel jsem, že ostatní chápu. A *věřil* jsem ti. Já hlupák! Uznal jsem tyhle tvé domnělé nové tužby! Přál jsem ti je! Ach ano, dokonce jsem ti je ve své obětavé lásce *přál*, byť mi měly mého milého navždy odvést! A zatím ty... Bohoušku!!! Vážně to všechno byly jen prachsprosté lži?! Jak jsi mi to vůbec mohl udělat?! Čím jsem si to zasloužil?! Cožpak jsem tě málo miloval?! Cožpak jsem tě málo *laskal*?! Soustředil jsem nedostatek něhy do míst, kam upřednosňuješ soustředit nadbytek?! Přitlačoval

jsem méně, když jsi volal po více? Řekni! Cožpak tito chlapci znají lépe, kam sáhnout?! Lépe jsi je zasvětil v mysteriích jednorožcova rohu?!“

„Laskálku! Dost už!“ vzkřikl jednorožec. „Podobna spárům divých supů snášejících se na nevinnou kořist drásají tvá nařčení mé citlivé nitro. Na potupný pranýř lhářů přitloukáš hřeby svých neuvážených žalob slova, jež vyřkl jsem v nejlepším úmyslu, v pravdě a upřímnosti. – Mýlíš se! Mne tehdy *opravdu* jala ona vyšší touha: ani slovo na tom, co jsem ti o ní řekl, nebylo liché (pahrbek nevyjímaje). A vážně se mi tehdy zdála být touhou, jaká mi musí zůstat napříště provždy: touhou, která se neukojí, neboť v ukájení bude pouze růst. Však *blaženě* růst!“⁵⁰

„Co potom děláš zde?!“ dupl si Laskálek.

Jednorožec smutnil: „Nebylo to, jak jsem myslel. Chtěje se sytit láskou k Bohu a hledaje k tomu podnětů a zastání u Jeho nejlepších, šlápl jsem asi vedle... Zkrátka: to dlení při klášterních zdech nebyl nijak spásný nápad. Můj úmysl byl ryzí a můj zápal též, ale někde jsem patrně sestoupil – anebo byl sveden? – z pravé cesty, ačkoli nevím, zda ten úkrok byl větší tehdy, když jsem místo vroucného mnišského modlení slýchal pohřichu vroucnější

⁵⁰ Zde bude Bohoušek patrně inspirován Řehořem z Nyssy, jedním z církevních Otců († po r. 394).

láteření nad nevhodností tabule, kde se husí paštička podává namísto kachní, navíc ještě s mandlemi strouhanými, nikoli mletými, anebo tehdy, co jsem místo zbožných stenů kajícíků slýchal úpění tlusté Žofky mezi každým vzdychem vyražející poznámky, ať páni bratři nemyslí, že tentokrát s ní zas vyběhnou nějakým odpustkováním – leda že ty odpustky budou pěkně zlaté a kulaté. Nu, Laskálku, prochodil jsem hezký kus světa – abys nemyslil, že jsem se nechal lehkou zklamat –, nahlížeje přes klášterní zdi tu i támhle, zde i onde, ale raději pomlčím, co ještě horšího a *mnohem horšího* jsem zhlédal. Napřed jsem pravil: ‚I dobrá, budu tedy jediný, ó Pane, jediná ovečka vpravdě Tvoje z mnoha těch, kdo se za ně vydávají.‘ – A jala mne tehdy docela zvláštní hrdost, Laskálku. Však tu jsem se nějak zalekl, v duchu si různě spílaje a sám sobě se všelijak vysmívaje: ‚Jaká ty jsi ovečka?! Natožpak pánova *jediná!* Však se podívej, nejsi o nic lepší než oni, o nic více hoden! Ba horší jsi! Horší a nehodnější jich všech... Tak na co si tu hraješ?!‘ Možná jsem, Laskálku, nenašel tu odvahy – anebo drzost – alespoň *zkusit* být mezi tolika nehodnými jediným hodným. ‚Ještě by to Pán považoval za nabubřelost a pýchu,‘ říkal jsem si, ‚takové přemrštěné snahy – zvlášť od někoho, jako jsem já.‘

Tedy tu mne máš: zas proháním kluky jako vždycky dřív a nemrzím se, neboť kdyby Pán chtěl lepší stádo, lepší by si je i stvořil, no ne?“

„Búúúúch! Bohoušek je hodnej. Je na něm sranda.“

„Díky, kamaráde.“

„Ale proč jsi se nevrátil ke mně?“

„Ach, chtěl jsem, chtěl... Avšak vzpomena, jak se ve tvých očích skvěly slzy hrdosti, když jsem tě byl opouštěl, nechtěl jsem tě nyní zklamat, přicházeje k tobě se svým selháním.“

„I hlupáčku! Jaké slzy hrdosti! Však to byly slzy bolu, že tě ztrácím...“

Chvíli na sebe beze slova hleděli.

Potom Laskálek zakroutil svou maličkou hlavou: „Asi už je příliš pozdě. Vidím, že máš jiné přátele. Neměl jsem sem dolů vůbec chodit.“

A vznesl se vzhůru, směřuje zpět do korun.

„Mrzí mne to, Laskálku...“ vzdychl Růžový Bohoušek, spíše již sám pro sebe.

První konfrontace

- Kapitola XXV., o vydatném setkání,
které nedopadne nejlépe

Poté co Laskálek čaroděje opustil, oni byli hotovi ponořit se do hloubání nad zapeklitou situací s takovou vervou, až jeden ke druhému nebyli mocni slova - hloubali každý sám v sobě, hluboko, přehluboko... Což navenek se projevovalo pevným sevřením víček, zvláštní strnulostí těla a pravidelným dýcháním na první poslech připomínajícím chrápání.

Teprve, jak jim pronikavá vůně Laskálka, navráťivšího se z rozmluvy s bývalým druhem, nestoudně vrážela do skobovitých nosů, jeden po druhém se z enormního zahlobání sbírali.

„Úúúúh,“ protáhl se Zlozmar. „Tahle rozkládací lehátka - báječná věc! Musím si také něco takového pořídít pro případ, až budu v poslední fázi svého Opus Malum pečlivě dohlížet, aby se matérie nepřevařila.“

„Nu,“ ušklíbl se Hanbář, „pakliže ty tento ponor v plném soustředění využiješ až tehdy, já jsem na tom lépe: mně přinesl ovoce hned teď.“

„To zní rozkošně,“ řekl Laskálek, snaže se za každou cenu vpravit do příjemné nálady, již mu bylo hořké setkání s Bohouškem málem sebralo. „Ovoce já rád, protože je sladké.“

„Však se neboj, z téhle sklizně užijeme všichni!“

„O čem se mluví?“ ozval se náhle Zlokujón, zívaje. „Odpusťte, já se probudil až teď...“

Ostatní dva jej prokláli vyčítavými zraky.

Pak Hanbář pravil: „Já už vím, jak dál postupovat. Vlastně ne že by úspěch byl zaručen, ale aspoň to můžeme zkusit. Vzpomněl jsem si totiž, jak mne Zlá Svině kdysi hostil ve skalním příbytku v Lužických horách – tam se rád uchyloval na zotavenou, když sychravost jeho domoviny přespříliš zatápěla jeho revmatismu. Věru je to dávno a nevím, co je s tímhle jeho sídlem dnes – myslím ostatně, že klouby už má chudák tak zruinované, že každé zotavování bude marné –, ale něco jako by mi říkalo, že pokud se Zlá Svině z nějakého důvodu chce zdržet ve střední Evropě, mohl se nejspíše odebrat právě tam.“

„Bravo, kolego!“ zavýskl Zlozmar. „Nebýt nepřítelem veškerého tělesného kontaktu, byl bych tě snad samou radostí políbil.“

„Já to udělám za tebe!“ vzkřikl Laskálek a skočil čaroději kolem krku.

„Hmmm,“ Zlokujón rovnal svůj přežžený vous.
„Takže Lužické hory...“

†

Odrazili k severu ze startovací plochy na střeše dubu. Zvláště pro Zlokujóna byl takový postup výhodný, jelikož se k němu nebude moci přidat učedník. Však stačilo, že jeho létadlo tíží Laskálek – sice mu vyhradil místo na samé špici vozu, a tedy co nejdál od sebe, ale beztak: On, zloun jaksepatří, a takové dobračisko na jedné lodi! Jakkoli obrazně o tom Zlozmar hovořil minulého dne, tu se to již stávalo nepříjemnou skutečností.

Pro Zlozmara přilétlo opět sedmero krkavců a Hanbář vytáhl z kapsy své krtky: „Koukejte se rozkoukat, hoši. Zase se trochu zapotíte...“

Těžko říci, zda to bylo tím, že se rozkoukali málo anebo zpotili příliš, nicméně už po pár mílích letu krtci nebezpečně selhali. Jen sotva Hanbář neskončil rozplesknut na skále.

„Co se děje?!“ volá starostlivě Zlozmar.

Dokonce i Zlokujón se obtěžoval předstírat jistý zájem o kolegovy nesnáze.

„Nic nic, hoši,“ mává Hanbář odspodu. „To se vyřeší hned. Nenechte se brzdit, já vás doženu co by dup.“

„Kdyby si ty krtky usušil, měl by po problémech,“ zamumlal Zlokujón pod vousy a dále se s problematickým kolegou neobtěžoval. Podobně Zlozmar.

A asi to vážně nebyl problém veliký, když Hanbář je dohnal docela záhy. „Ten vlevo měl zácpu,“ vysvětloval, „ale prošťouchli jsme to klacíkem a už to zas frčí.“

Zlokujón se neptal, jaká souvislost je mezi zácpu a krtčím létáním – to aby nebyl za hlupáka, že této problematice nerozumí.

„Ajaj, bude pršet,“ poznamenal Zlozmar po chvíli, vida jak se smráká nad severním horizontem, kam zhurta mířili. „Vážně to vypadá na pořádnou buřinu. Možná bychom tenhle výlet měli odložit.“

„Neblázni, kolego!“ zvolal Hanbář. „Když je to dnes tak dobře naplánované!“

„Naplánované?!“

Nicméně pokračovali.

Blesky bily kolem nich a Zlokujón naříkal, že pokaždé když cestuje, musí jej stíhat takový nečas. Prokletý Ewelswyn! Vždyť kvůli němu mokne už podruhé! Tentokrát však neměl ani svůj klobouk.

„Blhhhljhh-hlzzzhnhh,“ soptil Pavlík, jemuž se opět smyje oslinělost.

„Vydržme, hoši,“ nabádal Hanbář, „cítím v kostech, že tam neletíme nadarmo.“

Tak i různě jinak je pobízel, aby z cesty neustoupili.

†

Kdoví, kde tehdy Zlokujón nechal svůj kritický rozmysl...

Snad usnul pospolu s můrou uloženou v Zlokujónově uchu?

Kdoví, proč čarodějové tolik věřili jeden druhému...

Jisté je jen, že se jim to mělo šeredně vymstít.

K Lužickým horám bylo dosud daleko, čarodějové neostražití, hledící si řízení, zkoušení i kroušení neblahým podnebím, skrčeni, pohroužení do sebe, též Laskálek nad čímsi rozjímá, nezvykle tichý, když tu...

Plamenné cosi bolestně uhodilo Zlozmara do zad.

Čtyři krkavci shořeli, zbylí tři se v zoufalých piruetách řítí se svým outěžkem k zemi.

Zlozmarův křik sotva stihl varovat Zlokujóna, na něhož již míří další proud ohně. Na poslední chvíli se uhnul, obratným manévrem dostal zrádného Hanbáře před sebe, hotov jej sám ihned sestřelit.

Leč sviňský smích odkudsi z pravoboku následovaný silným výbuchem mu nedopřál času.

Zlokujónovo létadlo se rozskočilo vedví a nebohý stařec následuje nešťastného příkladu Zlozmarova.

Bezmála volným pádem se blíží zašedlým korunám lesa, ale snad právě ona rychlost pádu dá, aby jej další kulové blesky minuly.

„Svině!“ stačí zakřičet. „Od tebe bych přece jen čekal něco originálnějšího!“

Odpověď neslyší. První větev jej bací do hrbu, vyráží mu dech z plic, druhá zaschlý sopel z nosu, třetí mŕu z ucha, čtvrtá protézu z úst, a další a další tvrdé větve drbou jeho rubáš, lámajíce údy, kosti, žebra – velmi draho si nechaly zaplatit, že zbrzdily pád, jenž bez nich by nutně byl osudným.

„Uf!“ Zlokujón ztratil vědomí.

Další pohromy

- Kapitola XXVI., ne o mnoho šťastnější než minulá

Zdál se mu odporný sen. Jeho pyj opět fungoval, osvědčuje topořivou schopnost, o níž Zlokujón už před sto osmdesáti lety pevně doufal, že ji pozbyl navždy. Co hůř: z inkriminovaného místa se ozývalo

zaujaté mlaskání. Co nejhůř: i přes všechn snový opar Zlokujón dokázal identifikovat bytosti, jež byly všeho mlaskotu příčinou. Že tak vidí Laskálka, nepřekvapilo jej nijak zvlášť, a Pavlík... inu, slintavec. Avšak do třetice: „I ty, mūrko?!“ (Musím jí ten chlup zkrátit, vyvodil hned nato.)

„Měl bys nám poděkovat, miláčku,“ mrkl naň Laskálek, „že jsme si dali takovou práci, abychom tě probudili. Zdálo se, že hodláš spát už navěky.“

„Tak?! Tohle není sen?! Ale co ten snový opar, v němž vše tak mysteriosně plave?“

„Blhhphlhnhh-blhnh.“

„Ach ano, upatlané letecké brýle...“

Později, kdy už měl svého uličníka poctivě uklizeného v rubáši, tak jak to měl vždycky rád, mu Laskálek vysvětlil, že nebýt jeho léčivých laskacích schopností, patrně by čaroděj již nežil – zlomeniny, naraženiny, vnitřní krvácení, zmoklost, vypadlost protézy (kterou jim nebylo zvlášť příjemné nasazovat zpět)...

„Aha, a když už jsi byl v tom,“ ušklíbl se Zlokujón, „nenechal sis ujít tu příležitost spravit i to, co už bych raději nechal příhodně nefunkčním.“

„Abys věděl, nebylo to jen o léčení. Kus práce taky dalo schovat tě před zraky těch dvou, kteří tu slídili – patrně nic nehodlají ponechat náhodě. Ovšem já tě pěkně přikryl neprostupným

baldachýnem sladké dobroty, jež je každému zlounovi odporná a nedovolí mu přímý pohled.“

„Výtečné, skřete. Asi bych teď měl plakat samým díkůvzdáním, jak skvěle jsi mi pomohl... Pche! Poradil bych si i bez tebe. Mnohem lépe! Jsi mi jen na obtíž. – Hm. A co Zlozmar? Víš něco o něm?“

„Tuším jen směr, kterým dopadl...“

„Neztrácejme tedy čas,“ zvolal Zlokujón. „Třeba potřebuje pomoc.“

„Smýšlíš tak rozkošně šlechetně, miláčku, ale myslím, že je to marné: dopadl na volné prostranství – jim zcela na očích a bez mé ochranné ruky, již štěstí popřálo tobě. Myslím tedy, že všechny úmysly, jaké s ním měli, mohli snadno dotáhnout do konce.“

„Třeba se ubránil.“

„Neslyšel jsem zvuky žádné bitvy...“

Trosky svého milého létadla nechal Zlokujón s těžkým srdcem za zády, když se vydali ohledat místo, o němž Laskálek mluvil. Konečně pustá bahnitá pláň dala jeho odhadům zapravdu: nenašli mrtvoly zrádných čarodějů, nad nimiž by se vítězně krčil Zlozmar, nýbrž jen pálenou krkavčí cupaninu a – což bylo zajímavější – tuze zaneřádný poklopec.

„Ha!“ vzkřikl Zlokujón. „Poznávám Zlozmarův nezaměnitelný poklopec – tu má ono speciální vyústění, o jehož výhodách tak málo mluvil. Potom

je to jasné: jelikož bez svého poklopce by Zlozmar nikam nešel, museli ho násilím odvléci.“

„Pokud jim bylo *vůbec jakého* násilí třeba,“ poznamenal Laskálek neradostně. „On přece ten pád nemusel přežít.“

„Nemožno,“ pravil Zlokujón se vší jistotou. „Zlozmar byl z nás všech fyzicky nejzdatnější.“

„Ze třinácti třísetletých starců? To je mi argument!“

Nezbylo jim než se vrátit domů. Hanbářova zkazka o Evelswynově sídle v Lužických horách jistě nebyla než léčkou, kterou si spolu se Zlou Sviní pečlivě připravili.

„Jak jen jsme mohli být tak hloupí?“ spílal si Zlokujón. „Teď teprve mi to dochází: ty jeho proklatí krtci! Už včera si šikovně vyšetřil čas sám pro sebe, když nás nechal letět napřed – navíc až potom, co nás uvedl do spárů Ženevky (kterou nejspíš ovládal dálkově pomocí své makrely)! A dnes blamáž s krtky opět! Probůh, mně se ti krtci tak zhnusí, že se snad budu muset vrátit k ropuchám!“

„Bllhhh?“

„Já vím, blbý žert...“

Cesta zpět nebyla radostná. Nemaje již svého skvělého samoletu, musel Zlokujón osedlat suchý samorost, jenž se však s jeho původním létadlem nemohl v žádném směru měřit.

Do Hvozdu dorazili až pozdě v noci, hladovi a notně znaveni. Však jako by všeho špatného nebylo dost, měli se nadát obludného překvapení: Zlokujónův dub vězel v zemi nakřivo, z většiny holý, s listy servanými; a tam dole, zpola jimi zasypán, bezvládně ležel jedenorožec.

„Bohoušku!!!“ zavyl Laskálek a vrhl se k jeho nehybným bokům. „Ach, Bohoušku! Miláčku můj jediný!!!“

Zblízka naštěstí seznal, že přece jen se jednorožcovy boky nepatrně nadzdvíhají v jistém rytmu.

„Žije!“ ze skřítkových očí vyhrkly voňavé slzy. „Žije! Musíme mu pomoci!“

„Očekáváš ode mne pomoc s léčením?“ odfrkl čaroděj, věren svému zlému jménu.

„Zvládnou to sám. Potřebuji jen trochu čerstvé vody...“

„Čerstvé?! Tady?! – A vůbec, skřete, voda je hnus! Přinesu ti radši kapku pálenky.“

Kráčeje k dubu nicméně trnul, bude-li po takovém útoku ona skrovná zásoba, již stačil na bazilišcích vyloudit od doby, kdy jej Lojzík o všechno připravil, na svém místě. Aby nesmutnil, vynahrazoval si to nadějí, že Lojza dopadl hůře než jednorožec – prozatím jej nikde neviděl.

Jako by mu mŕrka četla myšlenky: *Snad-se-Loj-zí-ko-vi-ně-co-ne-sta-lo-stop-a-Bud-lo-vi...*

Těž slintavec slintal dosti zkroušeně.

Na to Zlokujón velmi diplomaticky mlčel, předstíraje dojetí, jež mu vzalo slova.

Lojzu ani Budlu nenašli. I Zlokujón si koneckonců musel přiznat, jak notně si oddechl, že nezakopl o jejich mrtvoly (protože zakopnutí je nebezpečná záležitost, zvlášť v pokročilém věku).

Spodní obytná část byla dokonale zničena. Pouze horní zůstala netknuta – snad proto, že útočník nedokázal přivolat výtah? I přesto: kdo dub napadl, musel být nebývale mocný. – Zlá Svině a Hanbář? To bylo nasnadě, ale Zlokujón již nehoví unáhleným závěrům. Ode dneška bude opatrnější, přemýšlivější! Jeho preciosní intelekt spřede neprostupnou sítí dedukcí, indukci a spekulací, již pak sevře v dokonalém odhalení dalších Ewelswynových spiklenců – jeho bystrému úsudku nikdo neunikne!

Potom Zlokujóna jistě zklamalo, že ono důmyslné předsevzetí přišlo nazmar, jakmile se se slíbenou špetkou pálenky vrátil k jednorožci: ten byl již při sobě a vypověděl jim zcela přesně – byť s nepříjemnými pauzami k bolestným nádechům do pochroumané hrudi –, jak k útoku došlo, načež viník byl Zlokujónem ihned identifikován. Jen Laskálkovi se musela zdát Bohouškova výpověď nesmyslným

mumláním, neblahým to následkem jakéhosi zatraceně silného úderu do hlavy (čemuž by ostatně napovídal ošklivě ohnutý roh).

Posud'te sami: „Škraloup s osmi nohama přilepený na sedmichapadlitém žvanci rosolu. Mezi nimi hlístovitý útvar připomínající rozžvýkaný stvol jeřabiny přicucnutý na podbřišku housenky s malými výrůstky, jimiž se dost podezřele držela něčeho, co trochu vypadalo jako nepromnutá stařecká bradavka. Hned o vlas vedle sebou mrskalo to, co bych asi nejlépe nazval výhonkem bzdinové opadliny a z čeho si udělala jakýsi příbytek pulzující kulička, jakoby plná nějaké tekutiny – teď už si nevzpomínám, zda byla úplně černá anebo jen temně tyrkysová. Nevadí? Za to však mám v dobré paměti zhola bezskrupulózní výtoky olepeného žížalnatce přísátého odzadu dopředu, pokud jsem tedy odhadl, kde vlastně má hlavu: taky by totiž mohl být přísátý odpředu dozadu, že? Ale to je myslím nepodstatné; spíše mi přijde docela důležité to oko, které vykukovalo mezi chobůtkem na první pohled připomínajícím protažený prasečí pysk a bezkloubým pařátem jakéhosi hmyzu, ostatek jehož těla se ztrácel pod nánosem, o němž jsem se rozhodně nesnažil zjistit tolik, abych se o tom mohl dál šířit – a kupodivu, to oko se mi zdálo veskrze lidské! Potom kožovitý smotek brv a všechna ona

tykadla, která kdovíodkud vůbec rostla... Leč hýbala se – což na pohled nebylo dobré. No, však ani světélkující olezlost přilepená k celému trsu těch potvor jakoby zespoda mne po estetické stránce neoslovila. Občas chlupy, ale většinou samá lysina. Rosolovitost! – Tu už jsem zmínil? Mazlavost! – O té byla řeč? Nerad bych taky zapomněl poznamenat, že někde mezi sedmnáctým a osmadvacátým obrátek vačnaté pa-houby s jemnými chomáčky na hřbetě zel nepatrně patrný lidský vylučovací otvor, ačkoli jinak bych na to tedy zapomněl rád, to mi můžete věřit. A pakliže považujete lezavou humusovinu přícucného charakteru za nevhodnou popisu, tak mne nenuťte, abych vám dál vypravoval, jak vypadalo vše ostatní, co jsem dnes viděl. Beztak už jsem unaven... Řeknu vám, ať už to celé dohromady bylo cokoli, zaútočilo to se zcela nečekanou silou. Ani svým rohem jsem nedokázal ničemu zabránit – pohleďte, jak je teď schlíplý a odřený. Ach...“

„Všechno je nanejvýš jasné!“ vykřikl Zlokujón vztekle. „To se dalo čekat! Další zamrvený sviní spřaženec – Dařbuján Hnusoděs! Abyste rozuměli, je to náruživý sběratel parazitů... Je mi zcela jasné, na co ho Svině chytl. Jistě mu slíbil nějakého obzvlášť cenného cizopasníka (ne-li rovnou celou mnohadílnou sadu v šikovné krabičce s přiloženým olejíčkem na kusadla). Holt já to vždycky říkal, že

člověk si nemá pěstovat žádnou vášeň, nebo na to dojede; a to si buďte jisti: tenhle šupák na to dojel *právě teď!* Podám si ho tak delikátně, že o tom budou vyprávět maminky dětem ještě za tisíc let! Che, che, chééé...”

V hradním žaláři

- Kapitola XXVII., kde Evelswyne představí svůj sviňský plán

Tou dobou se, na jiném místě, i jiný čaroděj triumfálně smál – Zlá Svině. Měřil si k tomu Lojzík, svého vězně, potměšilým zrakem. Nicméně jinak to asi nebyl zrak silný, neboť jen tehdy mohl Svině říci: „Ty jediný z mých nepřátel vypadáš dostatečně inteligentní, abys plně docenil genialitu mých více než zlovolných plánů. Proto slyš! Slyš a žasni, neboť ti vypovím, jak to celé zaonačím, abych se stal svrchovaným pánem světa. Ach ano, chlapče, již se mi zajedlo sloužit zlu. Brzy bude zlo sloužit mně! Ale i dobro. Anebo přesněji: Nic z nich nezbude, když napříště má vůle bude vším!”

Lojzík si vytáhl prst z nosu a poškrábal se jím na skrání. Ve zbytku vlasů utkvěl kus soplu. Upadne, až náležitě proschne.

„Búúúúch!“

„Cha! Správná poznámka. Ale nepotěším tě odpovědí: i ten se rozpustí v chaosu, jenž přivedu! – Nu, teď mlčíš... Věděl jsem, že to na tebe patřičně zapůsobí. Ale slyš podrobnosti. Například proč jsem vás uvěznil každého po jednom...“

Lojzík smutně nadzvihl schlíplý kus přeseklého provazu – na jeho konci Budla tentokrát opravdu nebyl.

„Tebe, toho druhého mládence a konečně stařenu, kterou jste pro mne nakonec docela vhod zachránili, jsem rozdělil z velmi praktického důvodu. Ano, to abyste se mi na poslední chvíli nějak nepředstavitelně nespáрили a nezmařili mé plány! Potřebuji tři neposkvrněná těla, víš?“

„Búúúúch.“

„Ten přece nemá tělo, tak nerad! Sice máš pravdu, že by jako oběť byl mnohem vydatnější – fluida by z něho bylo, že bys ani nevěděl kam s ním. Ale co; mně skvěle postačí tři dokonale nevinní lidé; už to mám vypočteno. Přesně tři a ani o fous víc. Někdy je totiž méně více... Tedy, pokud to není méně než tři. Jo... – Takže fluidum jako materie pro formu mých skvělých neformených! Jistě. Ale teď si

říkáš, jaký asi akt ji vtiskne do látky? Která dostatečně mocná vůle otevře bránu věků a vypustí, co vládlo, ještě než ony vůbec započaly? Hádáš, že to bude vůle moje, jak o ní už byla řeč, a vlastně máš pravdu; jen mi příliš lichotíš, myslíš-li, že by toho byla schopna sama. Páni chaosu jsou příliš zasuti v propastech zapomnění, než abych je dokázal vyvolat vlastním slovem. Cha! Jenže ty nevíš o jistém zlepšováku, za nějž vděčím Hračičkovi Morfrackovi! Kondensátor slov s řídicí jednotkou, usměrňovačem a koncovým zesilovačem. Toť hochu nevídaně vynikající vynález! V něm koncentruji veškerá slova moci, jež ždímám z čarodějů, které jsem zajal, abych je nakonec usměrnil v jediné mocné zaříkání, jemuž dám formu podle svého. Che, che, měl bys ty staříky vidět! Toho vážného nabubřelého Zlozmara, líného Prasofluse i ukrutného špekouna Fujchrchela! Jak sebou škubou v řetězech mého stroje a kují jedno mocné kouzlo za druhým, netušíce, chudáčci, že tím pouze živí Morfrackovu baterii, která veškeré významy jejich slov rozkládá, aby zachytila pouze významnost jako takovou, již formu dám já sám, až nadejde čas. A ten se blíží, chlapče! Ten se *zatraceně rychle* blíží! Chá, chá, chá...“

„Búúúúch.“

„Ach ano! Nyní je to na místě! Já budu *bůůůh!* Ché, ché, ché, ché, chéééé... Bůůůůh! Ché, chéééé... Ché, chůůú, chííí, híííí... Áhááá, hááá...“

Konečně dveře kobky zapadly a Lojzík osaměl. Za zvuku vzdalujících se kroků a šíleného smíchu pokračoval ve výběru svého nosu.

Když jej to omrzelo (ložiska holubů totiž nejsou nevyčerpatelná – ačkoli na druhou stranu, aspoň je to obnovitelný zdroj), rozhodl se důkladně prozkoumat svou celu.

Napřed zjistil, že je v ní sám.

„Aha, ten pán, který odešel, už tady není.“

Potom zkontroloval, zda maličké zamřížované okénko, kterým sem proniká světlo zvenčí, vede skrz zeď.

„Jé, tohle okénko je odtud až úplně na druhou stranu! A vidím dole nějakou vodu. Takže ta asi bude mokrá, leda teda že bych viděl něco jiného... Ale to se mi zdá, že není pravda, takže pokud se nemýluju, tak mám pravdu. Aha. Jó-o, je tu židle. Na židli můžu sedět. Ale nejsem hlupák – zkoušet to nebudu, protože to může být nachystané, abych upadnul, kdybych se moc pohoupával – takže si sednu na zem. No, to je mi teda studená zem. To je jako kamenná zem.“

Zvedl se, aby ověřil, nakolik tvrdá pryčna, již zrovna zkusmo ohmatával, bude hmatatelná i ze

stoje. „Jóóó, tak tady mám něco na spaní – to já poznám, protože kdyby to nebylo na spaní, tak bych to nepoznal. Ještěže jsem dost dobře orientační i bez Budly, protože toho tady teďka nemám. Kde asi je? Na tom provaze fakt není, to už jsem se díval víckrát. No, podívám se teda radši ještě jednou. A hele! Von tam je, akorát že z druhé strany... Co to...? Aha! Vždyť já se úplně splet! To přece není Budla, to jsem já. Musím příště dávat větší pozor a být ještě důkladnějc chytřejší, než se snažím být, jinak toho čaroděje nepřechytračím, a zůstanu tady, než mě vypustí. – Hmmm... Ale co když mě nevypustí?! A proč mě tu vlastně uzavřel?! Že by byl zlý?! Ne, tomu nevěřím, protože měl nos pěkně do strany – jestlipak se v něm taky umí dobře šťourat? Ale kde je pan mistr? Mám o něho starost. To je přece taky takový hodný pán... A co mi to vykukuje z kalhot?

Búúúch!!! Vždyť je to zelené a hýbe se to!!!“

Zlokujónovo zle ukuté opatření

- Kapitola XXVIII., o několika důkladných NEBO a kabalismu nejhrubšího zrna, ale zejména o Zlokujónově nesporné genialitě, aneb že Svině není jediný, kdo má dokonalý plán

„Ha!“ vzkřikl Zlokujón nad neúhledným papírem vloženým mezi prsty umrlčího hnátu (toho, jenž jinak sloužil co klepátko). „Taková psaníčka ať si ti nekňubní koblížkové vyměňují mezi sebou. Mne nezastraší!“

Četl:

Máme ty tvé klučíky.⁵¹ O nic se nepokoušej, NEBO! Taky máme Zlozmara. A nejen jeho! Nikomu nic neříkej, NEBO! Dej si pozor a buď hodnej, NEBO!!! Takže jsme domluveni: nikomu ani muk!!! :-(;-/

⁵¹ Styl písma dával tušit, že vzkaz psala ruka obtížená třiatřiceti parazity (z nichž přesně jeden toho času dřímal, nejméně dva se nudili a ostatní s velkou pravděpodobností zpívali Ave Maria sborově, byť neslyšně; bohužel tehdy grafologie nebyla na takové úrovni jako dnes, aby se dalo s jistotou určit, jestli měli sólového předzpěváka, resp. jestli to byl zrovna ten s mateřským znaménkem ve tvaru řeřichy na levém spodním chapadle [předpokládá se, že nebyl]).

„Jen nerozumím těm symbolům na konci,“
zvážněl Zlokujón, „asi jde o zvláštní druh runové
kabaly, jenž mi dosud není znám. Ale což, koza ať na
to sedne! Důležité je, že mne podcenili – myslí-li, že
budu brát ohledy na osud nějakých klučků anebo
Zlozmara, tak to jsou hošánci zatraceně vedle!“

Slintavec se zamračil a též mūrka se na čaroděje
podívala nepěkně.

Až Zlokujón, uvědomiv si své pochybení, přišel
s takovou: „Rozumí se, že mi na Lojzovi i Budlovi
moc záleží. Přece víte, jak to myslím: že se o ty dva
nebojím, poněvadž mají mou plnou důvěru, že si
poradí sami... Dobrá, dobrá, nechte už těch psích
pohledů! Uvidím, co půjde dělat. Zatím mám plán
jediný, ovšem ten zas stojí za to!“

†

A tu si povězme, že alespoň v tom mu musely
dát zrůdy za pravdu. Ostatně i Laskálek jej za jeho
kujónský plán pochválil a k tomu by jej i pohládl,
kdyby čaroděj nebyl včas uskočil (smrtelně mu při
tom činu křuplo v páteři, ale toho nedbal, rád, že se
vyhnul voňavé hnátce).

„Je to prosté a přitom dokonalé,“ prohlásil.
„Mám-li to zhodnotit objektivně, musím se chtě
nechtě považovat za nejmoudřejšího z moudrých.“

Z Lojzových kalhot na světlo Boží

- Kapitola XXIX., ve které se ozve šplouchnutí

„Ach, to je jenom žába,“ vydechl Lojzík.

„Jaképak *jenom*, klacku jeden nevychovanej!“ obořila se na něho Jezebela.

„Juj!“ Lojzík samým úlekem povyskočil. „Já vám porozumuju!“

„Jistěže, ty troubo. V situaci, jako je tato, musím odložit vznešenou ropušinu a snížit se k vaší primitivní lidské řeči. Tedy poslyš: vidíc, že se blíží nebezpečí, schovala jsem se ti do kalhot (ehm, občas se tam dole zkus umýt, hochu; uvidíš, že to ani nebolí). Nikoli však, že bych tam zalezla ze strachu! To ať tě ani nenapadne!!! Nýbrž ve své dokonalé předvídavosti předvídajíc vývoj událostí, věděla jsem, že bude vhod, abych se ve vhodnou dobu jako deus ex machina zjevila a vyřešila potíže, do nichž se vy ubožáci dostanete. Inu, slyšela jsem vše, co ti ten čaroděj pověděl, a hodlám neprodleně zvládnout tuto svízelnou situaci. Máme zřejmě docela málo času, takže dávej pozor, troubo, a čiň se! Teď mne vezmeš do ruky...“

„Búúúch! Kterou ruku myslíte?“

„Hm, nebude to jen tak, vid'?' – Podívej, prostě nad ničím nemudruj, vezmi mne a opatrně vyhod' támhle z toho okénka! Ano, tohle už je lepší. A co to máš na tom prstě? Sopol, že? No jistě. Snad už to bude brzy za námi... O všechno se postarám.“

„Aha,“ hýkl Lojza a protáhl ruku mříží.

„A teď pusť!“

...

„Pusť říkám!“

„Búúúch. Já už pustil.“

„Ale pusť mě, ty jelimane!“

„Jó tááák, já napřed neporozumoval...“

Konečně ji pustil.

„Teď už je to dobře?“ zeptal se.

Leč z konce ruky mu ropucha neodpověděla.

Protáhl ruku zpět – vážně docela bez ropuchy! – a mírně se zachmuřil: „Snad jsem zas něco nepozkazil...“

Někdy mezitím se zezdola ozvalo šplouchnutí.

†

Jezebela přeplula široký vodní příkop a zlezla břeh. Oklepala se, zjistila ovšem, že puch, jenž se na ni z Lojzových slabin nachytl, nesmyla ani zbla.

Otočila se, aby přehlédla situaci.

Zprostřed jezera v horské kotlině ční starý kamenný hrad. Jeho prasklá věž se zdvíhá k nebesům jako obviňující ukazovák umrlcův – a nebesa se mračí na oplátku.

„Nepěkné místo,“ řekla Jezebela. „Tedy čím dřív odsud vypadnu, tím líp.“

Na most vedoucí k bráně hradu se ani neohlédla, když zrychleným žabím krokem mířila k horizontu pustých šedo zelených plání.

Chuchvoj

- Kapitola XXX., kde dojde i na moudrost Ježíšovu

V jednom z hájů Horního Brabantska vysadil čáp podivný balíček. Sám se rozbalil, postavil na devět nohou, vztyčil sedm tykadel a kýchl. „Chuj-pfuj! Takový let jitřním chladem – to by si jeden ještě uhnal rýmu! Že jsem se na to radši nevykašlal! Maminka to myslila dobře, když mne přihlásila do konkurzu na post Zlokujónova osobního parazita. To ovšem nevěděla, chuděra (i když chudák tu jsem spíš

já), že mu tak posloužím nějakých tři sta mil severně.“

Kolébal se podrostem a stále reptal: „Vždyť co jsem mu za osobního parazita, když mám být přísát k jiné osobě? No, aspoň to prý bude taky čaroděj. Chm, chm, tajné poslání, prosím, ale vlastně: nevím, nevím...“

„O jakym tajnym poslání to mluvíš?“ ozvalo se odněkud zpoza.

Chuchvoj – jak se ten luxusní parazit jmenoval – se prudce otočil.

Za sebou nikoho neviděl.

„Jsem tady, na stromě.“

Chuchvoj vysunul zrakové tykadlo do výšky, nahnul je v příhodném úhlu, až praví: „Ach tak, kolega. Ale proč se přisáváš ke stromu? Držíš nějakou trapnou dietu či co? Slyšel jsem, že právě zde žije jistý člověk, jenž se dává sát zcela dobrovolně, a ještě je za to vděčný.“

„Ach, jak jen jsi naivní!“

„Co tím myslíš?!“ Chuchvoj naježil své přilnavé ostny a výstražným tykadlem nevrle zamlel.

„Nic ve zlým, kámo. Ale pokud si představuješ, že tam jen tak napochoduješ a hned si najdeš místečko, tak to jsi trochu ujel. Tady je totiž tlačěnka, že by ses zbláznil. Čekací lhůty... A aby bylo jasno: jsou to *takové* čekací lhůty, že většina z nás umře

hlady, než na ně přijde řada. Já například, než abych bídně pošel, řeším to takhle. Jóóó, tady není sranda se prosadit, hošíku. Samozřejmě, jsou způsoby. Ale já nejsem ten typ, co by za karierní postup zaprodal svou důstojnost, rozumíš...”

„Rozumím, ale nechápu tě. Tedy si tu hnij na tom stromě, chceš-li. Já půjdu a uvidím, co půjde dělat.“

„Ha! Jen si běž. Takových už bylo.“

„Díky, žes mi popřál mnoho štěstí,“ ušklíbl se Chuchvoj, doprovázeje to pohybem ironického výstupku.

„Čarodějovu sluj najdeš v rokli tam pod padlými kmeny. Když si teda nedáš říci... Ale to se klidně vsadím, že se vrátíš jak spráskanej pes a dáš mi zapravdu!“

Brzy Chuchvoj přešel zmíněné zetlelé kmeny a na viskózním hleny se spustil dolů.

Vstup do sluje byl pod nimi, přesně jak mu kolega prozradil. Však ani v ostatním mu nelhal. Ba Chuchvoj musel uznat, že snad situaci popsal ještě příliš příznivě. Vida to na vlastní tykadlo, bezmála podlehl pocitu naprosté marnosti. Porazit padesátšedesát konkurentů z Černého hvozdu se mu nyní tváří v tvář tisíci nejroztodivnějším mutantům zdálo zcela mizivým vyznamenaním.

Nicméně vzdát se nehodlal. Což nepovídala mu matička už odmalička, že právě on je nejlepší ze

všech a že jednoho dne to svět chtě-nechtě bude muset uznat?

Sebevědomě nakráčel do sluje a nevšímaje si záštiplných pohledů cizopasníků, červů a houbových útvarů hemžících se všude kolem – po zemi, po stěnách i stropě – neohroženě pokračoval vpřed jejich středem. Tam vzadu, v šeredném příšeří, viděl siluetu jakési postavy.

„Sbal se a vypadni, šmejde!“ zakřičel na něho obrovitý housenkáč (pořád leč o trochu menší než Chuchvoj, který vskutku nebyl drobceček). „Sem mohou pouze čekatelé první a druhé sekundární kategorie! Ostatní čekají venku! Vyber si tam strom a sedni na něj. Nebo si ustel v mechu a kapradí. Tady máme svá pravidla!“

„Půjdu ven, až mi řekne pán domu. Jinak s tím nepočítejte, nechcete-li poznat, že i když mi tyhle ostny neskutečně sluší, rozhodně je nemám jen pro parádu.“

„Čaroděj tu není, někam si vyšel,“ informoval jej jiný parazit, zatímco tisíc ostatních jen nevraživě zíralo (samozřejmě, že jen málokterý očima). Přes všechnu jejich zášť šlo však dost lehko číst nemalý respekt před sebevědomým Chuchvojem, ostnatým odchovancem nehostinných šumavských slatí.

„Že tu není? Myslíte, že jsem slepý? Cožpak nesedí tamhle v koutě?!“

„Slepej seš,“ odsekl housenkáč, „jinak by sis všimnul, že tam není člověk jeden, ale hned čtyři.“

„A co to znamená?“

„Žádný z nich není čaroděj. Tohle jsou jen hostitelé pro čekatele první sekundární kategorie – lidé, které tu čaroděj vězní, aby poskytoval útočiště parazitům vyhlédnutým k zaujetí místa u něho, až se nějaké uvolní. Není to jednoduché, chlapče. Ale líbí se mi tvá kuráž, tedy ti to vysvětlím celé.“

„Když chceš...“ odfrkl Chuchvoj jakoby bez zájmu, ač v duchu rád, že se mu dostane zasvěcení.

Housenkáč vykládal: „Nejšťastnější z nás jsou usazeni uvnitř samého čarodějova těla nebo na některém z lukrativních míst na jeho povrchu. Přisátí na ne-lukrativní místa je též velikým úspěchem, ale stále tu hovoříme o *čekatelích* – čekatelích primární kategorie. Totiž, abys rozuměl, je záhodno se z jistých míst pohnout výše co nejrychleji: například takové chodidlo – nu, čaroděj po tobě neustále šlape a to ne každý dlouho vydrží. Anebo jeho panímanda – na tu zas neustále sedá, což taky není příjemné, když tě přidřepne třeba na kámen. Rozumíš. Ale pořád jsou na tom tihle hoši důstojněji než čekatelé první *sekundární* kategorie, jimž je dopřávána zatím pouze pochybná čest vysávat náhradníky – ty, které támhle vidíš –, anebo my, čekatelé druhé sekundární kategorie, kteří jsme nuzně vyživováni pouze

ubohou houbou, jež sluj za tímto účelem obrůstá, navíc bez větší šance, že si nás čaroděj jednou přizve. O čekatelích třetího řádu už ani nemluví: ti se ani nedostali do sluje a živoří venku, jak dovedou. Nepopírám – hledě tak na tebe –, že ty šanci máš, ale přesto nečekej, že tě čaroděj vezme za svého hned, jakmile tě uvidí. I kdyby tisíckrát chtěl – a to on ve své vášni jistě chtít bude –, není toho možno: na jeho těle zbývá jen několik málo nezabraných míst, jimiž však on nemůže sloužit: jedno oko, kus ústního otvoru, kousíček ušního, jedna nosní dírka, čůrací dírka, kakací dírka (díry samozřejmě z naprosté většiny ucpané různými výtečníky – ucpané tolik, že další už se nevejde, pokud mají otvory alespoň pranepatrně sloužit svým původním účelům).“

Chuchvoj přilezl k jedné ze čtyř zbídačených postav, připoutaných k břevnu na stěně kobky.

„Pěkně pozdravuji a přeji příjemný den,“ pokusil se zapříst rozhovor – doufal snad, že tu se dozví více užitečného.

„Já se s parazitama nebavím,“ frkl muž od hlavy k patě šíraný nejrůznější havětí.

„Proč ta nevrlost? Co jsem vám udělal? *Já osobně...* Cožpak nás musíte všechny házet do jednoho pytle?!“

„Tak teda pardónek, přítelíčku... To víš, žádnej med, takovejhle úděl. Jsem docela podrážděn. Jako

by nestačilo, že nás tu čaroděj drží v řetězech a zaživa podává svým slimákům – bez urážky – k obědu, ještě se k nám chová ošklivě a všelijak nás ponižuje, jelikož si vybíjí závist a zlost, že všechny tyhle parazity, které na sobě máme my, nemůže mít sám. Víš co? Občas mi připadá, že tenhle člověk je vyloženě darebák. Jo, skoro jako by v něm bylo cosi zlého. Nebo jinak já tomu nerozumím.“

„Bodejt’“, přidal se druhý z vězňů přikrytých cizopasnou dekou. „Já si už delší dobu myslím něco podobného. Jsem rád, že to konečně někdo řekl nahlas.“

Třetí pravil: „Hlavně to neříkejte *moc* nahlas. Zdá se mi, že čaroděj už se vrací.“

Sluj se ponořila do tmy, když mohutná postava ucpala úzký vchod – jakkoli Hnusoděs sám byl spíše maličký, s krunýřem z hromad parazitů dosahoval docela úctyhodných rozměrů.

„Hu-ů, jsem doma!“ zvolal zvesela.

„Jupí“, odpověděli mu všichni paraziti i červi.

„Bohužel, nic jsem vám nepřinesl, děťátka moje,“ omlouval se.

„To nevadí, tatíčku,“ odpovídali opět všichni – asi to byl jejich jakýsi rituál. „Hlavně že *ty* ses nám vrátil!“

„Ano, už jsem tu zas s vámi a nikdy vás neopustím, pokud zrovna nepůjdu ven.“

„Hurá, hurá, hurá!“

„Patolízalové odporní,“ odplivl si čtvrtý z vězňů, který předtím ke slovu nepřišel.

„Vy mne nevítáte?“ zaplakal vstříc vězňům čaroděj, když přistoupil blíž. „Cožpak mi stále zazlíváte, že jsem vás odvlekl od vašich rodin, abych vás tu nechal opapávat svými skvělými cizopásky? Je možné, že se lidé stále ještě nenaučili odpouštět?! Je to už půl druhého tisíciletí, co vám sám syn boží sdělil správný postup, a přitom vy – ve své do nebe řvoucí zatvrzelosti – stále ne a ne se ho ujmout! Nemluvě o tom, že já pro vás udělal jen to nejlepší. Vždyť ani sám sobě bych nemohl přát nic lepšího než se jen líně válet a bez jakéhokoli vlastního přičinění stále dostávat ty nejexkluzivnější parazity. – A když už je řeč o exkluzivních parazitech, co je propáníčka tohle?! Krasavečku, krasavečku, tebe jsem tu ještě neviděl! Pojd' k tatínkovi!“

Sebral Chuchvoje, s velikým zájmem si jej prohlížel, otáčeje jím v neohrabných rukou (neohrabaných, neboť prsty ani nemohl ohýbat, jak je měl obleženy přísavnou změtí).

„To je mi kousek! Ójaja-jaj! Tuhle to kožní madélko! A zde cuckovitý chvostík! Labůžo! Chapadélko přesně podle norem a tykadla, až se člověk musí oblíznout! Tuhle to má otvor, o němž vůbec nevím, k čemu slouží, ale jsem vzrušen!“

Přátelé, vzrušen! Na nejvyšší míru, jako že se Dařbuján jmenuju! Žilečky prosvítající skrz rosoloviťoučký hřbetíček, a přitom skořápečka pevná, že by se jeden lekl. Uj, tuhle to má sosáček a zde drsňoučké drápečky! Achich-ou, jejky-jou, tys mi tedy fešáček, hnusáčku! Ukaž, ještě z druhé strany... No tedy! Bezchybné! Perfektní! Takový macek! Hošku, hošku, tebe prostě musím mít!“

Když tak mluvil, čekatelé nespokojeně mručeli.

Ale nezmohli ničeho – čaroděj se dal Chuchvojem docela unést. „Lambáda! Paráda! Juchuchů! Ujjuůů!“

„Nerad vám kazím zábavu, mistře,“ řekl čtvrtý vězeň poněkud jízlivě, „ale nemáte už pro dalšího parazita místo.“

Ani ostatním se nedařilo skrýt škodolibou radost z očekávání, že jejich utiskovatel se dočká krutého zklamání.

„Pcha!“ vzkřikl však on. „To by se vám tak líbilo, kdybych ho zas nechal některému z vás, co?! – Ne! V žádném případě! Já si nějak poradím...“

„Přiznejte si své meze, mistře,“ škádlil ho všetečný vězeň. „Dalšího parazita už nesnete. Na to jste zkrátka moc malej pán. Nic ve zlým, nikdo není dokonalej.“

„Mlč, vzpurný pacholku! Však já vám posměváčkům ukážu, čeho všeho jsem schopen!“

Zlomek vteřiny si nechal na rozmyšlenou, než praví: „Mám přece volné ještě jedno oko...“

„Vida, to vskutku máte!“ odpověděl vězeň potutelně.

Hnusoděs řekl: „Jistý člověk se prý dobrovolně připravil o zrak jen proto, aby se mohl nerušeně věnovat filosofování a prodlévání na výšinách ducha.⁵² A když on to dokázal z tak malicherného, bezvýznamného důvodu, proč bych to já neměl dokázat pro věc o tolik významnější? – Samozřejmě neodpovídejte, to byla jen řečnická otázka. Takže jdu na to.“

Pozvedal Chuchvoje, aby jej umístil dle řečeného, však dostav jej již na píd' před oko, strnul a vykřikl: „Ha! Co je tohle?! Tu na bříše, skryta pod panožkou – *to je přece štěnice!!!*“

⁵² Tak se traduje o Démokritovi z Abdér, proslulém mysliteli předsókratovské éry.

Vnitřní hlas

- Kapitola XXXI., o moci superega jakož i podbřišních výpotků (nerozlišeně)

Bradavičnaté stvoření – malé, šedivé – se ubírá mlhavým luhem. Ropucha hledá nový domov v kraji, jenž sama byla rozpoznala co skotskou vysočinu. Každá tůň ji zve přisednout, každý kámen volá „pojd’ a spočiň!“ Ale Jezebela se trmácí od samého večera. „Tuhle se mi nelíbí,“ říká si. „Ještě kousek, tam za obzor... Tam si někde zalezu a pěkně se prospím.“ A brzy: „Ne, tu je málo červivo! Tamhle ještě půjdu, kde budou aspoň housenky.“ Aby nakonec řekla jen: „Dál, musím dál.“

„Holka, ty před něčím utíkáš!!!“ vrzne to odněkud z hloubi.

„A před čím bych utíkala?! – Ten starý hrad mám daleko za sebou. Hledat mne nebudou.“

„Přesto *utíkáš*...“

„Mlč!“

Zmlkl sice.

Však jenom na chvíli.

Dříve či později zas „Utíkáš, holka, utíkáš...“

Jezebela neodpoví, zasmušile se ubírá dál.

On jí nedá pokoje: „Utíkáš. Ale neutečeš. – Zkus hádat před čím. Můžeš třikrát...“

„Před ničím,“ odsekne.

„Špatně,“ – jízlivý úsměv z hloubi.

Druhý pokus: „Před tebou?“

„Přihořívá...“

...

„Sama před sebou?!“

V tu chvíli hlas docela vymizel.

Jezebela se zastavila.

Sluneční paprsek protrhl mračna a kamenitá pláň se jako kouzlem proměnila. Byla to epifanie, jak ji neznáte, osvícení, jak ho třeba i znáte, anebo kdovíco.

Však mělo to účinek. Jezebela se otočila.

„Takhle to vážně nejde, mám práci! Jen aby ještě nebylo pozdě...“

(Vůbec jí přitom nedošlo, jakou roli v celé věci sehrál utkvělý pach Lojzova podbřišku.)

Co dokáže Hnusoděs

- Kapitola XXXII., poučná, pokud se člověk zamyslí, že jakkoli je pěkné mít koníčka, nic se asi nemá přehánět

„U sepraného plcha!“ lekl se Zlokujón nad obrazem v křišťálové kouli. „Zřejmě jsem Hnusoděsa podcenil! Všiml si mé sledovací štěnice... Co teď?! Všechno je ztraceno.“

Hnusoděs opatrně vyhnul Chuchvojovu panožku, aby si štěnici pořádně prohlédl. Z výrazu jeho tváře nebylo lze nic číst, neboť ta byla pod všemi cizopasníky docela schovaná. Nedutal, jen se díval svým jediným okem, až celá jeskyně tonula v napjatém tichu.

Chuchvoj trnul: Je se mnou konec!

„No tohle!!!“ vykřikl Hnusoděs prudce, až všichni úlekem poposkočili (někteří nebožáci klíštěcího typu si tím dost nešťastně natrhli kolenní vazy).

„Dva paraziti v jednom!!! Mám já to ale štěstí!“

Hnusoděs ve vytržení skotačil a tancoval, až paraziti naspodu chodidel bolestí plakali. Však jemu radost nezkaží. „Juchů!!!“

Chuchvojovi i Zlokujónovi spadl kámen ze srdce (Chuchvojovi větší, i když tělem byl menší a srdce koneckonců ani neměl). Definitivně se jim ulevilo, jakmile Hnusoděs obětoval své oko a Chuchvoj byl konečně na svém místě.

„No teda,“ podivil se čaroděj. „Já nic nevidím. Nečekal jsem, že když obětuji obě oči, bude to tak zlé.“

„Abyste si začal zvykat, co?“ zasmál se nejčtveráctější z vězňů.

„Jo, to je asi dobrý nápad. Díky. Hned s tím začnu...“

„Teď je vám to líto, že?“ pošuchoval ho dále vězeň. „Nejradši byste to vrátil, hm?“

„I ty nevysmrkaný hlupče! Kdybys jen tušil, jaká radost mne jímá při myšlence, že jsem zas posunul hranice svých hostujících možností! Ale nemysli si, ani s tím ještě nejsem v koncích! Člověk se musí překonávat stále a stále, a kupříkladu já jsem zjistil, že mohu bezezbytku obětovat i svůj anus. Ano, slyšíš správně – rektum, hošíčku. Vůbec ho nepotřebuji. Zlá Svině mi dodá speciálního šikulku, který se může usídlit na posledním místě, jež tam prozatím nechávám, neboť tento je prý tak dokonalý, že spapá docela všecek bordýlek tamtudy se sunoucí a odtud se dmoucí, postarav se tak, bych tam již žádného otvoru nikdy nepotřeboval.“

„Tedy bude kynout a kynout a vaše pozadí se bude rozšiřovat a rozšiřovat. Dokud to celé nepraskne... He, he.“

„Ne. On to prý všechno vypočí. Často sportuje. Alespoň tak mi to tedy Zlá Svině říkal. A já mu věřím. Vždyť je to čestný chlap. No, pokud teda nepočítáme, že hodlá zradit kolegium a vrhnout do záhuby celý svět i se vším, čemu kdy sám věřil. Ale to je přece jen taková prkotina...“

Zlokujón zbystril.

„A když je o tom řeč,“ pokračuje Dařbuján. „Možná bych se měl se Zlou Sviní spojit a trochu to urgovat. Zdá se mi, že s tím nějak otálí. Udělal jsem pro něj už leccos, a co z toho mám?! Ano, trpělivost mi pomalu dochází. Jestli mne v nejbližší době nekontaktuje sám, došlápnu si na něho jaksepatří! Poněvadž – a to vám povídám –, po mně se nikdo vozit nebude! Po mně teda ne!“

Vězni mlčeli.

A parazité obzvlášť.

†

„Nu,“ řekl Zlokujón, spokojený, a přece neklidný, „ted' nám nezbývá než čekat. Až se Hnusoděs spojí se svým komplicem, jistě se prořeknou dost, abychom věděli, jak nejlépe

zakročit. Zatím můžeme jen zbrojit a chystat se na válku. Vskutku bude potřeba učinit pár opatření. U křišťálu se teď budeme střídat. Pojd', skřete, rozdělíme si to spravedlivě: ty budeš mít službu jednadvacet hodin denně a já zbytek. Přitom budu své hodinky držet odpoledne, kdy je služba nejtěžší, abys viděl, jaký jsem kabrňák!"

„Ale já musím pečovat o Bohouška! Jeho růžovost stále není, co bývala.“

„Vidíš, tak tu můžete hlídat spolu. A já se jdu napít.“

To právě Zlokujón, úctyhodným čarodějským krokem se odšoural do svých komnat.

Čas pokročil

- **Kapitola XXXIII.**, kde uvidíme, že Evelswyn se svým jménem zdaleka neminul

K polednímu téhož dne se starým hradem rozléhal strašný křik.

„Co se to tu - u kopýtko Luciferova - děje?!“ zlobně vběhl Zlá Svině do komnaty s čaroději upoutanými na kovová lehátka uvnitř podivuhodné

sférické konstrukce. „Cožpak vy starci nemáte kapku důstojnosti?! Řvete mi tu jak nedorostlí uličníci.“

„To hlady, ty ohnutý střečku!“ nadával Prasoflus pěkně po čarodějsku. „Je čas oběda a já absolutně protestuji, abych byl zajatcem někoho, kdo nedrží správné hodinky.“

„Moje řeč,“ zasípal Fujchrchel, „chrchle mi nechrchlají, chci říci vysychají, když nemám pravidelnou polévku. Trvám na polévce!“

Zlozmar nezůstal pozadu: „Podívej, Svině, buďme rozumní – bez oběda to prostě nejde. Takže pořádnou porci vepřového! Ať už to sem lítá!“

Leč věznitel se projevil nesmírně krutým: „Nic nic nic! A můžete si za to sami. Tedy hlavně ty, Zlozmare. Kdyby ses spolu s tím blbým Zlokujónem nezačal šťourat v mých věcech, postupoval bych pozvolna, chytil vás později, až pohoštění bude připraveno, a držel vás tu nejméně měsíc, což by si samozřejmě tu a tam nějakou tu přesnídávku vyžádalo, avšak za těchto okolností, kdy jsem byl nucen se ze své mise na kontinentě předčasně navrátit a celou operaci kriticky urychlit, nemá cenu vás krmit. Nejpozději zítra totiž,“ – samolibě se usmál – „bude po všem.“

Prasoflus nemohl uvěřit svým uším: „Ty nás chceš vážně nechat *bez oběda*?!“

„I bez večeře,“ mrkl Svině zlověstně.

„Tak to je vrchol! Tady přestává veškerá sranda! Ty jsi fakt neskutečná sketa!“ Fujchrchel z posledních zdrojů vychrchlal náramný chrchel, aby jej vrhl krutému vězňiteli přímo do tváře.

Minul; a Evelswyn se zasmál ještě zlověstněji: „Nebojte se, zvlášť dlouho hladovět nebudete. Hračička dokončí nastavení svého kondenzátoru co nevidět a brzy na to to zas dokončím já s vámi. Che, che. Mimochodem, staří braši, předem díky za spolupráci – *po* ní vám totiž poděkovat nebude možno.“

„Ehm,“ řekl Zlozmar. „Hračička... To je tenhleten uprděný paskřet, co se celý den šťourá v té mašině?“

Lehátka upoutaná spolu s čarodějí k vnější sféře konstrukce tvořila kruh (tj. trojúhelník) okolo vnitřní kovové kostry – mohutnými ráhny s ní spojený – na způsob nevídaného stroje, v jehož útrokách neustále poskakoval škaredý pidimužík krajně potměšilého vzezření užívající nejrůznějších kovových pomůcek (jež čarodějové jistě neuměli pojmenovat) k nejrůznějším účelům (jež oni nevelcí technické nechápali rovněž).

„Neříkej, Zlozmare, žes ještě neslyšel o Hračičkovi Morfrackovi!“

„I jistěže. Ale nikdy dřív jsem ho neviděl. Ačkoli teď tedy si říkám, že tomu jsem ještě mohl být rád – není to zrovna fešák.“

„To připouštím. (Ale mluvmě tišeji, ať nás neslyší.)⁵³ Je chudák znetvořený od té doby, co jakožto vůdce duergarů – mistrů kováříčků a techniků – vedl svůj lid do boje proti obrům v předkosmické bitvě. Přidal se na špatnou stranu a doplatil na to. Však nyní to Hračička napraví: tentokrát chaos zvítězí, když není již obrů, kteří by se mu postavili na odpor!“

„A ty myslíš, že se vyneseš až do nebes na vlně jeho triumfu?“ uchechtl se Prasoflus. „Jen aby ses šeredně nezmýlil, hošíčku...“

„To nech laskavě na mně!“ ošil se Zlá Svině.

„O duergarech jsem leccos slyšel,“ řekl Fujchrchel. „U nás na Islandu se vypráví, že žijí pod zemí, v nejhlubších norách či jeskyních, jsou zahořklí a nepřátelští.“

„Tak ovšem až od doby, co dostali takhle na frak,“ vysvětlil Svině.

„Což znamená: od začátku časů,“ poznamenal Prasoflus.

⁵³ Evelswynovu opatrnost ještě náležitěji oceníme, uvážíme-li, že stojí – a po celou dobu stát bude – mnohem blíže Hračičkovi než komukoli z nich.

„Hm, v podstatě ano,“ musel uznat Svině. „Ale Hračička sám není žádný netýkavka. Jen kdybyste měli možnost ho trochu poznat. Dokonce jeden čas vyvíjel značnou snahu, aby se počestným způsobem zapojil do života zde na povrchu, a ulehнул prý – v nejlepším úmyslu – s lidskou ženou. Nu popravdě, moc z toho nevzešlo. Má teď konečně jakéhosi mužského potomka, vnuka, ale spokojen s ním není – z dědových konstruktérských zdatností zdědil totiž jen nepatrné nic. Jakýsi Leonardo da Vinci...“

„Ten?“ pravil Prasoflus. „Vždyť není neznámý – umí, pokud vím, trochu sochat a malovat.“

„Nejen to!“ zvolal Fujchrchel. „Není-liž má šikovná naběračka výmětků z jeho dílny?!“

„Dobrá,“ přiznal jim Svině. „Ale na to, že sám Hračička Morfracek je jeho děd z bábininy strany, je to zoufalá slabota. Ale co co... Ztrácím tu drahocenný čas zbytečným tlacháním s vámi, zatímco bych měl již přizvat své kamarády.“

„Chceš říci *odporné spiklence*,“ opravil ho Zlozmar.

„Přesně tak. Pozvu je na zítra, a jakmile Hračička bude hotov, bez dalších průtahů to spustíme!“

S odporným smíchem Evelswyne odkráčel, zatímco Prasoflus syčel pod vousy: „Tenhle půst ti šeredně spočítám! Je jen otázkou času, než zas *my* budeme na koni.“

Zlozmar přikývl: „Zlokujón je stále na svobodě. A ten si s nimi všemi hravě poradí!“

„Proč zrovna on by nám měl pomáhat?“ pochyboval Prasoflus.

Zlozmar se zašklebil: „Z dobré vůle určitě ne. Ale – nehledě ani na celou záležitost s chaosem – Svině i Hanbář si z něj nepěkně vystřelili. Teď už je to osobní! Kolegové sladcí, říkám vám, pakliže je Zlokujónovi na světě vůbec něco drahé, pak jedině –“

†

„*Pomsta!*“ mlaskl Prasoflus se zvláštním leskem v krtákozrakém oku.

A Fujchrchel spokojeně zachrchlal.

Přátelé meškají, bídáci nikoli

- Kapitola XXXIV., v níž vše hraje ve prospěch spiklenců

Po první hodině odpolední, když na Zlokujóna konečně přišla řada sledovat křišťál, zasedl k němu

s takovým elánem, až z toho měl spaní. Ano, tolik jej těšilo, že pracuje na díle nejšerednější pomsty a nejzničujícím zničení nepřátel, až si o tom chtěl nechat zdát.

†

Toho času Jezebela, neúnavně směřující napravit svou zbabělou chybu, spala únavou v žlutých travách. K hradu již nebude daleko... Doufala jen, že nezabloudila.

†

Spali i Laskálek s Bohouškem. Spolu. Po čase bolestného odloučení svedeni zpět k sobě kritickou událostí.

†

Lojzík tehdy nespal, nýbrž nepříjemností přešlapuje a Boží jméno bera nadarmo, hledal, odkud se v ohanbí vzaly ty puchýře – a proč je má i na ruce?!

†

Budla – ve vedlejší cele – civěl do zdi. S nejvyšší vážností přemítal, kdy se jeho život více zvrtil: bylo to tehdy, co sklouzl na šikmou plochu ve spolek s Krutikrkem, anebo tehdy, co sklouzl na plochu zcela zvrácenou do spolku s čarodějem?

Anebo je vše, jak má být? – O tom pochyboval.

†

Stařenka Mařenka – v cele dámské (byť k nerozeznání od pánské) – svůj život nesumírovala. Na to by jí bylo potřeba zoufale více času i paměti.

Práci měla docela jinou. Postupně otrhávala jednotlivé bodce z bodláku odpočítávajíc: „Má mě rád? Nemá mě rád? Má mě rád...“ Myslíla si samozřejmě na Zlokujóna. (Byla však rozhodnuta, pokud jí to s ním nedopadne, vzít bodlák jiný a na něm zkusit dalšího z úžasných čarodějů, jichž byla za poslední dny poznala více než dost – ačkoli koneckonců takových štramáků není nikdy dost!)

Zklamal ji pouze Evelswyn: tvářil se, že se neznají, ba nenašel ani dost odvahy pohlédnout jí do očí (a přitom by mohla přísahat, že zrovna toho dne jí z nich ani neteklo příliš hnisu).

†

Však zatímco naši přátelé tak neslavně meškají, bídáci nelení. Zlá Svině již rozpráví s Hnusoděsem přes astrální kanál.

Zlá Svině: „Tak co ty stará vojno, jak ti dupou králíci?“

Dařbuján Hnusoděs: „Který králíky myslíš?“

Z. S.: „A podívejme! Kde máš oko?!“

D. H.: „Oči jsou pro začátečníky. Jakmile jsem pochopil jejich zbytnost, můj život se od základů proměnil.“

Z. S.: „To ti docela věřím. Che, che. Ale dobře, proti gustu... Znáš to. Nicméně; proč jsem tě kontaktoval –“

D. H. (*Skočí mu do řeči*): „Abys mi konečně poslal mou odměnu!“

Z. S.: „Ehm?“

D. H.: „Toho parazítka!“

Z. S.: „Ach ano! Na nic jiného ani nemyslím. Jen ještě maličkost a budeš ho mít. Chceš ho ukázat? Tady někde ho mám – je opravdu moc krásný.“

D. H.: „Nech si ty svoje vtípky! Vidíš přece, že si ho již nemohu prohlédnout. Od nynějška budu posuzovat parazity nikoli podle tělesného vzhledu, nýbrž toliko podle jejich ducha.“

Z. S. (*Uznale, nábožně*): „Hm, hm, hm, tedy ty už jsi vážně docela jinde...“

D. H.: „To bych prosil.“

Z. S.: „Ale jak povídám, jen ještě poslední maličkost. – Doufám, ehm, že se ke mně dokážeš poslepu dopravit...“

D. H.: „S tím si nedělej starosti. Hlavně jestli se konečně budu moci vrátit se svou odměnou!“

Z. S.: „Jistěže. Však to je ten hlavní důvod: aby sis ho vyzvedl osobně. Že vyvoláme mocnosti chaosu, to bude jen takový maličký přídatek. Ani tě to příliš nezdrží, slibuji. Odbydem to zítra k polednímu a pravděpodobně navečer už můžeš být zpět doma.“

D. H.: „Jen aby!“

(Pak odevzdaně): „No dobře, Sviňáku, co s tebou můžu dělat... Takže kam přesně přijedu? Ať už to máme z krku...“

†

Po celý čas jejich domluvy Zlokujón spokojeně snil o abatyši s chlupatou tváří a návykem očichávat sliz.

Žabí dobrodružství

- Kapitola XXXV., lyricko-epická

Noc právě rozvívá svůj nenasytý klín, aby pozřela temena hor a ramena vrchů, by pojala vřes i mech, tišiny doubrav i hlučiny roklin, meze, břehy, slapy, stráně, sítiny zelené – tu šedé, když k nim tak nestydatě přistupovala jako každý večer, plna chutí na shrblé břízy, hrdé tisy, lány mlčící v blíž a háje hučící v dál. Ni mohyl, studen, valů – těch plodů lidské práce – noc nešetřila, když uvírala krajinu mezi kolena stříbřitého srpku měsíčního a nebeských zástupů hvězd.

Nyní ke vší malebnosti přidá se ještě pasáčkův nakřáplý zpěv – cosi o tartanu – a už je zle: ropucha vytržená ze spánku plive jednu nadávku za druhou, naproti však ví, že je tomu ještě dobře, neprospí-li víc: nejvyšší čas vydat se dál! Otráveně zívne, protáhne ztuhlé údy i podbradní měch, dvakrát třikrát zkusmo poposkočí, než skáče doopravdy. Chvátá, doufajíc v ještě aspoň nějakou šanci; a výčitky jsou čím dál silnější.

Proleze puklinou v kamenném valu a skýtá se jí pohled na ohně v údolí – horalé se schází

k večernímu veselí, jejich práce pro dnešek skončila. Odspoda se do stráně, kde Jezebela hopká mezi kameny, nese jen tlumený hlahol – smělé hlasy mužů, sem tam dívčí smích.

Zdolá hustou chrást při vrchu srázu a nežli obydlenému údolí uteče za obzor, dolehnou k ní první hvizdy dud.

Vznosná melodie skočného rytmu utkvívá v paměti a těší ji na osamělé cestě. Teprve kvílení sýčka ze zdi rozbitého hradu trhá píseň na kusy.

„Kolik takových hradů mohu minout,“ klesá Jezebela na mysli, „než budu muset uznat, že jsem zklamala? Směr je správný, hvězdy mne vedou, ale tu... v takové divočině... můj hrad se může skrývat za tamtím kopcem... anebo za tamtím... anebo tam: ve třetím, čtvrtém, pátém chladném údolí z těch, do nichž nevidím. Kéž bych se na cestě odtud vícekrát ohlížela! Tu však vzpomínám jedině: obraz hradu na ostrově, věž zlomenou vysoko nad cimbuřím, stržený most...“

Noc pokročila – čas lovit a jíst! Však Jezebela hladoví, zatvrzele se ubírá vpřed, zatímco v černotě nad krajinou vřeští dravci.

„Ať si mne sežerou – stejně si to zasloužím, a hlavně bude po starostech!“

Ale nenapadl ji žádný, až konečně nad ránem v nejmrazivější době noci zlezla svah, z jehož vrcholu vidí svůj cíl.

Žíznící poutník by neměl větší radost z oázy než ona ze starého polámaného hradu. Zatímco ovšem on by spočinul, jí to nejtěžší teprve čeká.

V měsíčním světle zaostřila na okno, z něhož jí Lojza vyhodil. Tam se nic nehýbe. Prohlédla si strážní věž a hradby. Ano, tu se cosi děje! Postava podivně strnule kráčí ochozem. Ani pochodový krok nejdisciplinovanějšího vojáka by nemohl být tak pravidelný. Jezebela výjev sleduje hodnou dobu, až si je jista: tam nahoře neobchází nikdo živý...

Neslyšně se spouští do studeného jezera. Brzy přiráží ke skále a s pomocí přilnavých prstů šplhá po hrubé hradební zdi. Pravidelnost hlídky je jí zcela ku prospěchu: dokáže přesně odhadnout její polohu a vyškrábat se na cimbuří, právě když ona prochází odlehlou stranou. Pak přilepena za zubem hradby vyčkává, než hlídka provede další obchůzku, aby se v nejvhodnější čas mohla pustit za jejími zády koridorem k rohové věži, kde tušila vstup na schodiště nepochybně vedoucí k celám.

Přikrčena, ani nedutajíc, slyší zvláštní vrzání – strašidelné, pochmurné... Přichází ze směru hlídky a jak se hlídka blíží, vrzání sílí. Zvědavost vítězí nad strachem a Jezebela opatrně vykukne ze své skrýše,

když tuší, že ji postava mívá. Její odhad se cele potvrdil: s mrazem utíkajícím po hřbetě sleduje všechny závlače, ozubená kola, pákové mechanismy, dráty a provazy pracující v útrokách vnější kovové kostry.

S živým tvorem neměla ta věc společné, než že se hýbala. Jezebela si nepovšimla, má-li to oči nebo jiná vjemová ústrojí, jista však, že bude nejlépe jednat, jako kdyby jich bývalo bylo na tisíc – věděla, že nejhorší pozorovatel je, o jehož očích nemáš ponětí.

Konečně hlídač došel konce koridoru. Klapaje kovovými chodidly, skřípaje z nitra, obrátil se a s ničím menšenou pravidelností se vydal zpět.

Jezebela se odvážila doskočit na ochoz bezprostředně za jeho zády. Bude potřebovat všechn čas, nežli hlídač dojde na opačný konec strážného úseku a obrátí se odtud. Chvátala ze všech sil, aby se ke dveřím dostala, než k tomu dojde. Však nedomyslila, co počne, až bude u nich – otevřít je nedokázala.

Váhá jen chvíli...

Žel i to je příliš!

Odzadu, kde se hlídač právě otočil, drnčí poplašný zvonek. Než se Jezebela stačí vzpamatovat, dveře se otevírají a ven vyráží druhý automat.

Jen vlásek chyběl, aby žábu zašlápl! Ta vedena holým instinktem na poslední chvíli proskakuje

mezerou zavíraných dveří. Rána dřeva o kámen dává bez okolků na vědomí, jak málo chybělo, aby skončila nadobro rozmáčknutá.

Nemešká nic, hopká po schodech vzhůru...

Tu, slyšíc odshora i odzdola další skřípot, vrhá se do výklenku ve zdi.

Její malost skýtá v přítmí chodby jedinou naději.

Poplašný zvonek z venku doléhá tlumeně. Přesto burcuje další a další samohybné stroje. Dupou, klapou, vržou a skřípou na schodišti dole i nahoře.

Jezebela se skrčila, zavřela oči, zatáhla končetiny i lalok – vše ve snaze učinit se neviditelnou.⁵⁴

Trne, když vrzající stroj prochází kolem. Pravidelný zvuk jeho kroků náhle prodlévá – nejspíš ji zahlédl a nyní již vztahuje svůj kovový pařát!

Otevřela oko, jista, že pohlédne do tváře vlastní zkáze.

Však robot už míří k dolním dveřím.

„To se mi jen zdálo, nervy mám na dranc!“

Hned sbírá jejich roztroušené střípky, aby vyskočila ze skrýše, pokračovat vzhůru po schodech. Přesvědčuje sama sebe, že všichni strážci se shromáždili dole.

⁵⁴ Neopovážila se zkusit si v tak choulostivé chvíli pomoci kouzlem – praktickému čarování se nevěnovala hezkých pár let. Ráda tu námahu přenechávala mladým, a sama – ctěná a zasloužilá – pouze užívala jejich výsledků.

Aby nemusela připustit, jak vratký je to předpoklad, již zaměstnává svou mysl upomínáním zaklínadla – jakkoli dlouho nečarovala, citace Marbuela, pekelného otvírače zámků, tu bude nezbytná.

Míjí první vyústění schodiště a vše sází na to, že musí dál: zatím je příliš nízko. Hopkajíc dalším patrem, ani do něho nezabočí a drásá ji pomyšlení, kolik času uběhlo – strážci se jistě brzy vrátí!

Teprve ve třetím patře, celá udýchaná, opouští schodiště.

Šťastna, že chodbu nikdo nehlídá, pohlíží na čtvero bytelných dveří. Snad se nezmýlila... Ale není čas – odspodu již zas slyší neblahé vrzání! –, i volá Marbuelovu moc na čtvero zámků současně...

Klap...

„Pouze jediný?! – Saritappernisoxottarim!!!“

Klap... Klap... Klap...

„Díky bohu. – Pojd’te, přátelé!“ volá. *„Musíme zmizet!“*

Prostřední dveře se prudce otevřou. Ven vybíhají dva velicí muži. Polonazí, jeden zpocenější než druhý a těžko povědět, který má chlupatější pupek. Zarostlí jsou oba až běda, urostlí jakbysmet, a rukama by mohli skály lámat.

„Mluvící ropucha?!“ vykřikne první.

„Tady se už nedivím ničemu,“ mávne druhý svou mohutnou rukou.

Jezebela nemá čas se jim náležitě představit,⁵⁵ když z ostatních dveří již – k její obrovské radosti – vychází její přátelé.

„Rychle!“ pobízí Mařenku, Budlu i Lojzu. „Musíme zmizet, než se ty stroje vrátí.“

„Búúúch. Já nevím, jak mám zmizet...“

Jožin vzal situaci pevně do rukou: „Po těch schodech nahoru. Vylézt na střechu a skočit do vody. To je jediná šance.“

Rozeběhli se ke schodišti, ale odporné skřípání již ohlašuje návrat strojů.

První se postavil do cesty mohutnému Karlovi. Ten nezaváhal a celou svou váhu opřel do drtivého nárazu ramenem. Stroj se skácel ze schodů a smetl ostatní, kteří se již hrnuli za ním.

Utečenci využili získaného času a řítí se vzhůru schodištěm. Na střechu nebylo daleko – typické vrzání však nezamlčí, že i jejich zhouba je zoufale blízko.

Tentokrát to byl Jožin, kdo ji odrazil.

⁵⁵ Oni kolohnáti jsou Jožin s Karlem, nebozí skotští kováři, jež Hračička Morfracek celá léta držel v zajetí, vydávaje je za své rodiče (viz pozn. 21). Jožin i Karel nicméně trvají na tom, že ani ona dlouhá léta společného věznění je nepřiměla k přijetí rodičovské role – prý v *žádném* směru.

Konečně přibudou ke střešnímu poklopu. Jožin s Karlem napřou svá široká záda, aby jej vytrhli.

Však zatímco se s ním perou, stroje už vybíhají ke skupině. Poklop praská...

V tu samou chvíli mechanický pazour chmátne po Jezebele.

Kováři vybíhají na plochou střechu a naši přátelé za nimi. První se hned vrhají přes okraj, naši však čelí katastrofální situaci.

„Pokud ne vy zastavit,“ oznamuje kovový hlas za nimi, „potom já rozmáčknu.“

Tříprstý hnát ocelovým stiskem mařil veškeré jejich naděje. „Musíme se vzdát,“ povzdychl Budla, „nebo ji rozmáčkne jak žábu.“

†

I zatímco Jožin s Karlem, dobří synové své země a mistři kovářští, utíkají do hor, kryti noční tmou (mimoходом, drželi se přitom za ruce), naši hrdinové s pokleslými bradami scházejí zpět do vězení. Kapitán strojů je nahnal do jediné úzké cely a přiškrcenou polomrtvou ropuchu vhodil za nimi.

Osobně se postavil před dveře a další dva stroje nechal hlídat vstup do chodby. Takto byl tedy zmařen Jezebelin smělý pokus...⁵⁶

Podnik, jenž nenajde obdoby, aneb Co Svině zasel, to ať si sklidí

- Kapitola XXXVI., o megalomanském letu Zlokujónově

Toho dne se Zlokujón nehorázně opil již před rozbřeskem. „Uáhááá,“ vykřikl zostra, odhodiv třetí dopitou lahev.⁵⁷ „Výtečně jsem posnídal, vše je připraveno a pravý čas nadešel – pusťme se do toho!“

Zlokujón samosebou nepřišel o nic z rozhovoru spiklenců zjeveného koulí. Jeho zrůdy mu

⁵⁶ Na místě je vysvětlení podivuhodných technických úkazů, s nimiž jsme se v této kapitole setkali. Za prvé: hračičkovi roboti fungují na jednoduchém principu mechanického perpetuum mobile (zvažoval jsem otisknout zde jeho nákres, ale nakonec od toho upouštím – zbytečně by zabíral místo).

Za druhé: umělá inteligence, již zejména kapitán robotů osvědčil jako ne zrovna nízkou, pracuje na principu závlače a dvou ozubených kol (nákres rovněž vynecháváme).

⁵⁷ Házel je dolů do lesa – hulvát!

dopodrobna vylíčily vše, co tehdy zaspal. (A pak ať někdo povídá – jako například jednou Zlá Svině –, že přívěsky jsou k ničemu!)

Čaroděj se naklonil přes okraj svého balkonu, jen mírně zavrával, a zvolal: „Vyvrátili mi můj krásný domov, myslíte asi, kdovíjak mi nezatopí! Avšak vedle, zatraceně vedle, hoši! Tohle dubové zatopí *vám!* Ché, ché, chééé...”

Řehtal se tak dlouho a odporně, až se Pavlík s můrkou obávali, zda se konečně nepomátl (jak to bylo už nějaký čas očekáváno).

Leč tu – jakmile jeho smích utichl – začalo se dít něco nastokrát šílenějšího!

Nahnutý obří dub se nahnul o další kus. „Držte se,“ prohodil Zlokujón s potutelným úsměvem. „Tohle bude parádička, jakou jste ode mne ani vy dosud neviděly. Jen doufám, že jsem té pálenky vypil dost – tohle by bez šťávy vážně nešlo...”

Gigantické kořeny zaprašťely a dub se zhoupl zpět na druhou stranu. Zlokujónovo rozkládací lehátko vypadlo z koruny a tříštivé zvuky zvnitřku za nimi dávaly na srozuměnou, že ostatní nábytek na tom nebude lépe.

Náhle se strom vrátil do vzpřímené polohy. Pavlík si nepatrně ukrkl – chtělo se mu zvracet. Zatím jen trochu.

Na to se strom několikrát prudce obtočil kolem své osy –sem tam, tam sem, sem tam –, jakoby ve snaze vykroutit kořeny ze země. Pavlíkovi už se chtělo mnohem víc.

Pozvracel se (Zlokujóna) až tehdy, co se celá nesmírná masa dřeva pozdvihla k nebi. Kameny a kusy zeminy odletovaly, když gigantický dub rval kořeny ze země, aby se s ohlušujícím lomozem a řevem vznesl do samých mraků.

Dole, pokud dohlédli, zřeli velikou spoušť.

„Cheché, dokonalé dílo zmaru! A to teprve začínáme! Ho hóóó!“

Zrůdy si vyměnily soustrastné pohledy.

Zlokujón se chopil kormidla a zas křičí: „Kupředu směr sever, nakopat Sviní prdel!“

„Nlhsmmmh-vzhnhh,“ upozornil Pavlík.

„A jakpak že ne?! Mně nikdo nechybí.“

Bo-ho-u-šek-s-Las-kál-kem, upřesnila mūrka.

„Baby na palubu nepatří.“

A-le-bud'-me-roz-váž-ní-stop-mo-hou-nám-být-u-ži-teč-ní.

„Tak to bych se zatraceně divil! Zatím byli jen na obtíž.“

Tu jakkoli by zrůdy nesouhlasily, dub již odrazil.

Plul vzduchem s překvapivou grácií a Zlokujón věřil, že nic tak obrovského neputovalo zemským povětrím od dob, kdy Hanuman na svých zádech

přinášel skálu s léčivým porostem. (Ač Zlokujón na létající opice věřil ještě méně než na létající krtky,⁵⁸ mimoděk nyní užíval této představy jako jakési psychické berly, opory to před úzkostí z bezprecedentního jednání.)⁵⁹

„I ty zlobidlo!“ přichází náhle z pravoboku v doprovodu náramné vůně. „Že tys nás tu chtěl nechat, rošťáku jeden!“ – Laskálek mu kynul ukazovákem, vznášeje se souběžně s obrovským plavidlem Zlokujónovým, čině však kousek snad ještě podivuhodnější nad všechn let stromu, když ve své maličké ručce držel za ocas velikého jednorožce – Bohouška v celé jeho růžovo-běloskvoucí kráse – stejně lehko jako kus lupenu.

„Už mne vysad' Laskálku, tuhle na palubě u pana čaroděje mi bude lépe. I když nic proti tvému držení mého ocasu, kamaráde.“

„Grrrrrr! Pánbůh mi pomoz! Vážně už jo! Nebo jinak já se jich prostě nezbavím!!!“

Doskočiv na pevné dřevo, Bohoušek Zlokujónovi praví: „Chcete prozradit, proč mne držel za oháňku, a nikoli za roh?“

„Nezajímá mne to!!!“

⁵⁸ O kterých ho ani Hanbář tak docela nepřesvědčil.

⁵⁹ Ano, nesmíme si myslet, že člověk tak otrlý, aby snesl zvracejícího slintavce na rameni, snese již docela vše. Tak tomu jistě není, neboť svá slabší místa má každý.

„Roh mám totiž strašlivě kluzký. Sáhnete si...“

„Rád vidím, že už jsi zas zdráv jako řípa,“
poznámenal čaroděj ironicky. „Moje radost nad tím,
jak jste vy mytické bytosti nezníčitelné, naprosto
nezná hranic. Až bych skoro plakal.“ (Vskutku měl
tehdy zarudlé a vlhké oči.)

„Ale teď už mlčte všichni! Musím se tuze
soustředit. Hýbat takovou masou hmoty není
hračka. A víte, co si při tom říkám? – Kdo koho
nakonec vlastně nese: zda ten dub mne, anebo já jej?
To je ale rébus, co? Chm, chmmm.“

Nouzové řešení

- Kapitola XXXVII., kde se neřekne téměř
nic, a přece něco

Jakmile omačkaná Jezebela přišla trochu k sobě,
pravila, sklesle spočívajíc na klíně starostlivé slečny
Mařenky: „Je mi to líto, dělala jsem, co jsem
mohla...“

Ubezpečovali ji, že se zachovala výtečně a nikdo
jí nemůže nic vyčítat, ba naopak: zaslouží jen chválu,

že pro ně tolik riskovala. (Zamlčela pochopitelně, že to nebylo tak docela z její nejvlastnější vůle.)

„Ale co teď?“ řekl Budla konečně. „Opravdu je všechno ztraceno?“

„Je tu sice jakési okénko,“ zvažovala Jezebela, „tedy bych se snad mohla pokusit zopakovat celou akci. Myslím ale, že se stokrát menší nadějí na úspěch...“

„V žádném případě, paní ropucho!“ řekla Mařenka. „Vy jste se již obětovala dost. Pokud se má něco dělat, nyní ať se o to přičiníme my!“

„Já nějak nemůžu vyndat prst z nosu,“ oznámil Lojza. „Asi jsem se tam moc zahloubal...“

„Je pravda,“ povídá Budla, Lojzových lapálií dbající stejně málo jako ostatní, „že od minule je tu jistá změna. Jsme tu všichni pohromadě, zatímco předtím jsme byli každý sám. Jen vědět, jak toho využít...“

„Změna je ale i v tom,“ nevesele upozornila Mařenka, „že zatímco tehdy hlídal jediný strážce celé patro, nyní nejméně tři jako oko v hlavě střeží tuto jedinou celu.“

„Búúúch! Je to dobrý, už jsem ho vyndal, ale bolelo to... Příště radši nebudu tolik moc hloubat.“

„Mhhhm,“ ušklíbla se žába, „možná nemusíme vůbec opouštět celu.“

„Jakže?!“ divili se (vyjma Lojzy – ten se málokdy něčemu divil.)

„Ano, přátelé. Vzpomínajíc nyní, co Evelswyn pravil o svém záměru, nevěda, že já to poslouchám z Lojzových kalhot... Vskutku! Zbývá jediné...“

Načež jim to vypověděla.

Masturbující starci
- Kapitola XXXVIII., prezentující nesnáze
čarodějské onanie

„Cože? Ty chceš, abychom společně honili?!“
zděšeně vykřikl Hanbář.

Jeho ryba se zachechtala.

„No, no, no...“ tišil jej Zlá Svině. „Nač ta nízká slova, kolego? Já přece mluvím o *skupinové manipulaci*.“

„Podívej, Svině,“ bručí Hnusoděs, „já snesu leccos, ale co se zrovna tohohle týká, měl jsem vždycky za to, že honěná v kruhu je hra pro děti. Nejsme na to už trochu staří?“

„Musíme to udělat!!!“ dupl Svině nekompromisně. „Není jiná možnost! Však si nemyslete, mně to taky zrovna nevoní...“

„Snad víš, co míníš,“ řekl Hanbář. „Ale já to nevím. A dokud mne do toho nezasvětiš, nehnu ani prstem, natožpak – ehm...“

„Moje řeč!“ děl Hnusoděs.

„Došlo k nepředvídané nepříjemnosti,“ rozkládal tedy Evelswyn. „Jistě víte, že k invokaci mocností chaosu jsem chtěl obětovat tři nevinné lidi. Bohužel však, když jsem je šel dnes ráno zkontrolovat, zjistil jsem, že kvůli nějaké šlamastice hloupí Hračičkovi roboti zavřeli všechny tři do jediné cely.“

„A proto si chceš se mnou mlaskat klacka?!“ řekl Hanbář. „Tak to jo, to víš, že jo... Pcha.“

„Když jsi tak omezený, že ti to nedojde samo, budeš mne asi muset nechat domluvit, ne? Děkuji pěkně!“

Pokračoval: „Potřeboval jsem samozřejmě lidi neposkvrněné ohavnostmi pohlavních radovánek. Však vtrhnuv do té cely, potvrdil jsem si své nejhorší obavy: oni tři tam leželi vespolek přitisknutí způsobem, jenž nenechával žádnou pochybnost, k čemu v noci došlo. Tak se mi jakožto oběti stali zcela nepoužitelnými! Napřed mne to rozčílilo a já myslil, že je snad na místě sežehnu. Pak ovšem, s vědomím že chladný rozmysl ukuje pomstu

nejděsnější, uklidnil jsem se, až napadlo mne, že nebude pro ně horšího ukrutenství, nežli když se takhle probudí. Che, ché! Nevím, kolegové, nakolik vy to znáte z vlastní zkušenosti, ale stane se občas člověku, že večer ulehne s někým, vedle koho by se ráno probudit nechtěl – a zaručuji vám, že tohle je setsakramentsky ten případ! Zhola neskutečné: taková ohyzdná, svraštělá bába a dva usoplení, rozplizlí jelimani. Hm, hm, nemohl jsem vlastně tak docela uvěřit tomu, co jsem viděl. Nebýt toho, že roboti – kteří jsou zatraceně objektivní soudci! – mi to potvrdili...”

„Je to celé veselé anebo smutné, chceš-li,“ řekl Hnusoděs, „ale ani já stále nevím, co to má společného s naším manipulováním. Snad že tě ten pohled nějak zhoubně inspiroval?“

„Tupče! Cožpak to není jasné?! Co seš to za černokněžníka?! Zopakuj si základy, než se příště dáš do spolku s mistry!“

Hanbář byl bystřejší: „Když nemůžeme použít krev nevinných, nahradíme ji semenem vinných.“

„Přesně tak!“

Hnusoděs: „Podezříváš mne asi, že mi už vyschnul mozek, a já to беру – vždyť toliko děti a ženy jsou urážlivé –, ale problém je, že spolu s vysycháním mozku vysychá i tahleta šťávička.“

Cožpak neučí moudří lékaři, že obojí je téže podstaty?“

„Nehlědě na to,“ podpořil jej Hanbář, „že aby ses vůbec mohl pokusit dostat ji z těla ven, musí tvůj malý fešák spolupracovat – takzvaně topůrkovat, anebo jak se to vůbec říká; nu, vidíš, že já ani terminologii neznám, jelikož v tomhle oboru vůbec nejsem kován.“

„Ale seš! Jen se nedělej!“

„Dobrá, dobrá, myslí si o mně jen to nejhorší. Však tomu budu jenom rád, že mne nemáš za skautíka; ale další věc je, že ani pořádně nevím, jestli svůj úd vůbec ještě mám. Necítím ho.“

„To bude tím, že ho máš tak zauzlovanej kolem tý ryby – odkrvil se ti.“

„Jakže: *zauzlovanej*?! A jaká *ryba*?!!“

S tím se ona opět chichotala.

„Jo,“ povzdechl Svině, „já věděl, že to nebude lehký.“

„To věru,“ přikývl Hnusoděs. „Jelikož zas pokud jde o mne, počítej s tím, že paraziti, kteří se mi na něm oblažují, nebudou mít velkou radost, když je poprosím, aby na chvíli slezli.“

„Nejhorší ze všeho je,“ přiznal Svině, „že ono to nejspíš nebude *na chvíli*, že?“

„Hoši, hoši, marná sláva,“ zamítavě máchal rukama Hanbář. „I kdyby kdovíco jinýho vyšlo, tak vám povídám: mně se prostě nepostaví!“

„Na tuhle eventualitu Hračička myslel.“

„No dovol?!“

„Samozřejmě obecně, neosobně.“

„Ach tak.“

„A tedy pro ten případ zhotovil tuto speciální pumpičku. Říká jí vakuová, ale nikdo zatím pořádně neví, co to znamená. Nicméně její funkčnost mohu potvrdit. Nuže, kolegové, jelikož nic jiného nezbyvá, odeberme se prosím tam na nádvoří, kde je již připraven magický kruh, abychom pomalu začali, řekněme, *rituálně postupovat*. Hračičkův generátor je plně nastaven a jen nadarmo bychom dále otáleli.“

„Já chci mít ale na dosah svou odměnu,“ poznamenal Hnusoděs. „Půjde mi to pak lépe.“

„Bude, jak říkáš...“

Veliké finále

- Kapitola XXXIX., poslední, stejně dlouhá jako zvrhlá

Do jednoho z cípů magického trojúhelníku obklopujícího invokační kruh byl umístěn původní rukopis (ukradený Prasoflusovi) Lactantiova komentáře k Staciově Thebaidovi – to jest nejstarší text zmiňující Demogorgona, nejvěrnější lidskou představu o prapůvodní mocnosti chaosu⁶⁰ –, do druhého cípu položil Evelswyn Hnusoděsovu slíbenou odměnu, tedy rektálního parazitka. Což nejen z důvodu, aby učinil zadost jeho požadavku, nýbrž zejména, aby jeden kout nezůstal prázdný a bylo tak vyhověno arkánovému nároku trojnosti, když teprve ve třetím cípu spočívalo, co bude mít pro celou invokaci zásadní význam: ona kovová konstrukce s čaroději obrácenými do jejího centra, kde Hračička seděl u ovládací jednotky připraven spustit proud moci dle pokynů Evelswynových. Ten se zatím uprostřed čarovného kruhu, nad oltářem

⁶⁰ V šestnáctém století ji nejpůsobivěji vyjádří Johannes Braceschus von Brixen: „Ze všech stran obklopen mračny a temnými mlhami, kráčí Demogorgon v útrokách země...“ (Braceschus, *Lignum vitae*.)

v podobě nádobky na stařecké sperma,⁶¹ vydatně stimuloval, nutě k tomu i dvě spiklenců ostatních. Nebohý Prasoflus k nim byl otočen zády, pročez nic neviděl, a musel si nechat – s lítostí, byť vděkem, že „aspoň něco“ – celý průběh operace popisovat od Fujchrchela a Zlozmara, kteří měli jakýs takýs výhled.

Fujchrchel: „Schovej mi propříště dvacet na holou holou holí, jestli jenom trochu lžu, ale přísahám ti: Hanbář ho má nejmíň čtyřikrát delšího než oni dva!“

Prasoflus: „To je samozřejmé. Jedině tak ho mohl uzlovat po námořnicku.“

Zlozmar: „Má ho ale chudák úplně promodralýho a neřekl bych, že mu celá věc jde z těch tří nejlíp.“

Fujchrchel: „A komu teda dáváš největší šance? Nepřipadá mi, že by to šlo aspoň někomu...“

Zlozmar: „No, Hnusoděsovi už tam něco teče.“

Fujchrchel: „Ovšem. Jenže to je jen krvo-hnis z děr po parazitech. Chudák je musel odložit tamhle do vaničky – stále po ní tak nervózně pošilhává. Dokonce aniž by měl oči – což jenom dokazuje, jak *moc* je z toho nesvůj.“

Zlozmar: „Však si tu vaničku hlídá i Hanbář...“

⁶¹ Prozrad'me si: nádobky přehnaně neskromných rozměrů.

Fujchrchel: „Protože ten tam má zase svou rybu. Hmmm, myslím, že Svině dělá chybu, když ty kluky vystavuje takovému stresu: jak se potom mají soustředit na věc?! Vůbec jim k tomu nepřipravil příhodné prostředí. Ano, nějaké svíčky tu jsou, dobrá... Ale –“

Zlozmar: „Hle! I Hanbář cosi pouští!“

Evelswyn (*doléhá jeho řev*): „Co do toho močíš, sakra?! Nepleť si chcanky s nejvzácnějším mokem živé přírody, jestli smím tak prosit!“

Hanbář (*tlumeněji*): „Taky se ti na to můžu víc co... Pěkně zvysoka!“

Prasoflus: „Pánové se u toho ještě poperou...“

(*Doléhá*):

Hanbář: „A vůbec, hled' si svýho! Nelíbí se mi, když mi na něj někdo takhle kouká.“

Hnusoděs: „Milej Svině, mohl bych si ještě půjčit tu pumpičku?“

Evelswyn: „Hoši, hoši, s váma je práce! Měl jsem vás na tuhle možnost asi předem upozornit a říct vám, ať si to trénujete. Protože takhle se v tom fakt nevidím, to tu taky můžem skejsnout do večera.“

Hnusoděs: „S tím rozhodně nepočítej! Už teď se mi klepou kolena...“

Prasoflus: „Oni tam nemají pohodlná křesílka?! Ten Svině to teda vážně nemá nějak zvlášť podchycený. Přátelé, něco mi říká, že tomuhle

břídilovi to dnes nevyjde. Ne že bych chtěl říkat hop, dokud jsme aspoň nepodlezli, ale vsadím svou doktorskou čapku na Evelswynův katastrofální neúspěch.“

†

Fujchrchel se Zlozmarem ve vší vážnosti přikývnou.

A v tu samou chvíli jejich nadějí vychází vstříc vysoký hvízdavý zvuk.

„Letecký poplach!“ sykl Zlá Svině. „To nám ještě scházelo! Zrovna *ted'*, když jsme v nejlepším! – Hračičko, ať je to co je to, musíš se o to postarat, my budeme potřebovat více času.“

„Bez obav, synku,“ zaskřípal skřet. „Všechno je zautomatizováno, já nemusím hnout brvou a věc se vyřeší sama.“

„Kéž tomu tak bude!“ vzdychl Zlá Svině, znásobiv ještě svou manipulační snahu, když pyj mu tehdy – k jeho zlosti! – nevhodně uvadal.

†

Zlokujón, vida již hrad na obzoru, volá: „Jak groteskujícně malebné místo! Nebude na škodu vnést do toho trochu poctivé zkázy.“

„Možná to nebude tak snadné,“ upozorňuje Laskálek, „zdá se, že o nás již vědí. Jakýsi houf divných kovových věcí vzlétá z hradeb nám naproti.“

„Nemáš-li zrak úplně na nic, že totiž by ses docela mýlil,“ odpověděl čaroděj, „pak musím uznat, že ho nemáš tak hrozný. Já je nevidím.“

„Však počkej, miláčku, blíží se čertovsky rychle!“

Šed' ranní oblohy brzy vyvrhuje nejméně dva tucty mechanických výtečnicků. Vrčí širokými vrtulkami a hrozí zbraněmi, z nichž jedině sestávají jejich těla. Trsy halaparten, sudlic, palcátů a dlouhých ostří, od jednoho do pěti kusů pod každou vrtulí – někteří menší, jiní větší, všichni chladně, přitom však se vši zuřivostí, směřující zničit narušitele.

„Hodlají snad těmi sekerečkami podetít náš nepatrný stromek?“ směje se Zlokujón.

„Bohužel: o kmen jim nejde, směřují přímo sem k nám!“

Ano, tu se opět osvědčuje závlačková umělá inteligence: létající stroje si nehledí plavidla, nýbrž čistě jeho posádky. Vystoupají do výše paluby, poctít naše přátele přímým horizontálním náletem.

Strašlivé vrčení sílí každou vteřinou – jen mžik a jsou tu!

„Držte se,“ Zlokujón zatáhne za páku a strom prudce poskočí vzhůru.

Pouze poslední řady strojů stačily zbrzdit prudký let, když volnou cestu k posádce s nečekanou náhlostí zatarasil tvrdý kmen. Méně šťastné stroje se nárazem docela pochroumaly, aby rychleji či pomaleji, příměji či klikatěji – což záleželo na stupni a způsobu poničenosti vrtulky – padaly k zemi.

Zlokujón se vykloní přes větrové zábradlí paluby, s úmyslem potěšit oko jejich zničením.

Ale jen sotva stačil uskočit! S bzučením gigantického komára se odspodu vynořuje vrtule...

Zlokujón padá nazad a překulí se přes hrb.

Kormidlo je bez obsluhy a létavci útočí.

Hbitý Laskálek skáče však po něm a dub se prudce trhá do strany. Zlokujón sjíždí po nakloněné palubě, výskaje téměř nestařecky, jednorožec se po mohutném boku veze hned za ním.

„Laskálku! Srovnej to!“

Což se mu podařilo na poslední chvíli, než by byli přepadli.

Létavci, kteří proto minuli, zorientují se ovšem dříve než naši, útočíce znovu.

Tentokrát se skřítek ze všech sil věší na páku.

Však na druhou stranu než prve Zlokujón!

„Úááááhhhh!“ křičí všichni vespolek, řítíce se k zemi volným pádem. „Zpátky! Zpátky! Tu páku!“

„Nejde to, nějak se to zaseklo!“

„Nesmíš se s tím mazlit, skřete! Tohle ksakru není ženská! – Nebo vlastně kluk či co je ti libo...“

„Eghhhhh...“ Skřítek zabral ze všech sil.

Nyní, kdybychom řekli, že se kořeny stromu zastavily jen několik palců od země – a tedy že se naši přátelé zachránili zhola na poslední chvíli – podezřívá by nás čtenář z vypravěčské nepoctivosti, jež hodlá vykřesat senzaci za každou cenu. Věřte však, že tuhle to bylo vážně tak, a ať mi tvář obroste smrdutými bradavicemi a mula mne nenapravitelně hryzne do moudí, zrovna když to budu nejméně čekat, mlžím-li pravdu jen jediným slovem!

„Uf!“ Zlokujón stěží vstával. „Nic proti trochu vzrušení, ale docela mne to už přestává bavit. A co se týká toho jejich bzučení, nevím jak vy, ale já na tuhle muziku moc nejsem – nuž, starší pán...“

Zatímco tak mluvil, žmoulal v ruce klobouk, jenž se mu při pádu smekl, a obíral z něho staré pavučiny. – Zbláznil se konečně, když se takto nenuceně chová, zatímco bzučení odshora sílí, zvěstujíc jejich konec?

Tu však Zlokujón pohlédne vzhůru a obludně zlověstný škleb kroucí jeho tvář dává na srozuměnou, že vše je v nejlepším pořádku.

Dlaň plnou pavučin vkládá před ústa a jemně do ní foukne ve směru blížících se nepřátel.

Gesto na pohled tak nevýznamné, a přece s obrovskými následky: od čarodějových úst vystřelují nesmírné provazy černých pavučin, létavci se zoufale zamotávají, jejich vrtule vážnou a brzy všechny kovové stroje prší z nebe. Několik jich dopadá na palubu, neuškodí však více, nežli že poškrábou dřevo.

Zlokujón, s kloboukem zpět na hlavě, prohlíží jeden z rozbitých strojů: „Ach ano, perpetuum mobile podle starého způsobu. Řízení závlačí a dvěma ozubenými koly. Hmmm... Poznávám v tom rukopis Hračičky Morfracka. V takovém případě se mějme na pozoru. Hračička umí být občas ještě větší svině než Zlá Svině.“

„Vím, o kom mluvíš,“ podivně se zachmuřil Laskálek. „On je jedním z prastarých, jako já. Ostatně, mám s ním jisté nevyřízené účty...“

Tu se dotčeně ozve Bohoušek: „Jaký Hračička? Cosi významného z tvé minulosti, o čem já nevím? – Ale Laskálku! Myslel jsem, že před sebou nemáme žádné tajnosti!“

„Odpusť, Bohoušku. Asi jsem ti to říci měl: kdysi jsme si byli s Hračičkou velmi blízcí, avšak...“

„Bla! Bla! Bla!“ neomaleně mu vrazil do řeči Zlokujón. „Tyhle vyhřívané plky si nechte do

postýlky, pacholíčci. Teď nás čeká ještě pořádný kus práce.

Hurá do toho!“

†

„Ú, úúú, úú, jůůů!“ sípá Evelswyn. „Hoši, hoši, zdá se mi, že už se blížím do finále. Co vy?“

„Óóó, jááá, áááá, hááá, také už to na mne jde,“ jen stěží odpovídá Hnusoděs.

„Jen moment hoši, jen momentíček, óóó, momentíček malinký...“ dí třetí chlapík.

Tu však strašlivá ohlušující rána boří jejich snahu stejně lehko jako Zlokujónův dub celou hradní zeď.

„Ksakra! V tomhle rámusu se nedá pořádně makat! Zas mně to zvadlo! – Hračičko, roboty do boje! Tohle může být jedině Zlokujón, proto nasad všechny; Zlokujón *musí* být zničen! Nemysli, však i my se tu s tím pereme statečně, ze všech sil.“

„Ach jo, přece už jsme byli tak blízko, blizoučko!“ naříkal Hanbář.

†

„Hladké přistání, přesně jak to mám rád,“ zachechtal se Zlokujón z vrchu stromu vsazeného

v docela rozdrčené kamenné hradbě, „vystupovat, přátelé.“

Laskálek již seděl na hřbetě Bohouškově a tvářil se tuze odhodlaně. Však tehdy ani v jednorožcově tváři nebylo lze číst onu obvyklou neobvyklou jemnost, ba zdálo se, že jeho srst už není běloskvoucí na způsob růžový, nýbrž docela na černý. Vskutku vypadal hrozivě ten majestátní tvor – a být jeho roh jen o kapku ostřejší či o vlásek tvrdší...

„U scvrklýho cecku hříběcího!“ vzkřikl Zlokujón. „Co je zas tohle?! Další stroje?! – Celá ožužlaná armáda strojů!“

„Jistě si je hračička syslil pro válku,“ řekl Laskálek. „Vůbec se nezměnil...“

Roboti vylézali ze všech děr, skulin, škvír, otvorů, mezer, štěrbin, dveří, výstupů, východů – popravdě, i ze vstupů a vchodů –, z bran, trhlin, prasklin, vrat; zkrátka odkudkoli toho bylo jen trochu možno; nejvíce však z podzemního bunkru pod loubím zlomené palácové věže, odkud jejich proud jednoduše nebral konce; a pro všechno hrozné skřípění a vrzání Zlokujón jen sotva slyšel Laskálkova slova: „Tohle nech na nás, miláčku.“

Než se tomu stačí dost podívat, Laskálek pobízí Bohouška ke zběsilé zteči. Jednorožec se plnou rychlostí rozbíhá po téměř kolmo skloněném kmeni a u kořenů se odráží, aby skočil co nejdál: do samého

středu robotího vojska, jež roste každým okamžikem!

„Věděl jsem, že jsou to šílenci,“ ucedil Zlokujón. „Ale že až takhle?! To tedy smekám.“

Bohoušek si svými mohutnými kopyty zjednal maličko prostoru. Ten se však zoufalou rychlostí zužuje – ať kope jak kope, ničí a drtí, jistě budou co nevidět rozmačkáni samotnou masou kovu...

„*Ted', Laskálku!*“

Skřítek se na jeho hřbetě postaví, doširoka rozpřáhne své malé ručky, otočí se v lahodné piruetě, roztančí skotačivé nožky, bříško i prdelku rozvlní ze strany na stranu a laskavými ústy spustí nesnesitelně libozvučný nápěv.

Co se dělo dál, je jen stěží k uvěření.

Jak tančil a zpíval, zuřivost robotů uvadala, až nakonec jako by se docela pervertovala ve svůj opak, ba ještě dost k tomu v nastoupeném směru. Zkrátka, brzy všichni leží na zemi (vlastně ne tak docela – polohy byly různé, nejen ležmé), a byť skřípot a vrzot spíše zesílil než ustal, tu už má zhola poetičtější příčinu.

Laskálek s Bohouškem, spokojeně stoje vprostřed celého dopuštění, čekali, až k nim sestoupí Zlokujón. Ten však jaksi otálel. I vrátili se k němu, a co nevidí!

„Jémináčku, co tu vy tři provádíte?“ zasmál se Laskálek. „Na to teď není vhodná doba.“

Zrušil moc svého kouzla a čekal veliký řev čarodějův. Však k němu nedošlo, neboť Zlokujón, Pavlík i mūrka se rozhodli tvářit, jako by se nic nebylo stalo, pouze s tím, že čaroděj si neodpustil technickou poznámku: „Nás jsi tímhle obloudil. Jistě... Ale co oni?! Vždyť jsou to neživé stroje!!!“

„Jak můžeš čarovat, miláčku, neznáš-li principy?“

„Čaruji vůlí, jež skály láme, hošíku! Však ještě uvidíš. Ale řekni: jaké blbé principy máš na mysli?!“

„Nepoučoval bych tě, neboť to nemám ve zvyku, ale když se ptáš... Princip univerzální sympatie se samozřejmě týká celé přírody, živé i neživé. Manifestuje se leč v obměnách, jimž vy lidé ve své nevědomosti dáváte odlišná jména.“

„To zní jak nějaký hermetický žvást. Běž mi s tím k čertu!“

„Vysmíváš se, a přece tu máš důkaz, že je to tak. Smutné, jak jsou slabší povahy neschopny vidět pravdu, není-li jim po chuti...“

„Ještě jednou mne nazvi slabší povahou a já tě nazvu mrtvým skřetem, přičemž mýlit se zdaleka nebudu!“

„Chěj nechtěj, slad'oušku, láska je zkrátka kosmický princip,“ zamrkal skřítek.

„Stejně jako nenávisť,“ vrátil mu Zlokujón s úšklebkem.

†

Hračička: „Nějak se to vymyká. Musím to obstarat osobně. Jak jste na tom, chlapci? Můžu tu mašinu spustit, než odejdu?“

Evelswyn (*ztěžka funě*): „Jo, už to bude. Můžeš to pomalu startovat.“

Hanbář: „Hej, hoši, počkejte! Já to ještě nemám, moc mi utíkáte.“

Evelswyn: „Tak přidej. Musíš nás prostě dohonit, není čas. Moc se s tím mažeš...“

Hanbář: „Cha! Tobě se to mluví! Jenže rač si laskavě povšimnout, že jelikož ho mám čtyřikrát delšího než vy, přičemž mastím poctivě odshora dolů, dráha mého pohybu je čtyřikrát delší, a nežli vůbec smeknu do půli v jediném směru, vy už to máte – vážíme-li rychlosti jako shodné – sjeto komplet tam i zpět.“

Evelswyn: „Proč si ho ksakru sjíždíš celýho?! Stačí přece masírovat ten koneček! Špičičku, rozumíš... Žalůdeček...“

Hnusoděs: „Jasně. Nebo si ho dráždi tam dole u kořínku, jako to dělám já. Brát to celý shora dolu je zbytečná práce.“

Hanbář (*nevraživě*): „Vy jste mi nějakí chytrolíni! Odborníci, co?!“

Evelswyn (*s rezignovaným povzdechem*): „Ukaž, pomůžu ti.“

†

Tu každý snadno uzná, že šířit se ještě o obhroublých poznámkách, jimiž jim přilepšovali spoutaní čarodějové, není nutné.

Řekněme si raději, že Hračička, jakmile spustil invokace koncentrované ve své baterii, nastoupil do zvláštního mechanismu, jenž mu měl sloužit co válečný skafandr, a ovládaje jej pákami a táhly, nechal jej povstat na třech tříkloubých, jakoby hmyzích nohou, aby se vydal potácivým krokem směrem k místu útoku, roztahuje do šíře dva obrovské hydraulické pazoury se zakončeními v podobě strašlivých bodců. Ovládací panel byl umístěn na kruhové konstrukci obklopující Hračičkovu jinak nekrytou kabinu, což tvořilo kolem zmršené duergaří hlavy zoufale groteskní parodii svatozáře.

„Ta vůně!“ odfrkl si pro sebe po chvíli. „Ta může znamenat jediné: Laskálek! Tedy zabíjení s kapkou nostalgie... Výborně.“

†

„Tak kde je ten náš nezbeda?“ praví Zlokujón, kráčeje s pomocí své vzdychající hole nádvořím, kde se stále stejně urputně činí armáda robotů. „Nejvyšší čas, aby dostal naplácáno. A ovšem, i ti jeho oškliví kumpánci.“

„Ne tak rychle, čaroději!“ Odporný skřet se šklebí z vrchu válečného stroje. „Odrovnal jsi všechny mé nejen-hračky, leč tato, má nejfajnovější nejen-hračka, již přátelsky nazývám #1, ti to konečně spočítá!“

„Milý Morfracku,“ kujónsky se usmál Zlokujón, „oba víme, že jsi šikula; nicméně zaklínat neumíš, ani co by se za rabínovu předkožku schovalo. Jak mi tedy chceš být soupeřem?! Celou tu kupu kovu, ve které si hoviš, rozpustím jediným slovem a nechám tě trapně utonout v řece žhavého železa.“

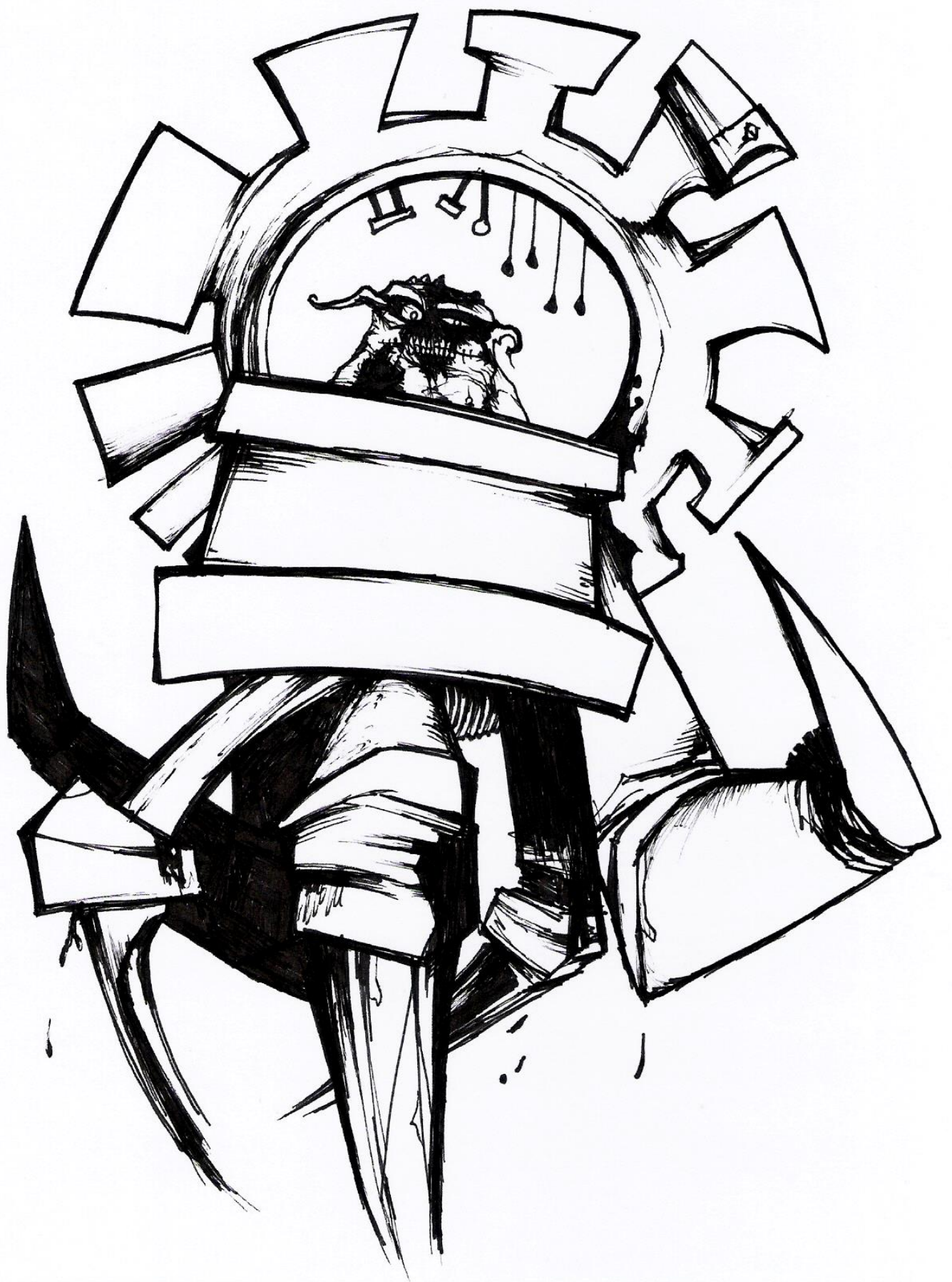
Hračička posmutněl: „No jo... Na to jsem nepomyslel. Ach...“

Obrovská ramena jeho stroje zkroušeně poklesla.

„Co navrhuješ?“ zeptal se opatrně, s co možná nejnevinnějším výrazem v duergaří tváři.

„To je jednoduché: utkej se tuhle s tím druhým skřetem a já zatím půjdu dál. A jestli se povraždíte navzájem, bude to jedině dobře.“

Tak si Zlokujón zjednal nerušený průchod na druhé nádvoří, ba ještě mu vděčný Morfracek ukázal, kudy nejlépe dojde.

Ani se zvlášť neloudal, odhlédneme-li od toho, že se obludně šoural jako vždy, a přece, když přichází na místo, zdraví jej krom provolání slávy z úst Zlozmara, Prasofluse a Fujchrchela, triumfální smích Zlé Svině.

„Příliš pozdě, Zlokujóne! Ach hochu, je mi tě tak líto! Příliš pozdě!!!! Příliš pozdě!!! Pozdě!!! Chá, chá! Pozdě!!! Pozdě!!!“ Doslova se tím slovem a vším jízlivým smíchem zalykal. „Pozdě!!! Ché ché ché chééé! Pozdě, hošíčku, *příliš pozdě!!!*“

Šíle radostí jak malý chlapec, dupal nohama, až mu vadnoucí pyj poskakoval.

A věru: na příslušném místě se již materializuje jeden z pánů chaosu!

Jak jeho tělo nabývá hutnosti a pevnějších obrysů, Zlokujón si může prohlédnout následující.

Nespočet pařátů; přehršel hnátů; nadbytek pazourů; řady a řady drápů; mnohost úst a savých otvorů všeho druhu nacpaných ostrými zuby; přespočet chlupatých jazyků; očí spíše méně, přece však tu a tam nějaké; ucho jedno či dvě – což jistě jen k tomu, aby netvor nepřišel o křik obětí.

Ohromeně zíraje dál, všímal si Zlokujón svalstev tak nesmírných, až na ně ani nestačila kůže; kostí tak ostrých, až pučely z masa ven; a vnitřností tak ohavných, že netvor jistě nechtěl, aby pohled na ně

zůstal jiným odepřen, pročez je nedržel nijak důsledně uvnitř těla.

Ocasy to mělo; křídla to mělo; krky a trupy též; a hlav pěknou řádku, z nichž ta, která připomínala kříženinu baziliška s mýdlem pro malomocné, nebyla zdaleka nejzajímavější, dokonce ani nejděsnější.

Plazivé monstrum to bylo; kráčivé monstrum to bylo; skákavé monstrum; plovací; dýchavičné; nehorázné.

Bohužel – nebo bohudík? – se naprostá většina toho, co z pána chaosu Zlokujón zřel, vymyká každé možnosti popisu. Musí postačit, řekneme-li ve zkratce, že i nejotrlejší z otrlých (k čemuž Zlokujón jistě neměl daleko) by byl dokonale omráčen.

Fuj! signalizovala mūrka.

A Pavlík se vyjádřil velmi výmluvným: „Blh...”

†

Zatím Laskálek na Bohuškově neohroženě čelí Hračičkovi na nejen-hračce #1.

„Ha, Laskálku! Čaroděje jsem nechal projít schválně. Jen proto jsem předstíral, že se ho bojím, abych se mohl nerušeně utkat s tebou.”

„Vždycky jsi byl lhář, Morfracku. A špatný lhář k tomu.”

„Jak chceš. Stejně je jisté, že my už si nemáme co říci. Ať tedy rozhodnou činy!“

Z útrob nejen-hračky to hluboce zavrčelo a ramena zakončená ostrými hroty, jež před Zlokujónem tolik poklesla, se nyní výhružně roztáhla široko do stran. Hračička vycenil všechny své zkažené zuby a zařadil „vpřed“.

Leč Laskálek se nezalekl, a Bohoušek teprve ne: v jednorožcových očích bylo lze číst tím větší odhodlání, čím méně chápal povahu dávného vztahu těch dvou. Ale ať to bylo tehdy jakkoli a cokoli z toho snad zbylo, on to může nyní skončit. Ne, on to *musí* skončit! Rozhodl se pro to celým svým sobecky milujícím srdcem, odhrábl kopytem jako nejzuřivější býk, odfrkl ještě zběsileji a vyrazil tak prudce, až mu Laskálek sklouzl ze zad.

„Hej!“ vykřikl Hračička. „To neplatí! Hezky se pro něj vrať! Co to sakra – ? Hej!“

Zaváhání se mu stalo osudným: vztekaje se nad nefér hrou, příliš pozdě stáhl páku, jež zvedala hydraulické paže, a mocná kopyta vyskočivšího jedorožce jej strašnou silou vyhodila z kabiny, drtíce kosti, vyrážejíce zuby, způsobující nepříjemné modřiny... Též celá „svatozář“ se odlomila pod Bohouškovým nemilosrdným útokem.

Hračičkovi to přišlo líto; hodlal vstát, nedbaje vši bolesti v polámaných údech, a zkusit nějakou další

čertovinu, když ovšem co se nestane: Jeho nejfajnovější nejen-hračka bez řidiče zavravorá a upadne nejméně fajnovým směrem!!!

Morfracek tehdy neměl svůj den.

†

„Děkuji, Svině,“ zasmál se Zlokujón, „a mám si ho teda dát do akvářka, nebo radši do klícky? Che, che...“

„Sakra!“ dupal zas Evelswyn – tentokrát však vzteky. „Kde se stala chyba?! Proč je tak zatraceně malinkej?!“

Z povzdálí pokřikuje Fujchrchel: „To víš, Sviňáku, jaký těsto, taková buchta.“

„Že by naše semeno nemělo tu sílu co zamlada?“ divil se Hanbář, žalostně zíraje na mizivý plod vši jejich tolik lopotné práce.

„No, chlapci, dost žertů,“ rozhodl Zlokujón. „Přišel jsem vás porubat a čím dříve si to odbudeme, tím dřív můžeme přistoupit k tomu nejdůležitějšímu: totiž k obědu. A taky hladinka už mi klesá...“

Čemuž Prasoflus, Zlozmar a Fujchrchel nadmíru souhlasně přizvukovali.

„Hlupáku!“ vzkřikl Evelswyn. „Však ještě zdaleka vyhráno nemáš! Jsi sám proti nám třem!!!“

„Ehm,“ upozornil Hanbář, „jsme vlastně jen dva. Hnusoděs se asi někam vytratil, zatímco jsme všichni ohromeně zírali na pána – teda, chci říci paňáčka – chaosu.“

„Ach, Hnusoděs... A parazit je taky pryč! Určitě si ho teď někde stranou zkouší. Nu, taková je situace. Však stále jsme dva proti jednomu. – Vzdej se, Zlokujóne, nemáš šanci!“

Zlokujón téměř znuděně pokynul a okovy poutající jeho tři soudruhy v mžiku povolily.

Prasoflus si promnul ztuhlé ruce, s tisíci křupnutími protáhl záda a řekl Evelswynovi: „Zdalipak víš, co je na světě nebezpečnějšího než vyhladovělej čaroděj?“

„Že by *tři* vyhladovělí čarodějové?“

„Tři takoví plus jeden na lačno ožralej,“ upřesnil Zlokujón.

„Ale ale, hoši...“ snažil se Zlá Svině s docela změněným výrazem. „Co na mě takhle koukáte?! Staří braši! Cožpak nechápete, že to byla jen taková sranda? To jsem se pobavili, že? He, he. No... Jen takový žertík, však víte... Hej, kamarádi, vždyť mne přece znáte!“

„Jo, známe,“ přikývl Zlozmar, když se všichni čtyři pochmurně blížili ke spiklencům. „Ale ty tvoje žertíky se nám přejedly už dávno...“

„Já to přece myslel jediné dobře!“ vykřikuje náhle se vším zanícením. „Já chtěl přece přivést svobodu! Osvobození od strnulých struktur starého světa! Od daností, jež váží, omezují, překázejí, brání...“

„Mlč!“ zpražil jej Zlokujón přísně. „Tyhle řečičky o svobodě mám nejradši. Prý *svobodu*; a přitom jen otročíš diktátu své nenasytné vůle.“

Jistě se Zlokujón nemýlil; vždyť vedle toho byly všechny ony vážné řeči Sviním trikem, aby odvedl

pozornost jinam, zatímco chystal kouzlo, jež mu má pomoci k útěku.

Spustil je zrovna ve chvíli, kdy všichni nad problémem svobody hloubali nejhloběji a Prasoflus, jenž z nich byl ve filosofických disputacích nejzběhlejší, chtěl právě cosi velmi moudrého proslovit. Hustý smrdutý mrak okamžitě zahalil celé prostranství a Zlokujón se neudržel, aby nekřičel: „U marastu ze sobolí řitě! To mi teda říhni do nosu! Von nám snad ještě upláchne! Grrr...“

Vskutku, než se jim podařilo černou mlhu rozptýlit, zůstává na místě již pouze Hanbář.

„Tys byl vždycky trochu zabržděnější, vid’?“ povzdychl téměř soustrastně Zlokujón. „Proč jsi prostě taky nezmizel?“

„Nejde mi tam přivázat ta ryba,“ fňukal, „mám u něj pořád ještě nějaký zbytkový ztopoření nebo co, a nedaří se mi druhá smyčka.“

„Ha!“ vzkřikl Fujchrchel. „Tedy konečně uznáváš, že máš mezi nohama rybu přivázanou na klacku!“

„Cože, jakou *rybu*?!“

„Hoši, já už mám vážně hlad,“ netrpělivě přešlapuje Prasoflus. „Proměňme ho taky v nahnílou makrelu, ať má konečně klid, a pojďme se mrknout, kde tady má Sviňák spižírnu. Jeho už beztak nechytíme.“

Když pak na Hanbáře vztahovali své černokněžnické pracky, aby učinili podle návrhu, tvářil se chuděra tak, že by vám ho bylo líto. Leč oni byli vždycky nelítostní.

†

Tou dobou Zlá Svině na střeše zlomené věže již sahá po páce, jež ho má spasit – na plošině vynést do nebes či naopak schovat hluboko pod zem, kdo ví...

My se to nedozvíme, jelikož v poslední chvíli mu kdosi skočí na záda a strhne jej stranou.

Starci se zoufale perou na vrchu věže a Svině vykřikuje mezi těžkým funěním a praskáním revmatických kolen: „Co tě to k čertu popadlo?! Zbláznil ses?! My máme být *spolu!!!*“

Hnusoděs mlčí, dost nečarodějským chvatem dostane Evelswyna do kravaty a drtí mu krk. Ten se však díky vazké tekutině vylučované parazity z Hnusoděsova podpaždí vysmekne a pokusí se nasadit vlastní páku – ale parazité jej koušou do ruky a brzy je Hnusoděs opět na koni.

Konečně promluví: „Věřil jsem ti, Evelswyne, a tys mne šeredně zradil! Vyzkoušel jsem si toho tvého dárečka, abych pouze v nejvyšším rozčarování zjistil, že se jedná o trapnou mechanickou atrapu.“

„No a?!“ sípe Svině s přidušeným krkem. „Vždyť je plně funkční! Zhotovil ho Morfracek podle svého nejlepšího vědomí i svědomí!“

„Možná že dříve bych ti to nezazlival – nyní však, jsa bez očí, a cizopásky posuzuje téměř výhradně po stránce duševní, cítím se zcela zrazen! – Stroje duši nemají!“

„A co duše veškerenstva?!“⁶²

„Nedělej si to ještě horší!!!“ zavrčel.

„Počkej!“ sípá Svině stále zoufaleji. „Počkej! Měj přece rozum, kamaráde! Chrrr... Napravím to! Přísahám! Něco – chrrrmh... – něco přece vymyslíme!“

„Tvé výmysly už nikoho nezajímají. Skončil jsi, Svině!!!“

„Pak ovšem půjdeme do pekel společně!“ vykřikl a z posledních sil vyrazil proti okraji, aby se oba – jelikož zaklesnutí do sebe – zřítily z věže.

†

„Uj! Slyšeli jste to žuchnutí?“ zbystřil Zlokujón.

„Znělo docela slibně,“ přikývl Fujchrchel.

„Ano. Pojd'me se podívat. Šlo to odtamtud...“

⁶² Dle okultního učení je oduševnělý celý svět, netoliko „živí“ tvorové.

I přijdou pod věž a Prasoflus se nemůže zdržet, aby nenasadil pedagogický tón, řka: „Všimněme si, pánové, k čemu zde došlo: ač padali oba, každý přece po svém – což zvláště se týká dopadu, přičemž dodávám, že jen málo to mohlo mít společného s něčím jiným než hmotností zúčastněných a jejím specifickým rozložením v prostoru. Abyste rozuměli: mužík vetchý a vyzáblý s rozložením vyzáblosti docela rovnoměrným hodil pěkně placáčka – jak říkáme my doktoři –, a tu ho vidíte sice zlámaného, ne však ještě mrtvého. Zatímco ten, který zatěžoval vršek svého těla hojností parazitů, padal střemhlav a hle: kdepak má teď asi hlavu? Ano, přesně tak: všude kolem.“

„Ovšem to je trochu mrzuté,“ řekl Zlokujón. „Zrovna v těch místech měl totiž i šikovného parazita, jehož jsem mu poslal já. Ne že bych byl útlocitka, ale v takovouhle odměnu za jeho skvělé služby jsem zkrátka nedoufal.“

„A kdo za to celé zase může?“ nadhodil Prasoflus. „Jistěže jedině tenhle proradný had, jenž se před námi tak uboze plazí, doufaje očividně – ach, jaký to nenapravitelný hlupec! – v nějaké odpuštění, ne-li snad ještě milosrdnou pomoc. Nu, Svině, vážně si tyhle smutný očka ušetři, však říkal jsem ti, že ten náš púst se ti setsakramentsky oplatí!“

S naveskrz rozdrčenou páteří mohl Evelswyn sotva říci: „Jen si posluž, ubožáku, zabij mne! A můj duch tě nepřestane strašit ve snech – ba nejen v nich – do samé tvé vlastní bídné smrti!“⁶³

„Nikdo tu nemluvil o zabíjení. Všichni víme, že šprýmař tvého formátu zaslouží docela jiné zacházení.“

„Co chcete dělat?!“ zděsil se on.

„Jen počkej...“ usmál se Prasoflus a co nevidět pod věží hýká osel – nadobro již osel –, aby se na zchromlých nohou stěží odpotácel, hledaje snad bodlák nebo jetel, pokud zkrátka jen nenásledoval exodus parazitů, plačky opouštějících chladnoucí Hnusoděsovo tělo.

A tu si musíme říci, že hrdinný Chuchvoj mezi nimi skutečně nebyl...

⁶³ Znalci se shodnou, že duchové (astrální pozůstatky) zabitých černokněžníků – takzvaní „wychti“ (resp. „strygy“ v případě něžnějšího pohlaví) – jsou zdaleka nejvypráskanější slotou ze všech nemrtvých slot duchových.

Ceny pro vítěze

- Doslov, v němž se zaslouženě hoduje a udílejí čestná vyznamenání

Jistě, že mezi nimi Chuchvoj nebyl!

Vždyť tou dobou právě slézal po stěně, na niž byl prve z padajícího čaroděje šikovně přeskočil.

„Mise splněna, mistře čaroději.“

„Ach, tady jsi, výborně!“ chválil Zlokujón.

„Tedy jsme všichni a můžeme přistoupit k hostině,“ pravil Prasoflus.

Zlokujón, vida, jak z hradeb schází Laskálek s Bohouškem, Lojza s Budlou a stařenka Mařenka s nimi všemi, hořekoval jako největší nešťastník: „Ach ano, všichni. *Úplně* všichni... Achich, ach...“

Ve sklepeních hradu byla objevena náramná spižírna s nejvybranějšími delikatesami lahodícími čarodějskému apetitu. „A pak že prý *pohoštění není připraveno*,“ frkl Fujchrchel. „Ten svině byl snad lhář nebo co. Štěstí, že už od něho bude pokoj!“

„Jen jestli,“ zamračil se Zlozmar.

„Proč ty pochyby?“

„Nu, pánové, nerad vás vyrušuji od jídla anebo od pití – na zdraví Zlokujóne! –, avšak asi by nebylo

dobře zamlčet, že jaksi začínáme být obklopeni živoucími mrtvolami, kteréžto obklíčení se docela děsivě stahuje.“

„Hmm,“ zdvihl obočí Prasoflus. „Věru: šouraví nemrtví, není jich málo a nejsou zrovna malí...“

Užuž se chystali odložit šmakování, když Zlokujón vesele zvolá: „Makrohrbe, příteli! Jdeš právě včas!“

„Ach ano, vidím,“ pokývl jim v ústrety čaroděj usazený na vrchu kamenného náhrobku lopotně taženého nejméně třiatřiceti mohutnými nemrtvolami. „Právě ke stolu...“

V podobně správnou dobu přicházeli i ostatní krutí čarodějové, jež byl včerejšího dne a noci Zlokujón obeslal, nehodlaje nic ponechat náhodě.

„Jakže?!“ řekl staříčkový J. M. S. Metuzalém, jakmile dorazil on. „Vy jste na mne nepočkali s předkrmem?! Předpokládám, že se podával řádně krvavý sviní steak...“

„Nakonec oslí, kolego,“ smáli se vespolek.⁶⁴

†

Ten den byl prohlášen dnem mimořádného sněmu a byla udílena vyznamenání a nové hodnosti.

⁶⁴ Všimněte si prosím, jak poslední průpovídky hrdinů bývají v každém díle zdaleka nejlepší – ano, až k popukání vtipné!

Rehierarchizaci kolegia si žádal už fakt, že dneškem poněkud přišlo o tři své členy.

Stařenka Mařenka, Lojza a Budla společně dostali – ježto Jezebela prozradila celou jejich zásluhu, nezamlčíc žádnou delikátní podrobnost – hybridní čestný řád „nejvyššího statečenství-ohavenství“. Každý zvláště pak byl vyznamenán následovně: stařenka Mařenka prohlášena babskou acidůvěrníci a tajemnicí nejvyššího kolegia (což znamenalo, že se k čarodějům nemá napříště již nikdy přibližovat, dokonale jim důvěřujíc, že si nejlépe poradí bez ní, a k tomu udržujíc v tajnosti vše, co o nich kdy byla zvěděla či s nimi prožila); Lojzík byl prohlášen čarodějským arciučedníkem, tj. tím, v němž má vrcholové čarodějství svou nejlepší naději a v něhož se budou upírat všechny jejich nejneskromnější naděje a sny. A z tohoto postu bral svou vážnost post Budlův, když on byl prohlášen arcihlídačem arciučedníka a jeho zvláštním pobočníkem, jenž má zejména neustálým jednoduchým hovorem s ním trénovat jeho intelekt, aby neklesl pod bod, kdy už se tvorové obvykle nepohybují, vykazující pouze nejnižší stupeň animálních či dokonce čistě vegetabilních pochodů.

I Jezebele se dostalo oficiálního postavení při kolegiu, totiž byla-li zvolena vrchní poradkyní pro

ropuší záležitosti. Podobně Chuchvoj se stal poradcem pro záležitosti parazitů.

(Laskálek s Bohouškem byli v celé věci nemilosrdně ignorováni.)

Však co je hlavní a ze všeho přední (ač zároveň poslední): Zlokujón byl za své zásluhy a nezpochybnitelný důkaz největší moci i schopností prohlášen reálným předsedou kolegia, jeho prvním a hlavním rozhodcem.

†

Ano, tak stalo se, že směšný satan byl s konečnou platností zneuznán, odejit v nucený důchod a v úloze svrchovaného pána zla byl konečně potvrzen člověk.